Haralamb Zincă

TEMERARUL

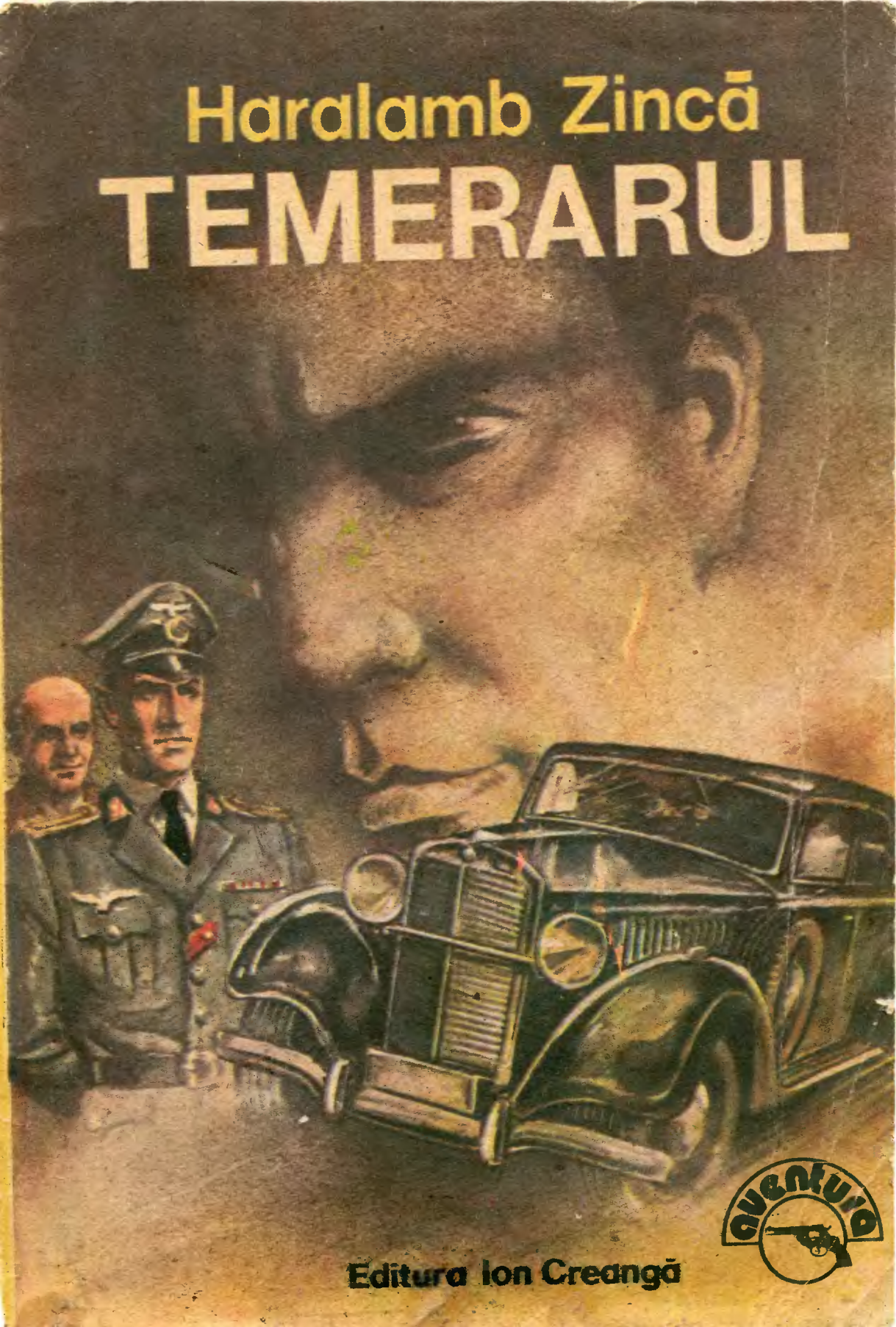

Editura Ion Creangă

Haralamb Zincă

TEMERARUL

— roman —

Editura Ion Creangă — București, 1991

I. O misiune cam bizară

Mă pregăteam să plec — era miercuri, ora patru fără un sfert, „programul administrativ" începuse, deci mă aştepta o după-amiază liberă — cînd, deodată, iată-mă convocat în biroul comandantului meu, căpitanul Pan Demetriad. Strîmb din nas, înciudat. Aşa-mi trebuie ! De mult trebuia să fiu acasă în pat..., în patul meu, şi să dorm, şi să dorm... aşa cum militarii, numai în vreme de război, mai ştiu dormi. Firește, între două atacuri.

Pe căpitan îl găsesc în picioare, lîngă fereastra deschisă, fumînd îngîndurat.

— La ordinul dumneavoastră, domnule căpitan ! îmi anunţ eu prezenţa.

Rămîn în poziţie regulamentară, lîngă uşă. Comandantul îmi aruncă o privire scurtă — îmi arată în felul acesta că a luat act de apariţia mea, apoi îşi întoarce din nou ochii spre grădina ce înconjoară sediul Comandamentului Militar al Capitalei. Nu ştiu ce vede el acolo, printre tufele de liliac îngălbenite de arşiţa verii, dar datoria mea de subordonat e să aştept. Mă uit la căpitan şi aştept ; îi admir fără să vreau statura atletică, costumul uşor, de vară ; îi cade impecabil.

De ! El a şi intrat în programul administrativ.

Îmi cercetez discret ceasul de mînă : minutele se scurg. Desigur, în defavoarea mea. Tuşesc diplomatic. Însă domnul căpitan continuă să stea impasibil la fereastră şi să fumeze. Ce să fac ? Nu-mi rămîne decît să aştept. Pe umerii săi puternici apasă o grea răspundere, aceea a Biroului 2. Într-un cuvînt, a spionajului şi contraspionajului militar de pe întreg teritoriul Capitalei. Şi asta în condiţiile cînd frumosul nostru sediu de la Şosea e literalmente încercuit de numeroase comandamente ale unor misiuni militare germane, unele din ele aparţinînd Gestapoului. Aliaţii... „bunii noştri aliaţi" ne ţin sub o observaţie severă şi variată. Dar şi noi, la rîndul nostru, îi supraveghem zi şi noapte.

În sfîrşit, căpitanul Demetriad îşi ieşe din încremenire, se întoarce să mă vadă şi, înainte de a deschide discuţia, îşi striveşte mucul de ţigară în scrumiera de cristal.

— Ce mai faci, domnule locotenent ? mă cercetează fără grabă din tălpi şi pînă-n creştet, parcă bucuros că, în fine, programul zilei i-a oferit şansa să afle cum o mai duc.

Hm ! Îmi cunosc şeful. Întrebarea nu prevesteşte nimic bun. Răspund cam mucalit :

— Păi ce să fac, domnule căpitan, visător cum sînt din fire, visez !

— I-auzi ?! Şi mă rog frumos, ce visează locotenentul Banu ?

— Un duş rece... un pat ca la mama acasă... apoi o plimbare în noapte... că doar e program administrativ...

— Cu Margareta ? mă întrerupe căpitanul zîmbind amical.

— Numai cu ea...

— Uite ce-i, Costele, n-ai vrea tu, dacă tot visezi, să încerci să mai visezi și altceva ? De pildă, ce-ai zice tu de un vis cazon ?

Hopa !... Nu, nu mă ia peste picior, ci îmi vorbește pe un ton patern, încărcat de tainice neliniști.

— Cum îmi ordonați, domnule căpitan ! Căci nu mi-e greu să trec de la un vis la altul... Bineînțeles, dacă fac rost de puțin somn.

— O.K. !... Atunci, te duci acasă, te bagi sub duș, plonjezi în somn, dormi și visezi cît poftești, însă de acasă la plimbare nici vorbă. Și ca visele să-ți fie cît mai... moderne, trage-ți telefonul cît mai aproape...

Simt că ochii căprui, profunzi, ai căpitanului mă ţintuiesc cu totul deosebit decît în alte dăți, de parcă ar urmări să-mi transmită fără grai un mesaj de o mare gravitate, codificat cu un cifru nou. Mă pomenesc gîndindu-mă la evoluția evenimentelor de pe frontul din Moldova. Reacționez prompt :

— Dacă socotiți că e cazul, pot să rămîn pe loc.

— Nu, domnule locotenent, tot ce îți cer e să nu te dezlipești de telefon.

— Am înțeles !

Aștept să-mi spună că-mi permite să mă retrag, mă iscodește mai departe cu o îngîndurare care-mi sporește neliniștea, ca, puțin mai tîrziu, să mă întrebe, lăsînd să-i apară pe fața arsă de vînt și arșiță un zîmbet vag, ironic :

— Cum mai stai cu memoria, locotenent Banu ?

— Dacă-mi ordonați, pot să declam „Scrisoarea III" de la primul vers pînă la ultimul.

Zîmbetul i se metamorfozează într-un rîs scurt.

— Lasă asta !... „Scrisoarea III" o știi tu de pe băncile liceului... că ai fost un ... tocilar... am aflat eu multe despre tine...

— Domnule căpitan... încerc eu să mă apăr, fără să renunț la aerul mucalit.

— Mai bine spune-mi, îți amintești de complexul de date ce decurge din *Acțiunea Undele* ?

Căpitanul îmi caută privirile. Acum, nu știu datorită cărui gînd, un zîmbet amar i-a răsărit în colțul gurii. Îmi place chipul lui bronzat, de bărbat frumos și energic. Mobilitatea feței sale este de-a dreptul uimitoare, ca a unui mare și experimentat actor. Întrebarea nu mi-a fost pusă așa, în dorul lelii, sînt sigur de asta. Aud tăcerea grea ce s-a prăvălit peste noi și, fără să vreau, mă înfior. Nu răspund, ci raportez :

— Domnule căpitan, vă asigur că absolut toate detaliile *Acțiunii Undele*, care mă privesc, le-am memorat perfect. Dacă doriți, mă puteți testa pe loc.

Căpitanul îmi stopează avîntul cu un glas blînd :

— Nu, domnule locotenent, nu e nevoie de nici un test. Te asigur că am o încredere deplină în memoria dumitale. Vreau doar...

Tace. Ochii săi, trădînd o misterioasă febră interioară, mă fixează intens. Ce-o fi cu el ? De ce a pomenit de *Acțiunea Undele* ?

— Țin doar să te avertizez, n-ar fi exclus ca încă în noaptea asta să-ți ordon să treci la îndeplinirea misiunii.

Fiori de gheață prind să-mi alunece pe șira spinării. Nu de teamă, să nu înțelegeți greșit, ci din pricina emoției. Îmi cunosc îndatoririle de ofițer al Biroului 2 și, firește, știu cînd trebuie să pun întrebări. De data asta,

gîndesc, e bine să mă abțîn, să nu-mi deschid gura și asta nicidecum pentru că *Acțiunea Undele* ar avea ca prim obiectiv să-mi pună la încercare capacitatea de a-mi stăpîni întrebările sau de a amuți pentru o vreme, ci pentru că deodată am început să simt, în liniștea și zăpăceala acestei zile de august, plutind ceva... ceva grav și dramatic. Tulburat de propriile-mi simțăminte, rostesc :

— Domnule căpitan, sînt gata în orice clipă să trec la îndeplinirea misiunii.

— Îți mulțumesc, domnule locotenent. Pînă atunci, du-te acasă... Avertizeaz-o și pe Margareta că s-ar putea ca, în seara asta, deci în plin program administrativ, să nu vă puteți întîlni... Nu de alta... să n-o faci să te aștepte... Trebuie să fim cavaleri, nu-i așa ?

— Dacă-i ordin ! intru eu din nou în rolul mucalitului.

Căpitanul Demetriad își aprinde o altă țigară. Uf ! Ce n-aș da să știu ce gînduri tainice se ascund sub fruntea sa înaltă ! Ca să i-o iau înainte și să-i fac praf cu intuiția mea.

— Poți să te retragi, domnule locotenent !

Pocnesc din călcîie, fac un stînga împrejur de nota 10 și ies. Mă copleșește subit senzația că memoria m-a trădat... Încerc să-mi amintesc detalii ale *Acțiunii Undele* și nu izbutesc. Constatarea mă înfioară.

Acasă, procedez întocmai cum mi-a ordonat comandantul. O chem la telefon pe logodnica mea — Margareta Popovici — și contramandez, nu fără tristețe, întîlnirea fixată încă de la ultimul program administrativ la grădina *Flora*, unde, dacă știai să dansezi, te puteai distra de minune. Se înțelege, dumneaei s-a bosumflat, că eu, așa și pe dincolo, nu sînt un băiat serios : adevărat, i-am cerut eu mîna, a consimțit, părinții ei și ai mei ne-au dat binecuvîntarea lor, ne-am logodit, dar... dar...

— Ne vedem și noi o dată pe săptămînă pentru cîteva ore și atunci tu...

N-o întrerup, aș da dovadă de lipsă de tact. O las să-mi reproșeze orice ; numai cînd îmi dau seama că a ajuns la fundul sacului, trec și eu la contraatac. O asigur că o iubesc — ceea ce este adevărat — chiar mai mult decît în prima zi — aici de-acum exagerez, nu prea mult totuși... Mă ascultă Margareta cît mă ascultă, în cele din urmă vorbăria mea tot o calcă pe nervi și, pentru că nu mai are încotro, trebuie să se predea ; „ridică mîinile" și țipă în receptor de-mi ia auzul : „Fie ! Facă-se voia ta. Nu ne rămîne decît să dansăm la bătrînețe, cînd tu o să suferi de sciatică sau de astm. Aleluia, nu mai mergem nicăieri !"

Așadar, am convins-o, s-a învoit. Să fie însă clar, o altă soluție nici nu avea. Doar mă iubește. Înainte de a pune receptorul în furcă, o rog să nu plece de-acasă, să pîndească telefonul, căci n-ar fi exclus... „Ce n-ar fi exclus ?", se răstește la mine, supărată foc. „Să mergem la *Flora*, să... dansăm !", o temperez. „Bine. Binee ! reacționează ea ironic. Uite, pun mîna pe gherghef, mă instalez la fereastră într-un fotoliu și, în așteptarea ta, iubitule..." și, bang !, îmi închide telefonul în nas.

Nu mă supăr. Margareta sau Margo, cum o mai alint în clipele noastre de tandrețe, mi-a fost în anumite împrejurări de mare folos. Într-o seară, n-o să credeți, am luat-o cu mine la o mică petrecere dată în vila de la șosea a căpitanului von Werner, mîna dreaptă a generalului Hansen, șeful Misiunii militare germane în România. Praf am făcut-o pe Margo cu invitația asta. „Ce să caut eu acolo, printre nemții tăi ?", a ripostat ea fără convingere după ce a făcut o grimasă de parcă i-aș fi propus să înghită

untură de pește. Am încîntat-o cu o istorioară din care rezulta cît se poate de clar că, uneori, scopul scuză mijloacele. Dar ea nici pînă în prezent nu a aflat cît mi-a fost de folos. Ataşatul militar al Suediei a invitat-o la dans, iar eu m-am simțit de îndată dator să fiu cavaler și s-o invit pe distinsa soție a suedezului. Și iată așa, în timpul unui tango languros, dansat chiar sub acoperișul neamțului, distinsa doamnă suedeză mi-a transmis un important document microfilmat, ascuns într-un tub pe care a doua zi de dimineață l-am predat mai departe căpitanului Pan Demetriad. De fapt, în seara aceea de neuitat mi-am dat seama că Margo, fată isteață, printre altele și bună cunoscătoare a limbii franceze și engleze, ar putea să mă ajute la îndeplinirea anumitor misiuni. Cînd i-am împărtășit comandantului gîndurile mele, a exclamat : „Nu-i rău planul, numai să nu abuzezi..." N-am prea abuzat de sprijinul ei, dar în seara asta, cine știe, ar putea să-mi fie de folos, de aceea am și rugat-o să nu plece de acasă.

De-abia după ce am vorbit cu Margo la telefon, am intrat în baie și m-am băgat sub duș. Dincolo de zidurile casei dăinuie un zăduf de-a dreptul grețos. Apa nu-i chiar rece ca gheața, dar mă mai răcorește un pic. În odaia cu storurile trase e umbră, mă întind pe pat și, după ce mai reflectez la cele discutate cu căpitanul Demetriad, îmi ordon să dorm exact trei ore. Să nu vă mire. Capacitatea mea de a-mi ordona nu numai să adorm, ci de a-mi stabili și durata somnului este rodul unor intense și răbdătoare exerciții.

Mă uit la ceas — e patru și jumătate —, închid ochii și pe dată cad într-un somn profund. Ar fi trebuit să fie și odihnitor, n-a fost însă să fie așa. Ce să-i faci, somnul unui militar depinde de comandanții săi și nu de el. Mă trezește soneria telefonului. Aparatul fiind pe carpetă, lîngă studio, întind mîna și ridic receptorul. Aud :

— Costel !

Recunosc glasul intim în clipa aceea al căpitanului și sar din pat.

— Am onoarea ! Eu sînt...

— Duș ți-ai făcut ?

— Făcut, domnule căpitan.

— Cu Margareta ai vorbit ?

— Vorbit...

— Reiese că numai somnul ți-l stric, îmi pare rău...

Căpitanul e tulburat, îmi dau seama după modulația glasului său. Încearcă probabil să-și stăpînească emoția.

— Uite ce-o să întreprinzi, domnule locotenent...

„Deci nu e vorba de *Acțiunea Undele*, îmi zic, dezumflîndu-mă puțin cîte puțin. Păcat ! Și eu, care mă pregătisem sufletește..."

— Vă ascult, domnule căpitan !

— Te îmbraci rapid... civil, auzi ? Iei un taxi, începe căpitanul să-mi înfățișeze ce am de făcut, și o pornești spre comandament. N-o iei pe drumul tău obișnuit, ci prin Calea Victoriei, cu punctul de pornire Podul Senatului.

— Am înțeles !

— Stai, că n-am terminat, mă potolește șeful și-l aud cum rîde scurt, cu zgîrcenie. Luînd-o pe Calea Victoriei, vreau să treci în revistă următoarele obiective : Poșta, „Grand Hotel", Telefoanele, Palatul regal...

Face o pauză. Nu știu de ce respiră precipitat. Mi se pare că șovăie.

— Auzi, locotenent Banu, glasul îi răsună iar pe fir, cînd ajungi în dreptul Palatului Regal, să deschizi bine ochii și să „filmezi" cu memoria ta, aia ieșită din comun, tot ce vezi...

— Am înțeles ! zic. (De fapt, nu prea înțelegeam.)

— Mai vezi dacă e ceva mișcare pe la „Splendid-Parc" și „Athénée Palace". Pe urmă îți vezi mai departe de drum și te oprești la *Mioara*. (Mi se pune un nod în gît. E clar, s-a întîmplat ceva. *Mioara*, în limbajul nostru codificat, reprezintă legația germană.)

— Am auzit bine, ați spus *Mioara* ? întreb cu glasul stins.

— Ai auzit bine, mă liniștește căpitanul Demetriad, te oprești la *Mioara* și iei legătura cu *Dinu*. Îl întrebi ce personalități au intrat și au ieșit de la *Mioara*, începînd de la ora cinci. Mă interesează dacă *Ciobanu* e la *Mioara* sau dacă știe pe unde e... Îi comunici lui *Dinu* că-i trimit doi agenți de legătură. De acolo, de la el, vii direct la comandament... Ai înțeles ?

— 'Nțeles !

— Acționează !

Mă îmbrac în grabă, cu gîndul la ciudata misiune care, zău, nu mi-e pe profil, căci și noi, ofițerii Biroului 2, deși ne bucurăm de o instruire multilaterală, cunoaștem o specializare. Totuși știu că *Ciobanu* e indicativul baronului Manfred von Killinger, iar *Dinu* este porecla grupului operativ împuternicit să supravegheze în secret legația de pe Calea Victoriei. Dar ceea ce mă intrigă în legătură cu misiunea mea e cu totul altceva... Ce caută Palatul Regal în toată povestea asta și de ce căpitanul Demetriad, șeful nostru, nu comunică direct, prin telefon, cu *Dinu* ?

Nu, nu-mi explic. În cele din urmă, mă mulțumesc să-mi spun : „Ei, băiete, o fi un exercițiu de alarmă ca multe altele !"

Ies în stradă : soarele coborîse mult... un asfințit ieșit parcă dintr-un cuptor încins și nevăzut se întindea leneș și egal peste tot orașul. Aerul era fierbinte, clădirile, și cele mari și cele mici, dogoreau ; smoala trotuarelor continua să fie moale și să imprime nesfîrșite mulaje de tălpi și de tocuri.

Nu știu de ce, mă așteptam să mă lovesc de un oraș trezit pe neașteptate ca și mine, din somn, la o acțiune la fel de neînțeleasă ca și a mea. Străzile cartierului însă arătau liniștite. Văzduhul mirosea a pepene verde. Toropiți de căldură, bucureștenii trași la umbră mai leneveau în așteptarea înserării și a răcorii de peste noapte.

Abia cînd ajung la statuia lui Tache Protopopescu izbutesc să prind un taxi, un „Buick" negru și îmbîcsit. Mă arunc lîngă șofer cu senzația că liber și nesilit de nimeni, plonjez într-un cuptor.

— Unde să vă duc ?

Șoferul, un bărbat trecut de cincizeci de ani, cu o chelie năpădita de pistrui și de broboane de sudoare, mă privește nemulțumit, ca și cînd l-aș fi deșteptat dintr-o dulce visare.

— Mă scoți în Piața Senatului, pe drumul cel mai scurt, precizez și dau să scot o țigară din tabacheră, ca să-mi omor timpul.

— Domnule, ca să nu avem vorbe, nu iau fumători ! sare șoferul, arătîndu-mi încruntat portiera. Dacă nu vă convine...

Știu să-mi strunesc nervii. Zîmbesc strîmb, îmi ascund tabachera in buzunar. Enervant început de misiune !

— Dom'le, dă-i drumu' ! Te previn că mă grăbesc. Și încă ceva. fii pregătit pentru o cursă lungă...

— Dacă domnu' plătește...

Șoferul bagă mașina în viteză. Un miros nesuferit de benzină îmi umple pe dată nările și mă indispune. Mă supăr pe rablă, pe uriciosul ei stăpîn, pe ghinionul meu, dar după ce constat cum se avîntă „Buick"-ul pe Calea Moșilor, dispoziția mi se schimbă : îmi dau seama că șoferul ăsta nesuferit e un adevărat as al volanului. Execută cu măiestrie un nesfîrșit slalom printre tramvaie, trăsuri, căruțe, chiar și printre pietoni.

Deodată șoferul își descleștează gura :

— Domnule, sînteți bucureștean ?

— Get-beget, mă laud eu.

— Ceva nu-i în ordine... nu-mi miroase a bine.

Glasul îi este acru, de om nemulțumit de cele din jur. Îl iscodesc pieziș. Transpirația îi șiroiește întruna, de pe chelie pe frunte și pe obraji, iar de acolo în jos, pe „igheabul" ridurilor de sub bărbie. Ai zice că transpiră nu din pricina zăpușelii, ci a gîndurilor.

— Unde nu-i ceva în ordine ?

— În oraș... în Bucureștiul nostru iubit.

— Nu înțeleg.

Șoferul micșorează viteza, îmi aruncă o căutătură încordată. Zice :

— A ieșit, dom'le, armata din cazărmi... Cînd îți spun că în orașul ăsta mort de căldură se petrece ceva !

Informația nu-i de ignorat. Mă răsucesc de-a binelea spre șofer, iar acesta îmi sesizează dorința de a-l trage de limbă.

— Armata, zici ?! Pe unde ai zărit-o ?

— Pe șoseaua dinspre Alexandria... s-a pus în mișcare un regiment întreg. Cu echipament de luptă, dom'le ! M-am ținut după coloană...

Așa-i bucureșteanul nostru... că-i șofer, negustor sau doctor, îi place să pălăvrăgească. Uită că țara-i în război, frontul e la Iași, că trebuie să-și țină gura.

— De unde știi dumneata că nu-i vorba de o divizie ?

Mă învăluie din nou cu o privire scurtă și zeflemitoare :

— Păi, dom'le, nu m-am ținut eu după coloană, nu l-am întrebat eu pe un românaș ?! „Sîntem Regimentul 2 călărași", mi-a răspuns el.

Șoferul meu nu bate cîmpii. Regimentul există și e cantonat în zona de sud a orașului.

— Te pomenești că ai întrebat încotro mărșăluiesc ?

— Nu, că ăsta-i chiar de-acum militar...

O clipă sînt tentat să cred că taximetristul nu întîmplător mi-a ieșit în cale, ca să mă ia peste picior pe tema secretului militar în vreme de război.

Ne apropiem de Piața Sfîntu Gheorghe. O cercetez cu atenție. E liniștită. Nici urmă de militari români. Trecătorii își văd de-ale lor, fără să se grăbească. Nici un eveniment n-a silit magazinele de pe Lipscani să-și tragă mai devreme obloanele.

— O iau prin Piața Unirii ? întreabă șoferul cu același glas ursuz, de parcă eu aș fi fost vinovat de broboanele transpirate ce-i lăcuiesc chelia.

Încuviințez printr-o clătinare a capului și-mi dau cu presupusul despre acel regiment în marș, văzut de el.

— O fi vreun exercițiu... o alarmă ca multe altele.

— Aș ! mă contrazice. Ce fel de exercițiu e ăsta cu muniție de luptă ?

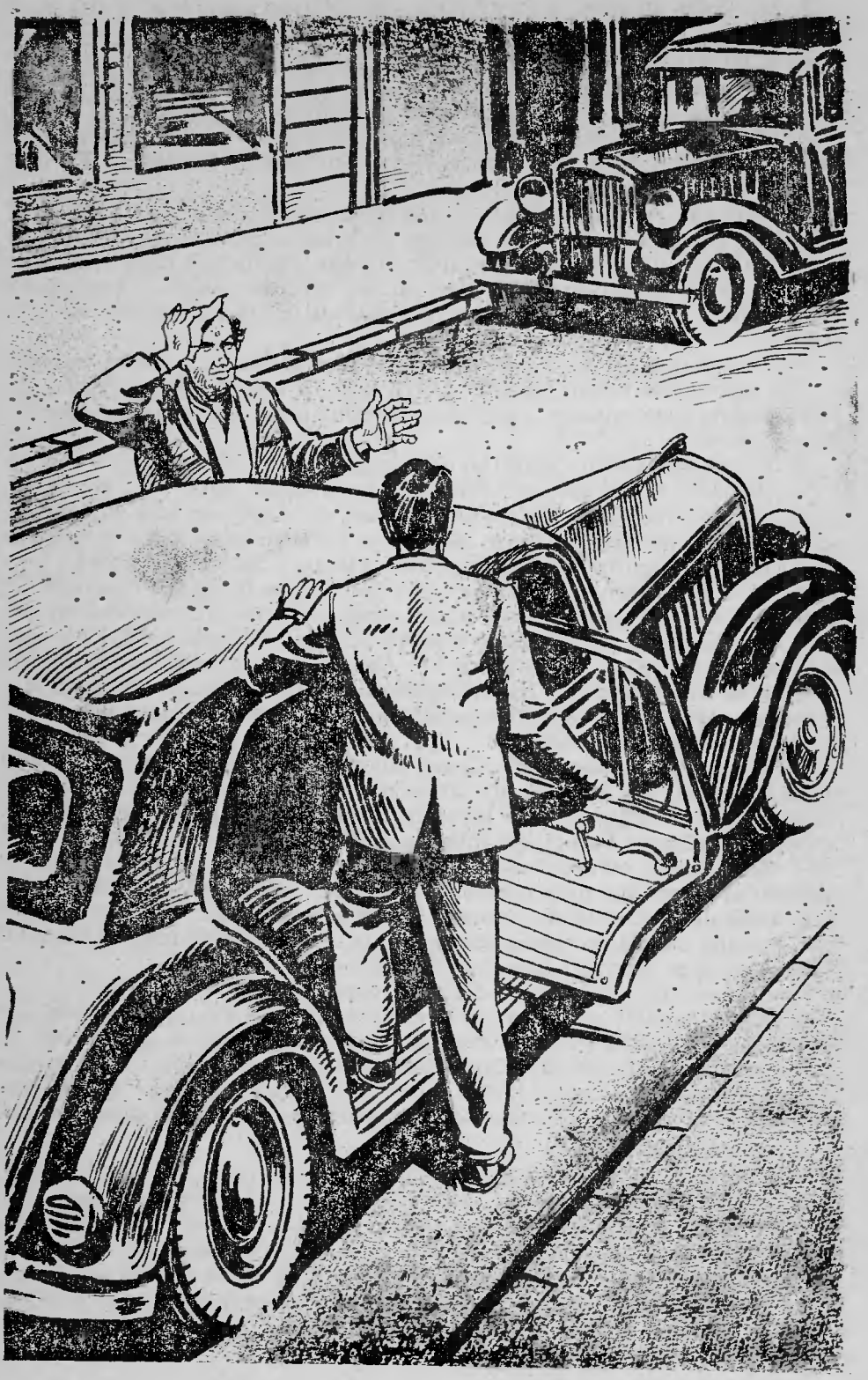

Rîde, fireşte, de mine, de naivitatea mea şi astfel mă obligă să zăbovesc puţin asupra informaţiei. Deci „Regimentul 2 călăraşi" a ieşit din cazarmă... cu muniţie de luptă. Alarmă reală, falsă ? Şi într-o situaţie şi în alta, căpitanul Demetriad trebuia să mă avertizeze. N-a făcut-o. De ce n-a făcut-o ? Să fie oare vreo legătură între „inedita" mea misiune şi...

— Poftim !... sare în sus şoferul, bucuros că poate să-mi demonstreze că nu-i un palavragiu, aşa cum aş fi fost înclinat să-l socotesc. Poftim, armată ieşită din cazărmi !

Într-adevăr, în timp ce maşina înaintează spre Podul Senatului, văd pe partea stîngă a drumului o coloană de infanterişti intrînd în marş pe Calea Rahovei, în dreptul Palatului de Justiţie. Reţin fără dificultate elementele echipamentului de luptă : arme, muniţie, căşti... Exerciţiu ? Alarmă reală ? Totuşi nimic în jur nu trădează vreun eveniment ieşit din comun.

— Ia-o la dreapta, pe Victoriei ! îl ghidez pe şofer, iar la Poştă, opreşti!

Un minut mai tîrziu, „Buick"-ul frînează în faţa Palatului Poştei. De fapt, ciudata mea misiune, care n-are absolut nimic cu *Acţiunea Undele*, de aici începe.

Îi cer proprietarului maşinii să mă aştepte.

— Dacă nu te mai întorci ? Rămîn cu buza friptă, hai ?

O, ce l-aş mai apuca de reverele hainei şi ce mi l-aş mai scutura de să mă ţină minte, dar omu' e în cămaşă, şi aia atacată de sarea transpiraţiei. Ce, am eu mutră de derbedeu bucureştean ? S-o şterg fără să-i plătesc ? Îi arunc o privire sfidătoare şi-i trîntesc pe banchetă buletinul de populaţie, că mai am vreo cinci bucăţi acasă pe nume diferite. Nu-mi bat capul cu Poşta, nu zăresc nimic suspect la impunătoarele intrări ale clădirii, aşa că traversez în grabă strada. „Grand Hotel"-ul este ocupat în întregime de aviatori nemţi. Nu întîmplător, căci în spatele hotelului, la nici o sută de metri, pe strada Ilfov, se află sediul Misiunii germane aero, condusă de generalul Gerstenberg.

Trec pe lîngă restaurantul „Grand Hotel" şi zăresc din stradă, ca într-o vitrină imensă, feţele vesele ale ofiţerimii germane. Mănîncă crenvurşti îngălbeniţi de muştar şi beau bere din halbe înalte şi grele. De ce m-o fi expediat căpitanul Demetriad într-o asemenea misiune de recunoaştere ? Să-i văd pe aliaţi cum se îndoapă ? Intru în hotel ca un obişnuit al stabilimentului şi mă duc direct la serviciul de recepţie. Un funcţionar blond şi cu ochi albaştri, invalid — mîneca stîngă a hainei e vîrîtă în buzunar —, mă întreabă amabil, în româneşte, cu ce poate să-mi fie de folos. Îi răspund fără să şovăi în germana mea fără de cusur.

— La ce cameră locuieşte domnul căpitan Willy von Pflug ?

Desigur, numele ca şi *von*-ul le-am inventat pe loc, ca să-l oblig pe funcţionar, invalid de război, să deschidă un registru şi să caute în el. În vremea asta eu îmi aprind o ţigară şi-mi rotesc privirile. Pace... „În spaţiul aerian al României linişte !" îmi zic. Hotelul doarme, naiba să-l ia, sau se preface că doarme. În restaurant, obişnuita animaţie a consumatorilor.

— Domnule...

Sună însă telefonul şi funcţionarul mă abandonează. De altfel, ştiu ce vrea să-mi spună, că nici un Herr von Pflug nu figurează în registrele „Grand Hotel"-ului. Îl observ cum ridică receptorul şi răspunde... Ascultă... Lasă receptorul jos, se scuză respectuos că o să lipsească un minut, iese de la recepţie şi se îndreaptă spre uşa batantă ce dă în restaurant. Îl aud cum strigă de acolo în germană : „Domnul maior Blum să se prezinte

urgent la telefon !" Revine apoi la locul său, urmat de un ofițer scund și gras. Îl urmăresc : moare de căldură, s-a descheiat la veston, lăsînd să i se vadă cămașa umezită de transpirație. Strigă milităros în receptor : „Cum ?!" Face o pauză și-și ridică ochii spre lampa din tavan : „Am înțeles, domnule general !" Așază receptorul în furcă și rămîne ca hipnotizat lîngă aparat. Mai sesizez că a pălit și buzele i-au devenit vineții. De parcă, brusc i s-ar fi aplecat. Nici blondului de la recepție nu i-a scăpat această schimbare a aviatorului la față și-l întreabă : „Ce s-a întîmplat, vă este rău ?", „Alarmă, Hans, alarmă !", îi răspunde maiorul cu bunăvoință, ca unui vechi camarad, după care o pornește grăbit spre restaurant.

În sfîrșit, funcționarul își reamintește de mine și, la fel de atent și de respectuos, îmi comunică : „Regret, maiorul von Pflug nu locuiește la noi". Vestea mă „indispune", mulțumesc și ies în stradă. După cîțiva pași mă opresc în dreptul unei vitrine și-mi arunc o privire în local ; vreo zece ofițeri de aviație s-au ridicat de la mese și, vizibil nemulțumiți, se pregătesc să părăsească localul.

Așadar, oamenii generalului Gerstenberg au intrat în alertă. Ceva tot am prins. Alarmă la ei... Alarmă la noi... fără șuieratul sirenelor. Să fie ceva în legătură cu evoluția frontului de la Iași ?

Peste drum, șoferul, coborît din mașină, mă așteaptă cu cele două portiere din față deschise, ca vehiculul să nu se încingă prea tare pe dinăuntru. Dau să-mi aprind o țigară, îmi amintesc că nu-i plac fumătorii și o ascund enervat în buzunar. Nu vreau să-l pierd pe șofer : așa ursuz și nesuferit cum e, am nevoie mai mult ca oricînd de serviciile lui. Ne așezăm pe banchetă în același timp, el oftînd, eu gîndindu-mă la cele ce se petrec în pacea hotelului de vizavi, și, în general, a orașului. Da' oare ce se petrece ?

Șoferul ambreiază și mi se adresează cu o altă voce, mai neliniștită :

— Nu te supăra, stimate domn, mult n-o să mai pot să merg cu dumneata. Se uită la mine să vadă cum reactionez. Chelia i s-a îmbrobonat din nou.

— Cum asta ? mă revolt. Ți-am atras atenția de cînd am urcat că te așteaptă o cursă lungă !

— Lungă, scurtă, nu mă privește... Vreau, dom'le, să ajung mai repede acasă, la ai mei... Mi-e teamă că în oraș n-o să fie a bună...

Deși simt și eu același lucru, mimez indiferența :

— Fii, domnule, serios !

— Sînt ! Da' dacă ai fi văzut ca și mine ce-i în curtea Poștei ! S-a înghesuit acolo, pe ne-ve, o întreagă companie... de infanteriști ! De ce ? Ce caută acolo ? Ha ! Păi vezi ? S-au concentrat pifanii acolo cu un rost... Care-i ăla, dom'le ? Poate mi-l spui dumneata.

— De un'să știu ?

Fac pe prostul. Înalț din umeri, iar el își continuă peroația :

— Păi să-ți zic eu, că dumneata văd că ești pus pe plimbatelea : ca să-i atace, dom'le, pe nemții din hotel !... Prin surprindere... Nu acu', mai pe întuneric. Cum se întunecă, gata, și pornesc la atac !

Uf, șoferii ! Pe toate le știu ! De parcă ar fi conectați la telefoanele unor comandanți. Sau, poate, m-oi fi așezat eu lîngă un mare strateg și n-am băgat încă de seamă ?

— Bine, omule, de ce să-i atace, că doar ne sînt aliați ?

Șoferul se retrage în mutenie, ca într-o carapace. A devenit prudent. S-o fi gîndit că a mers prea departe cu politica ori cu strategia.

Prefectura Poliției a rămas în urmă. Calea Victoriei este animată, iar pe terasa Cercului Militar zăresc din viteza redusă a mașinii mulți consumatori. Nu mai pricep nimic. Ne apropiem de un alt obiectiv : Palatul Telefoanelor.

— Oprești la Teatrul Național !

— O să mai oprești în multe locuri ? se îngrijorează șoferul. Ce să cauți dumneata la Național ? Știe oricine că-i închis teatrul ! Sau n-ai fi bucureștean ?

— Ți-am lăsat buletinul în gaj. Acolo scrie negru pe alb că-s bucureștean.

Oprește nemulțumit unde i-am cerut. Coboară și el o dată cu mine. Ba, mai mult, mă urmărește cu o intenție clară : să vadă unde intru. Comportarea mea îl intrigă din ce în ce mai mult. Dacă mă lasă baltă, mă nenorocește. Nu mai prind chiar atît de ușor un alt taxi. Intru în Palatul Telefoanelor prin ușa turnantă. În sala mare a ghișeelor, lume puțină, și aia liniștită. Nimic suspect. Deodată, cineva mă apucă cu bruschețe de cot și mă răsucesc, oarecum speriat. În fața mea — Miron Popa, un camarad de-al meu. Nu-i în uniformă, ci în haine civile... Mă trage deoparte și abia atunci îmi dau seama că-i surescitat... ochii îi ard... Îmi șoptește conspirativ :

— Mă, Banule, ceva se petrece... Am primit ordin să rămîn în zonă și să observ o eventuală mișcare a unor subunități militare germane aflate în palat și în preajma lui... Pînă-n prezent e pace, dar...

Tace. Iscodește imensa sală de relații cu publicul. Nu știu dacă a surprins vreo mișcare dubioasă. Mă apucă iarăși de cot.

— Cred că nemții ne-au pus gînd rău.

— Mai rău decît atît ?

— Să nu ne ocupe...

Presupunerile lui Popa nu mă lasă indiferent. Alarmarea ofițerilor lui Gerstenberg de la „Grand-Hotel" pare să-i ateste supoziția.

— Cum de ți-a venit ideea asta ?

— Ei, și tu, cum mi-a venit ?! reacționează Popa jignit. Îl știi pe directorul telefoanelor ?... Unu' Papadache, inginer. Ei bine, a dat ordin să fie blocate toate posturile aparținînd germanilor... Îți dai seama ce înseamnă asta ?

Desigur... cum să nu-mi dau seama ? E limpede, în aer plutește ceva. Să aibă Popa dreptate ?! Dacă am fi rupt-o cu nemții, căpitanul Demetriad m-ar fi trimis să execut imediat *Acțiunea Undele*... Dar nu m-a trimis, și nici în temă nu m-a pus. Îmi aduc aminte că Misiunea germană are la Telefoane și o centrală separată, deservită numai de ei. Îl întreb :

— Nemții de la centrala lor s-au prins ?

— Încă nu... Sînt însă intrigați, nu-și explică defecțiunile tehnice survenite pe anumite circuite...

Miron mă conduce către ușă, ieșim împreună în stradă, unde se dezmeticește și se uită lung și iscoditor la mine :

— Da' tu, Banule, cu ce treburi pe-acilea, că nu te-am văzut să-ți plătești abonamentul ? mă ia el la rost.

— Ei, din curiozitate... Tot e program administrativ !

Nu mă crede, dar nici nu insistă să afle adevărul ; ne despărțim. Mă uit în jur : clădirea Teatrului Național pare părăsită. Pe celălalt trotuar, magazinele sînt încă deschise : program normal, clienți, cumpărături.

Bucureștenii își văd nestingheriți de-ale lor. Ce naiba, oare nimeni să nu simtă că „ora H" e pe cale să explodeze ? Tot taximetristul meu rămîne omul cel mai sensibil și mai bine informat din București. Îl găsesc mai nervos decît l-am lăsat.

— Ce faci, dom'le, pe unde umbli ? Crezi că mă pot ține la infinit de...

Ar fi vrut să zică : „de fundul dumitale", însă și-a înghițit vorba. Din respect, mă așez lîngă el și demarează rapid.

— La Palatul Regal n-ai vreo treabă ? mă chestionează el și un surîs batjocoritor i se conturează pe chipu-i transpirat. Că văd că ai luat toate palatele la rînd...

Cuvintele șoferului mă descumpănesc : așadar, mă ține sub observație, trage concluzii. Îmi spun însă că ar fi o prostie să-mi pierd umorul. Ripostez :

— Cum ai ghicit, nene ? Sînt invitat de Rege la cină...

— Nu cumva la cina cea de... taină ! pufnește în rîs șoferul. Îmi pare rău, dom'le, nu cred c-o să poți să intri în palat : porțile au fost închise, gărzile dublate...

Nu mai pricep nimic. Omul ăsta îmi vorbește de parcă și-ar fi pus în gînd să mă umilească. Îmi servește informații pe tavă. La urma-urmei, cine-i ofițer de informații, el sau eu ? Nu-mi ascund uluirea :

— Da' pe-asta cu Palatul Regal de unde dracu' ai mai cules-o ?

Vesel din cale-afară, șoferul îmi răspunde prompt :

— De la o tutungioaică, de pe Luterană, care stă cu ochii pe poarta cea mare din spatele palatului. Și mi-a mai zis că n-a văzut niciodată atîta mișcare de automobile la poarta din spate.

— I-auzi, dom'le ?!

— Unde nu-i foc, nici fum nu iese !

Șoferul micșorează viteza, din curiozitate. Intrăm în Piața Palatului și, cînd ajungem în dreptul statuii lui Carol I, izbucnește victorios :

— Ai văzut ? Porțile sînt închise. De ce ? Nu se închid decît noaptea... Afurisita aia de tutungioaică avea dreptate.

Știu că regele e în palat, de aceea cele două porți de fier forjat s-ar cuveni să fie deschise. Deși draperiile de la ferestrele corpului central sînt trase, izbutesc să descopăr între ele sclipind linii de lumină — dovadă de activitate, neobișnuită altădată la această oră.

— Merg înainte sau rămîi aici la cină ?

Nu mă supăr, omul de la volan mă ia peste picior. Zic liniștit :

— Înainte, tot cu viteză redusă.

Pe sub ochi, îmi trece hotelul „Splendid Parc" — unul din sediile Gestapoului. Îl desparte de palat o stradă îngustă, numită Imperială. Instalați la ferestrele hotelului, gestapoviștii pîndesc fiecare mișcare din palat și din grădina care o înconjoară.

— Oprește ! poruncesc cînd taxiul ajunge în fața Bisericii Albe.

Sar din mașină și cu pași mari mă îndrept către Strada Imperială. Remarc imediat prezența a două camioane militare germane, trase în dreptul unei ieșiri secundare a hotelului. Nu întîmplător : soldații germani sînt într-un necontenit du-te-vino. N-am nevoie de alte informații. Mă întorc în fugă la mașină și-l găsesc pe șofer frunzărindu-mi buletinul de populație. Mi-l înapoiază, privindu-mă chiorîș :

— Dom'le, ești cam curios din fire !... N-am mai avut un client ca dumneata... Te pomenești c-o să-mi ceri să opresc și la legația germană ?

Replicile şoferului au realmente darul de a mă buimăci ca şi cum mi-ar citi gîndurile. Mă tot ţine „în pumni". Îi intru în joc, încercînd să-mi ascund cît mai bine frămîntările.

— Cum de-ai ghicit ? Chiar acolo !... Numai că o să te rog să fii amabil şi să faci mai întîi o haltă la Ministerul Finanţelor.

Şi, instinctiv, duc mîna la buzunarul de la spate, unde-mi ţin de obicei pistolul. Na, că nu l-am luat ! Că de, şoferul ăsta — cum s-o fi nimerit oare ? — are prea multe feţe. Mi se face „sete" de tutun. Nici n-apuc bine să scot tabachera, că şi aud glasul lui ameninţător :

— Dom'le !

— Nu, că n-o aprind..., încerc eu copilăreşte să-l domolesc. Mă amăgesc c-o fumez... duc doar ţigara la gură, să simt gustul tutunului. Ştii care-i Palatul Catargi ?

Întrebarea nu-l ia deloc pe nepregătite. Ai zice că de mult o aştepta. Îmi răspunde ca un şcolar silitor :

— Palat clădit în 1889, de primul petrolist român, Monteoru, om din popor, pentru fiica sa Eleonora, pe care a măritat-o cu un boier de viţă veche, Catargi.

Dacă la toate aceste date ar mai fi adăugat una, cum că palatul a fost proiectat şi construit de arhitectul Horia Mincu, zău că m-ar fi făcut praf.

— Intri în curte şi tragi la peron. Bineînţeles, dacă porţile sînt deschise.

— Deci nu mai opresc la... Finanţe ?

Mă iscodeşte cu coada ochiului şi zîmbeşte zeflemitor : probabil îl amuză jocul meu de-a fumatul cu ţigara neaprinsă.

— Nu !... Dacă porţile sînt deschise la Catargi, intri... Dacă nu, staţionezi dincolo de legaţie...

— Dom'le, aşa am să fac.

Porţile sînt închise. Păcat ! Taxiul mai înaintează vreo patruzeci de metri după sediul lui Killinger şi opreşte. Cobor şi îi atrag şoferului atenţia să nu cumva să-i treacă prin cap să şteargă putina.

Omul de la volan îşi duce arătătorul la obraz :

— Tot dumneata, care va să zică... După ce că îmi datorezi atîta bănet ? Află că mă întreb dacă ai cu ce-mi plăti... Contorul marchează întruna... Dom'le, să nu-mi tragi chiulul că tot dau de dumneata !

Mi-a întors-o bine. Aşa-mi trebuie ! E capabil, la o adică, să mă găsească şi în gaură de şarpe. Traversez Calea Victoriei în diagonală... Linişte... pustietate, spre deosebire de partea comercială a arterei. Este însă ceva mai răcoare decît în restul oraşului. Peste drum, la legaţie — acalmie. Cel puţin aşa pare de la distanţă. La etajul întîi, singurul de altfel al clădirii, se află situat somptuosul cabinet al baronului Manfred von Killinger. N-au fost trase încă draperiile camuflajului, dar nici nu se zăreşte licărul vreunei lumini. Nimeni nu intră, nimeni nu iese.

Împing uriaşa poartă de fier forjat a Palatului Catargi, aceasta cedează uşor, mă furişez în grădină, mă îndrept apoi, cu pas mare, nu spre intrarea principală, ci spre cea de serviciu. Îmi taie calea moş Iosif, servitorul credincios al familiei Catargi. Stăpînii, plecaţi din Bucureşti din pricina bombardamentelor, i-au lăsat palatul în grijă. Secretul nostru e şi al lui.

— Bună seara, moş Iosif... E ceva nou ?

— Ece !... O să-ţi spună domnu' Dinu, că eu mă duc să stropesc grădina.

— Stropeşte-o, moş Iosif, stropeşte-o !

M-am înveselit așa, fără motiv și constatarea asta mă cam descumpănește. De, am și eu superstițiile mele ! Urc în fugă scara de serviciu luminată de un bec albastru și mă opresc în dreptul unei uși de la mansardă. E încuiată. Ca să mi se deschidă, trebuie să sun de două ori scurt, iar a treia oară ceva mai lung. Îmi deschide locotenentul Mihuț.

— A, tu erai ! exclamă el bucuros. Hai, intră ! De cînd te aștept !

Intru și îmi exprim nedumerirea :

— Cum vine asta, știai că am să vin ? Că, dacă mintea mi-e întreagă, eu sînt cel care am primit ordin să...

— Stai puțin, sînt la curent cu totul. Numai că, de cînd te-a expediat domnul căpitan în misiune, multe s-au mai schimbat.

Zîmbește enigmatic și mă îmboldește să trec în încăperea alăturată, unde e instalat punctul de observație. Îi dau ascultare și după cîțiva pași, încremenesc stupefiat. Eei ! la naiba, cînd a apărut aici aparatul de emisie și recepție ? Dar radistul Nichifor ?

— Hei, locotenente, ce-ai rămas stană de piatră ?

Las întrebarea lui Mihuț fără răspuns și-l fixez aiurit pe Nichifor : stă „ochi în ochi" cu aparatul său de radio și ascultă în căști. M-a zărit, îmi zîmbește și mă salută mutește, făcîndu-mi semne cu mîna.

— Cînd a apărut jucăria asta aici ? mă interesez, arătînd spre Nichifor.

— Să tot fie cam o juma' de oră...

— Salve, Costele !

Cel care m-a salutat atît de intim e prietenul meu, sublocotenentul Mitea Nelu... Pîndarul. El e de serviciu la fereastra ovală a mansardei, unde, cu ajutorul unui binoclu puternic de artilerie, ține sub observație clădirea de peste drum a legației germane. N-are timp de mine. M-a salutat, mi-a întors spatele și și-a dus din nou binoclul la ochi.

— Mă, Mircea, ce se petrece aici ? Că eu am primit ordin...

— Ordinul tău a fost anulat.

Mircea se hlizește cu gura pînă la urechi, ca apoi să mă prindă voinicește în brațe și să-mi spună :

— Sîntem în alarmă de extremă urgență... *Stejarul*... Înțelegi ? Am rupt-o cu nemții ! *Kaput cu Deutschland über alles !*

Dintr-o dată în mintea mea stăpînită de atîtea impresii confuze și contradictorii se face lumină. Mă cuprinde un val de emoție și simt nevoia să mi-o exprim. De la fereastra-observator intervine însă Nelu, care, fără să-și întoarcă privirile spre noi, ne anunță de parcă i s-ar fi luat de pe inimă un pietroi :

— În sfîrșit, fraților, a sosit și *Ciobanul* !... Nichifor, mă auzi ? Raportează imediat...

— Vino-ncoa, mă cheamă Nelu lîngă el. Hai, repede, vino să-l vezi pînă nu intră în clădire.

Îmi întinde binoclul. Dintr-un pas sînt la fereastră și-l duc la ochi. Văd un „Mercedes"... apoi un spate lat de bărbat dispărînd pe ușa legației. „Baronul ! îmi spun. Baronul Manfred von Killinger..."

Glasul frumos, clar, al lui Nichifor, mă readuce în atmosfera de luptă a mansardei. Nu mă împotrivesc cînd mi se smulge binoclul. Îmi plac apelurile radistului și mă las furat de ele.

— Alo, *Castanul !* răsună apelul lui Nichifor. Sînt *Platanul*... Mă auzi? Trec pe recepție !

— Alo, *Platanul !* Sînt *Castanul*, răspunde centrala comandamentului. Te aud foarte bine. Trec pe recepție.

Şi din nou glasul lui Nichifor :

— Alo, *Castanul !* Sînt *Platanul*... Raportez : Acum cîteva minute, la *Mioara* şi-a făcut apariţia *Ciobanul*. Am terminat. Trec pe recepţie.

— Alo, *Platanul !* Sînt *Castanul*. Recepţionat informaţia. Cînd apare *Temerarul*, trimiteţi-l urgent la bază. Am terminat.

În liniştea care s-a lăsat, ultimele cuvinte ale *Castanului* continuă să-mi răsune ca un melodios refren al unui şlagăr. Mircea mă trezeşte fără milă la realitate.

— *Temerarule*, de tine-i vorba. N-ai auzit ? Şterge-o ! Acum, peste drum s-au adunat toate căpeteniile germane. La o adică, îi umflăm ca din oală...

Brusc, îmi amintesc de *Acţiunea Undele* — scenariu cu un singur protagonist, acela fiind chiar eu.

II. „Walter" — calibru 6,35

Nici nu ştiu cum ajung în stradă, iar de acolo pe bancheta maşinii, alături de ursuzul meu şofer. Strig : „Dă-i bătaie !", de parcă aş fi ordonat : „Înainte ! La atac !"

— Am un neamţ în spate, mă informează şoferul cu un glas leşinat.

N-am prea priceput ce spune, dar cînd mă răsucesc puţin, mă trezesc cu un pistol sub nas.

— Nu ştiu de unde, paştele mă-si, a răsărit şi ce vrea de la mine, că nu înţeleg o iotă din limba lui, mi se plînge şoferul.

Cel cu arma-n mînă, care a pus stăpînire pe şofer şi pe maşină iar acum şi pe mine, e un civil. Din pricina înserării, dar şi a neaşteptatei situaţii, nu reuşesc să-i desluşesc prea bine trăsăturile feţei. Pistolul, în schimb, îl identific imediat. E un „Walter" 6.35. Tot să tragi cu el... Al naibii, cum mi-a încurcat socotelile ! Îmi iau inima în dinţi şi-l întreb :

— *Bitte schön, was wünschen Sie ?*

Înainte de a auzi răspunsul neaşteptatului „musafir", îl aud pe şofer mîrîind cu ură :

— Nu îi fi şi tu neamţ ?

Arma din mîna necunoscutului nu tremură ; dovadă elocventă că-i familiarizat cu un „Walter", că degetul său trebuie să fi apăsat de multe ori pe trăgaci. Ţeava pistolului se conturează clar, ca un punct negru, nefiresc de mare. Întreb din nou, şi tot în germană :

— De fapt, ce doriţi ?

De data asta îmi răspunde :

— *Ich möchte, dass man mich nach Otopeni fährt... so schnell es geht.*

— Ce zice ? Ce zice ? vrea şoferul să ştie.

— Să-l transporţi la Otopeni, şi asta cît se poate de urgent.

Şoferului îi scapă o înjurătură, ignoră arma ce-i stă în ceafă şi se întoarce spre necunoscut, şuierînd printre dinţi :

— N-am benzină !... Nicht benzină !... Benzină ioc !

Aş rîde... cu plăcere chiar. Însă replica „poliglotă" a taximetristului este urmată de cea a „clientului" căzut din cer :

— *Wenn er mich hintergeht, blas ich ihm das Lichtaus !*

— Zice că dacă-l minţi, îţi zboară creierii !

Omul de la volan ambreiază. Înjură din nou. Înjurăturile proferate îl au în vedere mai ales pe neamţ, dar nu mă omit nici pe mine. „Buick"-ul o ia din loc, fără chef, fără vlagă.

— De la dumneata mi se trage... Că dacă mă lăsai dracului să mă duc acasă...

E rîndul neamţului să dorească să afle ce mi-a îndrugat şoferul. Reacţia omului cu armă m-a bucurat, căci îmi confirmă că nu ştie româneşte. Îi traduc, în timp ce şoferul mormăie ceva, ceea ce-l înfurie pe neamţ.

— Atrage-i atenţia că nu-mi arde de glume. Şi să nu se lamenteze, că o să-i plătesc îndoit cursa... Cu mine nu-i de glumit, dacă constat că are benzină şi a vrut să mă înşele, îl împuşc ca pe un cîine... Sînt în exerciţiul funcţiunii şi în momentele astea nu ştiu de milă...

Traduc cuvînt cu cuvînt ameninţarea, iar în încheiere îi strecor vorbele mele :

— Nene, ascultă bine ce-ţi zic !... Cînd ajungi pe la „Bufet", născocești o pană. Fă aşa cum te sfătuiesc eu şi o să vezi că o să fie bine.

— Eu dacă-mi pun în gînd, bag maşina într-un stîlp. Mor eu, da' omor şi două lepădături, mă avertizează proprietarul taxiului.

Atît ar mai trebui ! Neamţul a mirosit ceva şi intervine ameninţător :

— I-ascultă, ce tot îndrugi acolo ?

— L-am sfătuit să fie serios şi ascultător, că nici cu mine nu-i de glumit... Se plînge că are carburatorul defect... şi, zice el, la viteze mari ar putea să-i joace o festă...

— Mă pricep eu şi la carburatoare.

Taximetristul ascultă şi reacţionează în felul său. Încearcă să bage groaza în mine :

— Mă, dacă mă vinzi, te pupă mă-ta rece !

— Fă cum îţi zic şi o scoatem noi la capăt...

Neamţul nu e prost ; intuieşte imediat că discuţia mea cu şoferul nu poate să-i aducă nimic bun şi ne somează pe amîndoi :

— Din clipa asta vă ordon să nu mai scoateţi o vorbă ! Trag fără milă !

Eu, unul, nu mă îndoiesc că s-ar ţine de cuvînt. Totuşi n-am nici un motiv să mă las intimidat şi, amuzat, rostesc în germană :

— Trebuie să-i traduc ceea ce aţi spus dumneavoastră mai înainte, nu-i aşa ?

Îmi dă dreptate, însă mă grăbesc să-i traduc omului de lîngă mine cu totul altceva.

— Nene, repet : să procedezi aşa cum te-am sfătuit... Dar nu la „Bufet", ci mai spre Parc... Pînă atunci înghite-ţi limba !... Asta trage fără milă...

Nu sînt convins că i-am cîştigat încrederea. Îi arunc neamţului o privire scurtă, peste umăr, şi constat că pistolul stă în aceeaşi poziţie. Înaintăm în luminile anemice ale camuflajului. În Piaţa Victoriei, un tramvai ne blochează calea. Dacă stau bine şi mă gîndesc, de comandament ne despart cam două sute de metri. Dacă aş sări iute din maşină, neamţului nu i-ar rămîne decît să-mi pună sare pe coadă. Dar nu mă lasă inima să-l abandonez pe şofer în nenorocire. Şi mai e ceva care mă ţintuieşte locului. Tipul a început să mă intereseze. De unde, mama lui, o fi răsărit ? Din clădirea legaţiei ? Dacă da, de ce n-a plecat la Otopeni cu

o mașină de-a lor ? Probabil, de teamă ca mașina să nu-i fie oprită de vreo patrulă a armatei noastre... patrule fixate din ordinul *Stejarului* și la barierele orașului. Pentru un german, Otopeniul nu poate să însemne decît *Waldlager*-ul [1] lui Gerstenberg. De ce se grăbește necunoscutul în straie civile într-acolo ? Nu cumva e un curier diplomatic sau un ofițer de legătură ? N-ar fi exclus, din moment ce legăturile telefonice ale armatei germane au fost decuplate...

Avem din nou cale liberă. Ce-o să creadă căpitanul Demetriad ? mă întreb îngrijorat. M-o fi așteptînd pentru *Acțiunea Undele*, iar eu...

— Să mărească viteza ! poruncește omul cu pistolul.

Șoferul îmi dă un prim semn că-i mai deștept decît cred eu. Declară, iar eu traduc :

— Dacă forțez, risc să rămîn în pană...

— Să accelereze ! insistă neamțul cu încăpățînare.

Îi „traduc" taximetristului altceva.

— Nene, bagă în viteză ! E bine așa... Apoi „pană"... Dacă-l scoatem din mașină pentru un minut-două, al nostru e... M-ai înțeles ?

Viteza „Buick"-ului sporește. Acum vom depăși Arcul de Triumf. Conform *Stejarului*, prin boschetele de la Șosea și din parcul Herăstrău sînt fixate unități române, de luptă...

Pe neașteptate, prin nu știu ce minune, motorul „Buick"-ului începe să păcăne din ce în ce mai des și mai tare.

— Ei vezi ?! exclamă dramatic șoferul. Se duce în mă-sa „Buick"-ul ! Tradu-i dom'le, tradu-i !

Bată-l norocul să-l bată ! Știe să joace teatru. Îi aduc neamțului la cunoștință îngrijorarea șoferului, iar acesta îmi servește o replică alarmantă :

— Sînt inginer auto și de aviație ! Dacă mă minte, vă pun la amîndoi pielea pe băț !

Trecem și de Arcul de Triumf. Nu știu la ce a umblat șoferul, dar motorul păcăne, trepidează, ne scutură, de zici că-i gata să sară dintr-o clipă-n alta în aer. Mașina mai merge cît mai merge, apoi se oprește istovită lîngă bordura trotuarului.

— Nimeni nu mișcă ! ne amenință neamțul.

— Fii calm ! îl îndemn eu pe curajosul șofer. Lasă-l pe mîna mea !

De fapt, încă nu-mi dau seama ce are dumnealui de gînd. A coborît cu revolverul în mînă. Deschide portiera dinspre partea șoferului și ne poruncește să coborîm.

— Ăsta vrea s-o șteargă cu mașina mea ! se vaită șoferul speriat.

Ne supunem somației. E întuneric, însă nu într-atît ca să nu vedem. La cîțiva pași de noi, cu degetul pe trăgaci, neamțul ne ordonă :

— Cărați-vă de aici ! Cărați-vă cît mai repede ! Că altfel trag !

În secunda următoare, de parcă aș fi fost propulsat de un arc puternic, mă arunc cu capul înainte direct în plexul neamțului. Atacat prin surprindere, cade, iar eu mă prăbușesc în forță peste el. Aud un icnet, apoi zgomotul produs de impactul armei cu caldarîmul. Nădăjduiam, în momentul atacului, în intervenția șoferului. Mi-au sărit însă în ajutor doi militari români ieșiți, dracu știe cum, din întunericul nopții.

---

[1] Bază a aviației germane, dotată cu radare moderne.

III. Surpriza

— Ce se întîmplă aici ?

Întrebarea mi-a fost pusă de un ofițer care își plimba nervos, de colo pînă colo, raza de lumină a unei lanterne de campanie : mă surprinde în bătaia ei cînd pe mine, cînd pe neamț, cînd pe șofer — acesta apucase, între timp, manivela și o ridicase cu intenția clară de a-și pocni neavenitul „client", dar înmărmurise cu brațul în aer.

— Vedeți că pe jos, lîngă bordură, e un „Walter", le atrag atenția. Ridicați-l !

În bătaia lanternei apare și pistolul. Nu-l ridică ofițerul, ci soldatul care-l secondează, cu un pistol automat pe umăr. Îl cercetează cîteva secunde ca pe o curiozitate și-l trece comandantului său.

— Al cui e ?

Ofițerul își fixează din nou, nerăbdător, raza orbitoare de lumină pe chipul meu. Îi întind legitimația : o cercetează bănuitor, se uită la mine, la prizonierul care, dacă nu s-ar sprijini cu spatele de mașină, s-ar prăbuși : e rănit, în scurta noastră încăierare a căzut și s-a lovit la tîmplă. Sîngerează abundent. Nu trebuie să fii prea isteț ca să constați că abia se mai ține pe picioare.

— Bine, să zicem că dumneata ești cel din legitimație, dar dumnealui cine-i ?

— De ce să zicem ? mă revolt eu, îmi dau însă seama la vreme de stupiditatea unei reacții și răspund : Un agent... neamț !

— A vrut să ne împuște, își iese din încremenire șoferul și lasă să-i alunece de-a lungul trupului mîna în care ținea manivela.

Fasciculul de lumină mi se plimbă iarăși pe chip. Ofițerul mă tot scrutează, probabil mutra mea îi dă de bănuit. În cele din urmă se hotărăște, îmi înapoiază legitimația, dar nu și arma. Are, cu siguranță, niște îndoieli.

— Cu ce intenționați să plecați de aici, cu automobilul ăsta ? se interesează scrutîndu-ne bănuitor. Parcă-i în pană.

Șoferul izbucnește în rîs și nu se potolește nici cînd raza de lumină a lanternei i se fixează pe față. E un rîs nervos.

— Legitimația dumitale ?

— A mea ?! se bîlbîie mirat șoferul.

„Asta ar mai trebui, mă îngrijorez, să n-aibă acte !" Omul însă îmi redă liniștea. Are, slavă Domnului, cu ce să se legitimeze.

Ofițerul, al cărui grad nu pot să-l disting, insistă să i se răspundă :

— Ce-i cu pana ?

— Care pană ? Ferească Dumnezeu ! „Buick"-ul meu și în pană ! E taxiul cu motorul cel mai bun din București. Păi, dacă nu-i „făceam" eu pană !

Ofițerul nu are probabil nici răbdare, nici timp să asculte pînă la capăt povestea așa-zisei pene de mașină, se întoarce spre mine și mi se adresează autoritar :

— Domnule locotenent, plecați cît mai repede de aici ! Îmi întinde „Walter"-ul. Luptele cu nemții pot să izbucnească dintr-un moment în altul.

— Am înțeles... Vă mulțumesc.

— Deci așa, mă prostiși ?! Ești locotenent ? prinde șoferul să mă ironizeze.

N-am timp să-i explic cum stau lucrurile. Controlez „Walter"-ul ; are un glonte pe țeavă, iar din încărcător nu lipsește nici un plumb. Ascund revolverul sub haină, în strînsoarea curelei de la pantaloni, și-l rog pe căpitan să-l lumineze pe străin cu lanterna. E rîndul meu să-l somez.

— *Hände hoch !* [1]

Prizonierul ridică mîinile, gemînd : îl doare rana de la frunte sau e alarmat peste măsură de sîngele care-i curge. La raza de lumină țîșnită din lanternă, îi scotocesc buzunarele. Îi rețin actele, apoi dau peste un plic sigilat. Ofițerul, un căpitan, apropie lanterna, așa că pot desluși cuvintele „Strict secret" și numele destinatarului : Herr General Peter von Kraus.

Ehei ! Pînă la îndeplinirea *Acțiunii Undele*, ce surpriză îi mai pregătesc cu căpitanul Pan Demetriad !

Îi arăt neamțului bancheta din spate și-i poruncesc să urce. Mă ascultă supus. Închid portiera în urma lui.

— Plecăm, dom'le locotenent ? mă întreabă șoferul, devenit, dintr-o dată, milităros.

— Știi unde-i Comandamentul militar al Capitalei ?

— Știu, să trăiți ! mai zice el ca înviat din morți și se instalează la volan.

Iar mă ia peste picior. Treacă de la mine. Merită să închid ochii. S-a dovedit om dintr-o bucată. Îi mulțumesc respectuos căpitanului, iar el îmi urează succes. Scot „Walter"-ul și mă așez lîngă șofer. E rîndul meu să-l țin pe prețiosul prizonier în bătaia propriei sale arme.

— Dă-i drumu', nene !

„Buick"-ul demarează brusc, ca după douăzeci de metri să execute un viraj scurt, la stînga, cît pe-aci să ne răsturnăm.

— Optzeci la oră ! îmi raportează bucuros șoferul. Locotenent, hai ? În civil ? Na, că-i bună ! Îi fi un agent secret, de ăla știut de toată lumea ! Cum de nu te-am mirosit ? Eu, care după miros știu cu ce clienți am de-a face...

Nu mă supăr. Nici nu-i tai elanul. Îmi pare chiar bine că-i mai vesel decît la începutul cursei. Parcă nici de transpirat nu mai transpiră atît de abundent. M-ar lăsa să-mi aprind și o țigară dacă i-aș cere permisiunea. Sînt sigur. Vorbăria lui mă încîntă. Rezist însă, nu-i răspund. Sînt, în schimb, cu ochii pe captivul de pe bancheta din spate, gata să trag în el, în orice moment, dacă ar face un gest necugetat. Încă nu știu cine-i dumnealui, n-am vrut să-mi irosesc timpul apucîndu-mă să-i cercetez actele. Știu, în schimb, cine e generalul de aviație Peter von Kraus, căruia îi era adresat plicul cu ștampila „Strict secret". Sediul său e într-adevăr la Otopeni, în Waldlager-ul aviației germane.

Îl aud pe neamț gemînd... Îi întind batista mea să-și tamponeze rana... sîngerează... pare să fie serioasă. La comandament are cine să-l îngrijească. Întreabă abia auzit :

— Unde mă duceți ?

— Încă puțin și o să constați singur.

---

[1] Sus mîinile ! (în lb. germană)

— Voi protesta...

— De ce ? Nu eu am luat maşina dumitale, ci dumneata ai luat-o pe a mea...

Prizonierul tace : de tăcerea asta se foloseşte omul de la volan, care, ros de curiozitate, vrea neapărat să ştie şi el ce tot îndrugă străinul în limba lui. Îi satisfac curiozitatea. El însă mai vrea să ştie şi altceva.

— Ce-ai de gînd să faci cu el ?

— Să-l predau comandantului...

— Lasă-mi-l mie, îmi propune taximetristul cu toată seriozitatea, de fapt şi de drept, al meu e... În al cui taxi a urcat ? Cui i-a vîrît revolverul în ceafă ?

Omul nu glumea. De aceea i-am şi retezat-o :

— Nene, îmi pare rău, nu se poate !

— Păcat ! Mamă, mamă, ce i-aş mai face !... Că multe am mai îndurat eu de la clienţi ca ăsta... Ia ascultă, da' de ce nu mi l-ai da ?

— Pentru că de mai bine de o oră, dacă nu chiar două, sîntem în război cu armata lui Hitler.

— Hai, fugi de-aici !

— Păi cine a fost cu vestea că au intrat cîţiva civili în palat, pe poarta din dos ?!

— I-auzi !... A dracului tutungioaică ! Deci război cu nemţii ?

Străbatem şoseaua Jianu, depăşind Statuia Aviatorilor. Atmosfera în jur pare normală. Dar eu ştiu că unităţi ale Regimentului de gardă călare s-au camuflat în parcul de la Bufet. Un viraj scurt la stînga. Frînă... Am ajuns... Se aprinde becul din interiorul maşinii...

— Cît îţi datorez, nene ?

— Mie ?! îşi înalţă şoferul cu uimire ochii, de parcă ar fi căzut din lună. Închide ceasul de marcaj. Nimic, dom'le, nu-mi datorezi nimic.

— Lasă, nene, gluma, că nu te scot banii din casă, încerc eu să-l induplec.

Se preface că nu m-a auzit. Se dă jos din „Buick".

— Hai să te ajut să-l duci pe dumnealui !

Cobor şi eu. Dinspre poarta comandamentului vine în pas alergător un ofiţer echipat de campanie, cu cască pe cap şi cu toate celelalte pe el. Mă recunoaşte. Îl recunosc şi eu : e sublocotenentul Gigi Caranfil.

— Tu eşti, Costele ?! Ne-a alarmat santinela că o maşină particulară a oprit în faţa porţii. De cînd cu *Stejarul*, sîntem cu ochii-n patru.

La îndemnul meu, coboară şi neamţul. Cu siguranţă, cunoaşte locul unde a ajuns.

— Cu ăsta ce mai e ?

Nu-i răspund, căci şoferul mă interesează ceva mai mult. După atîtea peripeţii, am ciudata senzaţie că am pornit-o la drum de mult, de mult de tot, că ne cunoaştem de-o viaţă. Îi întind mîna, mi-o întinde pe a sa, ni le strîngem voiniceşte. Îl laud :

— A fost o cursă straşnică ! Îţi mulţumesc.

— Să-mi fii sănătos şi victorios, locotenente !

Împreună cu Caranfil, îl conduc pe prizonier spre poartă. Chiar la intrare, mă ajung din urmă cuvintele şoferului :

— Dom'le locotenent !

Mă întorc, îl văd la vreo zece paşi de mine.

— Auzi, urmează el bine dispus, uită chestia cu fumatul, dom'le. Am suferit în tinereţe de plămîni şi de-aia...

— Să fii sănătos, nene !

Abia în clipa următoare îmi amintesc că nici măcar nu l-am întrebat cum îl cheamă. E prea tîrziu ca să mă întorc din drum şi să mă lungesc la vorbă, aşa că las în urmă poarta comandamentului.

IV. Misiunea bizară abia acum începe

Căpitanul Demetriad nu m-a lăsat să deschid gura şi să-i prezint raportul. De cum m-a văzut, s-a ridicat furios în picioare.

— Pe unde mi-ai umblat, domnule locotenent ? La „Flora" ? La „Leul şi cîrnatul" ? Din Victoriei mi s-a raportat că ai plecat în urmă cu un ceas.

Cum să mă explic ? Nu mă aşteptam la o asemenea primire. E drept că pe domnul căpitan — pot să jur — nu l-am văzut niciodată atît de nervos ca acum. Instinctiv, mi-am lipit braţele de trup şi-l ascult în poziţie de drepţi. Să-l las, îmi zic, să-şi descarce furia.

— De Margareta îţi arde acum ? De dans ?... Să nu începi să-mi debitezi baliverne ! Din Victoriei te-ai dus... Deodată amuţeşte şi începe să mă cerceteze cu ochi severi. Ce-i cu petele alea de sînge ?

— Sînge ? Care sînge ?

— De pe haină.

Îmi cobor privirile şi, într-adevăr, descopăr pe frumosul meu costum de vară pete de sînge.

— Eşti rănit ? se interesează căpitanul cu o voce joasă, cuprins parcă de remuşcări.

— Permiteţi-mi să vă raportez...

Nu aştept permisiunea, scot plicul sigilat — prima mea „captură" de război — cu ştampila germană „Strict secret" şi, înaintînd îmbăţoşat, i-l înmînez comandantului, uluindu-l :

— Ce-i cu asta ?

Descoperă însă imediat numele adresantului şi mă dă uitării. Nu trebuie să-l învăţ ce are de făcut ; ia de pe birou un coupe-papier şi, fără să-şi facă prea multe scrupule, îl deschide. Ies astfel la lumină două file bătute la maşină, pe care căpitanul Demetriad le parcurge în grabă. Nu-l văd bucurîndu-se, aşa cum îmi închipuiam, ci dimpotrivă : pe măsură ce reciteşte documentul, chipul i se întunecă şi mai mult. Nu-i a bună ! Veşti proaste... Trece în spatele biroului, rămîne în picioare, cu documentul în mînă şi mă întreabă :

— Unde l-ai găsit ?

Cît pe-aci să-i răspund : „În nici un caz la *Flora* şi nici în timp ce mă sărutam cu Margo pe aleile parcului Herăstrău". Ştiu să mă stăpînesc şi să fiu cuviincios, aşa că mă aud spunînd :

— Domnule căpitan, am lăsat la uşă, în seama lui Caranfil, un personaj care cred că vă interesează.

Pun pe birou celelalte obiecte găsite asupra prizonierului meu, printre care și o legitimație de tip Wehrmacht. Căpitanul mă scrutează pieziș, cu o curiozitate aparte, ca și cînd abia acum îi este dat să afle ce om are în subordine. Ia legitimația, o studiază, rostește neîncrezător :

— Maiorul Martin von Bloetz ! Își mută privirile spre mine, mă cîntărește preț de cîteva secunde fără să știu de ce, apoi continuă pe același ton neîncrezător : Vrei să zici că personajul care stă la ușă și așteaptă să-l introduci în birou e maiorul von Bloetz ?

— Dacă între legitimație și persoană există o identitate deplină, atunci petele de sînge de pe frumoasa mea haină aparțin maiorului von Bloetz, răspund eu inspirat. L-am făcut prizonier.

Comandantul se mai uită o dată la mine : nu cumva evenimentele din ultimele ore ale zile m-au scrîntit ? Se îndreaptă cu pas mare spre ușă, o deschide larg și dă cu ochii de neamț.

— Intrați, domnule maior ! îl invită căpitanul Demetriad, apelînd la germana sa mai puțin pusă la punct decît a mea.

— Pot să mă retrag ? întreb.

— Rămîi pe loc ! îmi ordonă comandantul.

În sfîrșit, la lumina puternică din birou, îl descopăr și eu pe prizonier. E un bărbat la vreo patruzeci și cinci de ani, de statură potrivită, voinic, așa cum stă bine unui militar de carieră care nu-și neglijează exercițiile zilnice de gimnastică. Nu-i văd decît un singur ochi, celălalt fiindu-i acoperit de o batistă plină de sînge. De altfel și reverele costumului său sînt tot pătate de sînge.

Căpitanul Demetriad ia în mînă legitimația ofițerului german și-l întreabă :

— Sînteți maiorul de aviație Martin von Bloetz ?

— Da...

— Ați sosit în România acum trei zile, în cadrul misiunii „Wolf" ?

— Da...

„Ia te uită, gîndesc, cîte amănunte interesante știe comandantul meu despre dîrzul prizonier !"

— Cheamă-l pe Caranfil ! îmi ordonă căpitanul.

Nu-mi rămîne decît să deschid ușa și să-i fac semn sublocotenentului să îndrăznească : acesta intră și rămîne în poziție de drepți.

— Caranfile, du-l imediat pe domnul maior von Bloetz la cabinetul medical, să fie pansat. Nu te desparți o clipă de el. Pe urmă mi-l aduci înapoi ! 'Nțeles ?

— Înțeles, domnule căpitan ! Îmi permiteți să acționez ?

— Încă nu...

Căpitanul Demetriad își întoarce privirile spre „musafir", îi aduce la cunoștință, în germană, ordinul dat subalternului. Maiorul mulțumește, își întoarce ochiul sănătos spre mine ; fără doar și poate că e și el curios să mă vadă mai bine. Mă las iscodit, scot „Walter"-ul și-l pun pe birou, alături de celelalte obiecte. Comandantul înțelege despre ce-i vorba și nu-mi cere nici o explicație.

— Deci sîntem în stare de război, domnule căpitan ?

— Exact, domnule maior. Și din momentul acesta vă sfătuiesc să vă împăcați cu gîndul că sînteți prizonierul nostru.

Căpitanul îi face un semn lui Caranfil, iar acesta înțelege că a sosit clipa să deschidă ușa și să-l poftească pe maior afară.

Rămînem singuri, pradă unei tăceri nefireşti. Căpitanul nu mai osteneşte trecînd în revistă obiectele de pe birou. Într-un tîrziu, fără a se mai aşeza, îmi cere să-i prezint raportul. Înţeleg că trebuie să fiu cît mai concis. Mă străduiesc, dar nu eu sînt cel care are cădere să aprecieze dacă efortul mi-a izbutit... La un cuvînt de laudă tot mă aştept din partea comandantului. El însă mă dezumflă, spunîndu-mi la capătul raportului :

— Ies pentru cîteva minute... Rămîi locului !

Apoi ia de pe birou mesajul adresat de nu ştiu cine de la legaţia germană generalului Peter von Kraus, legitimaţia lui von Bloetz şi mă lasă singur. Nu mă aşez, aşa cum îmi recomandase căpitanul, ci încep să mă plimb de colo pînă colo, gîndindu-mă la cîte mi-a fost dat să trec în nici patru ore... Sînt însă un măgar, în tot acest răstimp n-am căutat un moment potrivit să-i telefonez Margaretei, deşi aş fi avut un prilej : în Calea Victoriei, la observator... Oftez înciudat : am s-o pierd. Dacă o să continui să mă port cu ea ca un uşuratic, o să mă părăsească. Locotenenţi ca mine mai găseşte, dar eu o fată ca Margareta nu prea şi nu mă sfiesc s-o recunosc. Cum să îndrept lucrurile pînă nu va fi prea tîrziu ? E clar... Dansul de la „Flora" s-a dus.... Nu din pricina mea, ci a stării de război cu nemţii. La ora asta, în zona frumosului local de la Şosea, trupele noastre, la adăpostul întunericului, s-au instalat cu faţa spre nord. Trebuie să-i telefonez. Natural, după ce o să-l consult pe comandant că, dacă stau bine şi chibzuiesc, nici nu ştiu, de fapt, care-i realitatea, pe ce ape navigăm.

Revenirea căpitanului Demetriad mă smulge gîndurilor. Observ că-i mai luminat la faţă. N-a lipsit mult, doar cinci minute.

— *Temerarule*, ca să fiu sincer, îmi propusesem să te pedepsesc... Cam de multişor trebuia să fii la comandament... Însă pentru „darul" adus, te iert... Îmi arată şi motivul iertării — documentul *strict secret*, pe urmă îmi spune zîmbind : Domnul colonel Vasiliu m-a rugat să-ţi transmit mulţumirile domniei-sale.

Deşi îmbrăcat civil, iau, instinctiv, poziţie regulamentară.

— Ai mîncat ? mă întreabă, pe neaşteptate, căpitanul Demetriad, ca şi cum asta ar fi fost problema numărul unu a ordinului *Stejarul*.

— Are vreo importanţă ?

— Are... Cît timp o să stau de vorbă cu Herr maior von Bloetz — pe care l-ai pocnit, nu glumă — dumneata, domnule locotenent, du-te la popotă şi serveşte ceva... căci noaptea asta de august va fi pentru noi nu numai lungă, ci şi foarte fierbinte... O să ai mult de lucru.

— *Acţiunea Undele* ?

Căpitanul Demetriad apucă iar documentul şi mi-l flutură ca pe un argument.

— N-ar fi exclus să intervină o schimbare... Du-te mai întîi la popotă...

Nu m-am clintit din loc. Surprins de atitudinea mea, şeful mă ia la rost :

— Ce-i cu dumneata, locotenent Banu ?

— Vă rog, domnule căpitan, dacă vă este permis, să-mi spuneţi şi mie care-i situaţia... Ştiţi, aveam o întîlnire cu Margareta.

Îmi înghit limba. Ce-mi veni ? Ce, Margareta-i un argument militar ? Mă simt, dintr-o dată, îngrozitor de stingher. Mormăi :

— Vă rog să mă iertaţi !

Apuc clanţa şi dau să ies.

— Locotenente, mă opreşte în loc comandantul, mi-ai cerut ceva... Unde pleci ?

— Am crezut că am îndrăznit prea mult.

Căpitanul Demetriad mă ţintuieşte cu nişte ochi jucăuşi, plini de bucurie.

— A bătut „ora H"... Astăzi după-amiază, la Palat, au fost arestaţi Ion şi Mihai Antonescu... Ruptura cu cel de-al treilea Reich a devenit o realitate. În conformitate cu ordinul *Stejarul*, armata a primit misiunea să dezarmeze trupele germane.

Fără să vreau, pe dinaintea ochilor mi-a trecut figura şoferului. Se hlizea la mine rostind mereu aceleaşi cuvinte : „Mi-a spus tutungioaica !"

— Mai ai vreo întrebare, domnule locotenent ?

— Îmi permiteţi să-i telefonez logodnicei mele ?

— Îmi pare rău, nu... Numai după ora zece, după ce Majestatea Sa Regele va citi la radio un comunicat important pentru ţară...

— Am înţeles !

Ies şi mă îndrept spre popotă, deşi aş fi dorit mult mai mult să rămîn în biroul şefului şi să asist la interogarea maiorului von Bloetz. Să aflu şi eu de ce, avînd asupra sa un mesaj atît de important, n-a plecat la drum cu o maşină germană ? De ce a preferat taxiul, căci, slavă Domnului !, legaţia avea nenumărate maşini. Să-l aud cum prezintă incidentul dintre noi, cum explică rana de la cap.

La popotă mă aşez la masă, cer o cafea şi cad iarăşi pe gînduri. Mai mult ca sigur că Margo, la ora asta, mă trimite la toţi dracii, îşi făgăduieşte că de-acum, gata, o să rupă orice legătură cu mine. De unde să ştie ea că, la ceasul cînd trebuia s-o ţin în braţe şi s-o dansez, am trecut prin dreptul localului cu un pistol vrăjmaş în ceafă ? De unde să ştie că frontul acum nu mai e la o distanţă de 300 kilometri de Bucureşti, ci în oraş şi în afara oraşului ? Un front deschis de noi în toată ţara împotriva nemţilor...

Popota e aproape pustie. Beau alene cafeaua şi prin cap îmi trec alandala tot felul de gînduri. Îmi reproşez că l-am părăsit pe curajosul şofer fără să-l întreb cum îl cheamă şi unde l-aş putea găsi după terminarea războiului, ca să bem şi noi o ţuică în amintirea frumoasei noastre aventuri... Poftim şi mai cred despre mine că sînt isteţ !... Numai isteţ nu sînt.

Barem să-l fi întrebat cum îl cheamă şi unde locuieşte... Furat însă de tensiunea acţiunii, nu m-am interesat nici cum a ajuns von Bloetz pe bancheta din spatele maşinii şi cu „Walter"-ul în ceafa lui ? De ce n-au plecat fără mine ? Ce importanţă mai aveau toate astea, de vreme ce maiorul şi acel document *strict secret* sînt în mîinile căpitanului Demetriad ? Poate e de rîs, dar acum, cînd pe fundul ceşcuţei mai am un strop de cafea, uite, ajung la concluzia că ar avea. De ce ? Pentru simplul motiv că maiorul von Bloetz, profesionist fiind, se comportase totuşi ca un novice. Eu, dacă aş fi fost în locul lui, aş... Nu-mi termin gîndul. Mă aud strigat din pragul popotei.

— Domnul locotenent Banu... la domnul căpitan !...

Mă uit peste umăr, spre uşă, şi-l descopăr acolo pe locotenentul Năstase de la „transmisii". A băut vreo tărie sau a alergat — obrajii îi sînt încinşi.

— Ce-i cu tine ? Mă ridic şi mă îndrept spre el. Ai băut ? Ai febră ? Ai luat foc ?

— Ard, ard de bucurie... Doar ai auzit, nu ? *Kaput* cu nemţii... E pace, băiete !

— Parcă n-ai fi militar ! De unde ai scos tu că-i pace, cînd pentru noi războiul abia acum începe ? După care adaug cu o semeţie prostească : Pentru asta mă şi cheamă domnul căpitan Demetriad.

Năstase însă mă pune imediat la punct, ironizîndu-mă :

— Că fără un cap de strateg ca al tău, Comandamentul militar al Capitalei n-are cum să se descurce !

— N-are, mă, n-are !

Pe neaşteptate îmi vine în minte *Acţiunea Undele*. Să fi revenit căpitanul Demetriad asupra hotărîrii ? O, ce mi-ar plăcea ! Ies în frumoasa curte a comandamentului. Fac cîţiva paşi. Mă opresc fascinat de liniştea nopţii, punctată doar de ţîrîitul greierilor. Îmi ridic ochii. Tot să călătoreşti printre stele ! Nu singur, ci cu Margo... Din reverie mă smulg imediat vocile unor bărbaţi. Se aud dinspre depozitul de arme. Mă opresc şi disting siluetele cîtorva civili care încarcă, într-un camion, lăzi cu muniţii. Descoperirea mă intrigă. De mai bine de un an, de cînd sînt în evidenţa Comandamentului militar al Capitalei, n-am văzut civil trecînd prin poarta unităţii.

Mă ajunge din urmă Năstase.

— Da' tu ce faci aici, te-ai apucat să numeri stelele ?

— Aş, număr proştii care-mi ies în cale...

Nu mă mai lungesc la vorbă ; alerg cu gîndul la *Acţiunea Undele*. Ar fi straşnic dacă totuşi mi s-ar ordona să trec la îndeplinirea misiunii. Aş chema-o de îndată pe Margo la telefon şi i-aş spune cîteva vorbe de dragoste, să mă ţină minte, să-i meargă drept la inimă, căci — cine ştie ?... războiul nu-şi alege eroii.

Bat cu înfrigurare la uşă. Căpitanul mă poftesţe. Intru şi încremenesc cu gura căscată. Pe scaunul unde nu cu mult timp în urmă şezuse maiorul von Bloetz, şade... stăpînul „Buick"-ului. Ca la volan... Ţeapăn, privind drept înainte... cu broboane de transpiraţie pe imensa-i chelie. Văzîndu-mă, îmi trimite un zîmbet stingher, de om vinovat.

Căpitanul Pan Demetriad arată cu capul spre mine şi-l întreabă :

— De dumnealui e vorba ?

— Da, confirmă el, lăsînd să-i joace pe chip acelaşi zîmbet de culpabilitate.

— Dumneata, domnule locotenent, îl cunoşti ?

— Da, sigur... cum a ajuns aici ?

Nu-mi recunosc glasul, parcă n-ar fi al meu, ci al unui străin, timid din fire.

— Cum a ajuns aici ? îmi reia şeful întrebarea, fără însă a răspunde imediat. Cîteva minute se scurg într-o tăcere grea şi confuză. Mă sfredeleşte cu ochi mici şi duri. Într-un tîrziu, îl aud adăugînd : Ca suspect a ajuns aici, domnule locotenent.

Am auzit oare bine ! Şoferul — suspect ? Imposibil ! Chelia suspectului parcă s-a îmbrobonit şi mai rău. De emoţie, de teamă ? Dracu' ştie. Buzele-i tremură, pesemne vrea să spună ceva întru apărare, dar nu izbuteşte să scoată un sunet. Îl înjunghii cu privirea şi-i declar căpitanului cu o mîhnire nedisimulată :

— Aş fi pus mîna-n foc că-i om de treabă !

— Copăcel, locotenent Banu ! mi-o retează comandantul. De ce te grăbeşti, că eu încă n-am terminat ce aveam de spus... E adevărat că dumnealui a fost reţinut ca suspect, nimeni însă n-a dovedit că ar fi un om necinstit...

Șoferul răsuflă ușurat și-și duce mîna la buzunarul hainei sale ponosite, spre a căuta ceva... caută... caută... nu găsește. Îl cuprinde disperarea. În cele din urmă se hotărăște să-și șteargă fruntea năduşită cu mîneca. Se uită la noi de parcă dintr-o dată ar fi reușit să lepede de pe umeri o povară grea, ceea ce îl ajută să se exprime mai ușor.

— Ce mi-am zis ? încearcă el să se explice. Unde să plec ? Acasă ? De ce să nu rămîn aici ? Poate aveți nevoie de serviciile mele... adică de un șofer civil... Tot stînd la poartă, am văzut civili intrînd și ieșind...

Uite, al naibii, îmi spun, i-a văzut și el pe civili... Într-adevăr, de unde or fi răsărit așa, deodată ?

Căpitanul îi cercetează buletinul de identitate.

— Cum zici că te cheamă ?

— Bragă... Bragă Gheorghe... bucureștean... soldat neinstruit... Nu din vina mea, ci a plămînilor... că eu, să vedeți...

Căpitanul ridică mîna dreaptă pentru a-i opri avîntul verbal.

— Ești tebecist ? ! Păi ce-ți veni, omule, ca taman acum să vrei să te bagi în foc ? N-ai ceva mai bun de făcut pe-acasă ?

Nu mă înșel ; căpitanul confruntă mereu fotografia de pe buletin cu modelul viu de pe scaun.

— Mi-a trecut... sînt zdravăn, se apără numitul Bragă (Bragă ? ! ce nume ! mă încearcă rîsul), așa că vreau să mă bag în foc... Vă rog... Am și eu o răfuială cu ei.

— Cu nemții ? se miră căpitanul. Ce răfuială poate să aibă un șofer cu armata germană ?

Cum să nu devin curios ? Cum să nu doresc să-i aud lămuririle ? Cu un gest scurt și repezit, Bragă își șterge din nou fruntea transpirată cu mîneca hainei.

— Știu eu, nu chiar cu toată armata germană... Da' cu ăștia din București, da, cu ăștia am !...

Tace, ai zice că și-ar fi epuizat deodată toate cuvintele și nu știe de unde să facă rost de altele ; se foiește pe scaun, probabil nemulțumit de propria sa mutenie. După cum mă privește căpitanul, în răstimpuri, deduc că numitul Bragă Gheorghe i-a devenit un suspect... simpatic.

— Ce zici, poate ne povestești și nouă ce răfuială ai cu nemții din București, îl îndeamnă căpitanul să-și iasă din mutenie.

Șoferul își lasă ochii în pămînt, se încruntă, își umezește buzele cu limba.

— Să vedeți... să fie doi ani de atunci, prinde șoferul să-și amintească, într-o noapte m-au luat de la „Ambasador" patru nemți, patru ofițeri. Unul dintre ei o rupea binișor în românește. Mi-au cerut să-i duc la grădina „Bordei"... Știți unde ? Pe malul lacului... Șoseaua Nordului... I-am dus... ce era să fac ? Cînd să-mi plătească, s-au pus pe băşcălie în limba lor. Rîdeau și făceau haz pe socoteala mea. Ce crezi dumneata ? Nu voiau să-mi plătească. M-am înfuriat... Păi de ce să nu-mi plătească ? Ce, sîntem în codru ? ! M-am răţoit și eu la ei, știind că ăla de-o rupea pe românește o să mă priceapă. La urmă, unul dintre ei s-a îndurat... Și ce credeți ? Mi-a aruncat banii la picioare. N-am vrut să-i adun, că am și eu mîndria mea. Au forțat să cad în genunchi. Dacă n-aveam acasă o mamă bătrînă și suferindă, uite, vă jur pe ce am eu mai scump, că m-aș fi lăsat împușcat... Îmi înțelegeți obida ?

Își plimbă privirile aprinse de ură de la căpitan la mine, cerînd parcă să i se răspundă la întrebare.

— Așadar ai o mamă ? Glasul comandantului răsună nefiresc de blînd.

— Am avut... Dumnezeu s-o ierte, și-a dat sufletul astă-iarnă... Acu' nu mai am pe nimeni în lumea asta, ne mărturisește șoferul suspinînd cu o sinceră tristețe.

Intervin, încercînd să-mi ascund cît mai bine iritarea care m-a cuprins... o iritare, de altfel, explicabilă.

— Bine, dom'le Bragă, în mașină mă tot băteai la cap cu familia dumitale... că vrei să ajungi mai repede la ai dumitale.

Eram sigur că l-am prins cu mîța-n sac. Omul însă nu se pierde cu firea.

— N-am, dom'le, familie, sînt singur cuc...

— Recunoști că m-ai mințit ? mă reped eu la el amenințător. De ce te-am crede acum ?

Înainte de a-mi răspunde, mă scrutează de sus în jos. Pe chipul lui îmbătrînit de timpuriu ridurile iau forma unui surîs blînd :

— Nu-mi plăceai !... Asta-i ! Na, dacă tot vrei să știi. Iar cînd te-am mai auzit sporovăind pe nemțește ! Să dau într-un stîlp, nu alta...

Un ofițer de contrainformații nu are dreptul să „cumpere" tot ceea ce un suspect tinde să-i „vîndă". Încurajat de tăcerea căpitanului, mă pregăteam să-l iau în focuri, cînd îl aud adăugînd simplu, șoferește :

— Să te ia toți dracii, c-acum îmi placi. Cu tine aș merge pînă-n pînzele albe !

Tot elanul de a-l sîcîi cu întrebări incuietoare mi s-a spulberat ca o păpădie.

Căpitanul Pan Demetriad a luat, în fine, o hotărîre. Apasă pe unul din butoanele de pe birou, apoi îi înapoiază șoferului actele. Acesta le ia, neștiind ce trebuie să înțeleagă din gestul căpitanului.

Apare un sergent care ia poziție regulamentară.

— Condu-l pe dumnealui înapoi la mașină ! îi ordonă căpitanul.

Șoferul se ridică anevoie, din cale-afară de amărît. Are o expresie pe cît de necăjită, pe atît de dojenitoare. „Zi-i așa, mă concediași !" Se pornește spre ușă, adus din spate, dar vorbele comandantului îl ajung din urmă și-l fac să se oprească.

— Domnule Bragă, doresc să-ți mulțumesc din toată inima... Te-ai purtat ca un adevărat soldat într-o misiune grea... Uite, îți mărturisesc fără înconjur, avem nevoie de un voluntar ca dumneata... Ai mîncat ceva ?

Nu știu eu ce să cred, darmite șoferul. Abia îi aud răspunsul :

— Întotdeauna am cu mine la drum cîte un pachețel... Așa că...

— Omule, mai ai timp să te răzgîndești... Războiul e în București, ca și-n suburbii, ca și-n toate garnizoanele din țară unde se găsesc trupe germane...

— Mi-am oferit serviciile... nu-mi retrag cuvîntul...

Căpitanul se ridică de la birou și înaintează spre Bragă cu mîna întinsă, i-o strînge prietenește.

— Întoarce-te la mașină și așteaptă acolo... La momentul oportun, o să apelăm la dumneata.

Are cine să-l conducă pe șofer la mașină. Nu mă clintesc, datorită unui semn discret al căpitanului. O vreme după ieșirea șoferului rămînem tăcuți, aș zice o tăcere nefirească pentru o noapte de război. Totuși aștept. Ca să părăsesc și eu biroul, am nevoie de un ordin. Întîrzie. Puțin mai încolo, căpitanul Pan Demetriad, care își îmbrăcase uniforma de campanie, se duce la harta municipiului București, ascunsă sub o „cortină".

— Apropie-te, îmi ordonă comandantul în timp ce „cortina" se retrage, adunîndu-se într-o parte.

Fac cîţiva paşi spre căpitan. Arătătorul de la mîna sa dreaptă se opreşte pe un spaţiu ce reprezintă bariera de nord a oraşului meu natal. Devin atent. Ştiu ce o să urmeze.

— *Temerarule,* e vorba de o misiune... pentru tine şi şoferul tău, e o misiune izvorîtă din noua conjunctură creată de întoarcerea armelor împotriva lui Hitler...

Şoferul Bragă mă urmăreşte cu încordare. Tace. Deşi bănuiesc că-i chinuit de întrebări. Îl văd reflectat în oglinda în faţa căreia eu, puţin cîte puţin, iau înfăţişarea unui locotenent al armatei germane. Stă ca mutul. În schimb, face tot felul de mutre. Săracu', după ce mi-am pus şi vestonul Abwehr-ului, e total descumpănit. Anume l-am invitat în odăiţa asta, ce nu se deosebeşte prea mult de cabina unui actor, să vadă cu ochii lui cum mă metamorfozez, cum îmi schimb identitatea, cum din Constantin Banu, locotenent al armatei române, mă transform într-un ofiţer al Wehrmacht-ului. Toate astea, ca încă din clipa „naşterii" neamţului să se obişnuiască cu mustăcioara mea, cu ochelarii cu ramă de baga şi, mai ales, cu uniforma. Sparg tăcerea :

— Uită-te bine ! Tot mai vrei să te aventurezi alături de mine, în necunoscut ?

Nu-mi răspunde, se mulţumeşte să mă privească în oglindă, îngîndurat. Chelia îi străluceşte ca lăcuită de cineva nevăzut. De unde o fi ieşind din el atîta năduşeală ?

— Taci ? îl sîcîi eu.

Şoferul se retrage spre speteaza scaunului şi pare că-mi admiră vestonul. Tot urmărindu-mi mişcările, se hotărăşte să-şi descleşteze gura.

— Ia ascultă, omule, plicul ăla... ăla pe care l-ai băgat în buzunarul vestonului, nu-i cel al neamţului meu ?

Nu-mi displace că l-a declarat pe maiorul von Bloetz proprietate personală.

— Nea Gheorghiţă, bravo, ai un spirit de observaţie a-ntiia, cum nu-l au mulţi... Aşa e, dom'le, e plicul ăluia.

— Ce-ai de gînd să faci cu el ?

— Pardon ! exclam amuzat, nu te-ai exprimat corect : ce să facem adică.

Îmi potrivesc centura pe a cărei cataramă stau înscrise cuvintele „Gott mit uns", îmi bombez pieptul, îmi potrivesc cascheta, ochelarii. Nici Margo, dacă mi-ar ieşi în cale, nu m-ar recunoaşte. Sînt sigur. Nu arăt rău : mă răsucesc către neaşteptatul meu coleg de misiune, pocnesc din călcîie şi mă recomand milităreşte, cu mîna la cozoroc :

— Locotenent Kurt Grolmann, la ordinele dumneavoastră !

Domnul Bragă ar fi trebuit să mă învrednicească măcar cu un zimbet admirativ însă nu vrea deloc să-şi îndulcească privirea. O ţine într-a lui :

— Ce-ai de gînd, omule, să faci cu plicul ăla blestemat ?

— Să-l ducem împreună *adrisantului,* care nu-i un fitecine, ci un gheneral... Peter von Kraus.

Îşi ridică fruntea şi-mi arată mărul lui Adam ce-i joacă, de emoţie, în sus şi în jos.

— Împreună, va să zică ? mă întreabă şi înghite în sec.

— Nu i-ai declarat domnului căpitan că vrei să ne fii de folos ?

— Așa e... Da' e periculos, nu-i așa ?

— E război ? E... La război e periculos ? E... Îmi cercetez ceasul de mînă, nu mai am timp de glumă. Uite ce e, nene, dacă mai clocotești mult, intrăm în criză de timp... Așa că hotărăște-te odată !

Se ridică în picioare, își „lustruiește" cu mîneca hainei chelia și, înviorat, zice :

— Păi mie să-mi spui ce am de făcut !

— Lasă că-ți spun eu în mașină... Îl iau de braț, îl conduc spre ușă și, deodată, simt nevoia să devin cu adevărat grav și serios. Uite ce e, domnule Bragă, încep să-l prelucrez după ce am ieșit în curtea comandamentului, acum sîntem amîndoi în misiune de război, nu într-o cursă oarecare după un chef la „Cina" sau la „Bordei", poți să-mi mărturisești : ai sau n-ai pe cineva acasă ? Nevastă, copii, neamuri ?

— Ia ascultă, dom'le neamț, se mînie el, dacă ai de gînd să mă bîrîi la cap, eu mă duc la căpitan și cer să-mi dea un alt ofițer și o altă misiune !

— Eu totuși îți mai acord două minute de gîndire. Să știi că dacă mergi cu mine, nu mai există pentru dumneata decît o singură cale de întoarcere — dezertarea ! Iar dezertarea...

— Ia mai du-te-n...

Își lasă înjurătura neterminată.

Din nou zăresc un camion și cîțiva civili încărcînd arme și muniții. Acum știu cine sînt. Chiar comandantul m-a lămurit. Iar eu nu m-am jenat deloc și i-am replicat : „Domnule căpitan, după cîte am învățat, noi militarii, nu facem politică !" „Uite că în noaptea asta facem !"

La poartă, unul dintre camarazii mei ridică brațul și mă salută în batjocură :

— Heil Hitler !

— Îți arăt eu ție „Heil Hitler" cînd mă întorc ! îl amenințț, mimînd o încruntare rea.

Bragă fuge la mașină, îmi deschide servil portiera din spate, eu însă mă instalez tot în față.

— Credeam că dacă ești neamț... se explică șoferul.

— Vorba !... Dă-i drumu'... la Podul Băneasa !

Mă ascultă. Nimic de zis, pornim în viteză, cotind spre Statuia Aviatorilor. Curînd, voluntarul de la volan își iese din muțenie :

— Domnule Kurt sau cum dracu' îți mai spune, nu ți-e teamă că tocmai ai noștri, cînd te-or vedea aici, în față, în uniforma inamicului, sînt în stare, așa în glumă, să te ciuruiască ?

Da, asta întrebare ! Știu că printre multe alte primejdii există și primejdia ca tocmai ai noștri să deschidă focul. Eu însă, în loc să-l iau pe Bragă în serios, îmi împing pieptul înainte și declar cu aroganță :

— Să încerce cineva să tragă într-un ofițer al armatei germane !... Cum stai cu benzina ?

— Mai am două canistre pline în portbagaj... N-ar fi fost mai bine să te fi așezat în spate ?

— Pentru cine tremuri, pentru mine sau pentru mătăluță ?

— Pentru mașină, că nu-i asigurată !

Rîde. Slavă domnului ! „Buick"-ul trece de Statuia Aviatorilor. E întuneric, e o noapte încărcată de primejdii, însă știu că pînă la Podul Băneasa nu ne vom mai lovi de nici un obstacol.

— Domnu' Bragă, îţi mai amintesc o dată că sînt ofiţer, că gradul îmi dă dreptul să fumez fără să-ţi cer permisiunea.

— Nu eşti prea tinerel pentru misiuni de război ?

Neliniştea omului ăsta de lîngă mine e oarecum îndreptăţită. Purtarea mea e cam teribilistă, iar viaţa lui e în mîinile acestui tinerel care le ia pe toate, după părerea lui, cu uşurinţă.

— Aşa e, nene..., să ştii însă că nu mai ai cum să baţi în retragere.

Scot o ţigară, n-o aprind. Intenţionez să-mi ocrotesc camaradul de misiune. De altfel, din clipa în care m-am pomenit iarăşi în maşină, au prins să mă asalteze tot felul de gînduri : „O să izbutim ? O să apucăm să ne mai întoarcem din misiune ? O s-o mai strîng pe Margareta în braţe ?“ Nu i-am mai telefonat. De ce să-i mai telefonez ? Ce să-i spun ? Că peste un ceas-două s-ar putea să fiu pe lumea cealaltă ? Sau în captivitate ? Ca să-mi izgonesc gîndurile, unele, ce-i drept, cam sumbre, încep să-i vorbesc şoferului fără nici o altă introducere :

— Nea Gheorghiţă, ţine minte ce îţi spun : sînt locotenentul Kurt Grolmann, sas, originar din Sibiu, am fost acasă în permisie... Te-am angajat la Gara de Nord răsplătindu-te cu o grămadă de bani, ca să mă transporţi urgent la Ploieşti.

— Ce tot spui ? Pe mine, din tot ce îmi îndrugi nu mă interesează decît destinaţia cursei şi banii. Atît !

— Bravo ! Ai dreptate. O să-ţi mai spun şi altele... Pînă atunci, dă-i bice ! Ştii unde trebuie să ajungem ?

— Dacă adversarul e generalul ăla, ştiu unde... Nu te mai chinui atît cu ţigara aia. Fumează, dacă ţi-i poftă ! mă îndeamnă el cu o adîncă înţelegere.

Nu-i dau ascultare. Privesc înainte, în noapte. Simt mai mult decît văd copacii alunecînd în viteză pe lîngă maşină, ca nişte umbre înspăimîntătoare. Deodată, mi se năzare că-l am în faţă pe căpitanul Pan Demetriad care îşi plimbă degetul pe harta Bucureştiului, punîndu-mă la curent cu evenimentele. „Toate datele, îmi atrage el atenţia, converg către una şi aceeaşi concluzie : mai mult ca sigur că inamicul german va încerca să pătrundă în Capitală atacînd cu forţe puternice dinspre nord... Pînă la ora asta, avem asupra inamicului un mare avantaj : surpriza loviturii... De aici zăpăceala şi confuzia în tabăra lui, care nu pot să ţină prea mult... Trebuie să ne folosim de acest atu şi să acţionăm cu misiuni noi...“

Misiuni noi ? ! Cea pentru care mă pregătisem atît de intens —*Acţiunea Undele* — n-am apucat nici măcar s-o încep. Aici, nu departe, în zona Muzeului Satului, pe marginea lacului Herăstrău, nemţii au un puternic post de ascultare antiaerian, pe care urma să-l reduc la tăcere. Natural, la ora H...

— Dormi ? Întrebarea este însoţită de un cot în coastă.

— Ce-ţi veni, nene ?

Datorită cotului, realizez cam pe unde sîntem şi mă răsucesc către şofer, lăsînd ţigara să-mi cadă în palmă. Zic :

— Uite ce-i, nene, podul de la Băneasa trebuie să-l trecem cu viteza cea mai mare. Şi ştii de ce ? Ca să nu le dăm alor noştri timp să deschidă focul.

— Cum, să tragă în noi ? ! sare domnul Bragă speriat. De ce să tragă ? Că am număr de Bucureşti scris mare şi în faţă şi-n spate !

— N-are importanță... Ai luat un neamț în mașină și paza la pod o să ne someze să oprim, iar noi n-o să oprim.

— Păi, dom'le, așa ne-a fost vorba ? O să-mi facă mașina sită ! Iar dacă dă Dumnezeu și nimerește un glonț în cauciuc, ajungem direct în lac. Nemaipomenind de canistre...

— Lasă, c-o să primești despăgubiri de război dacă i se întîmplă mașinii ceva, glumesc eu cam strîmb, zărind în depărtare lanternele militarilor noștri care controlează circulația — cine iese sau intră în oraș. Șuier apoi printre dinți : Nene Gheorghiță, cu toată viteza, înainte !

Șoferul execută ordinul : se încordează și se apleacă asupra volanului, de parcă ar urmări să-l ocrotească cu pieptul său. Deși nea Bragă m-a ascultat și a apăsat pe accelerator pînă la maximum, eu strig ca din gură de șarpe :

— Înainte ! Cu toată viteza !

Militarii de la punctul de control al podului — numai doi în momentul acela — surprinși de refuzul nostru de a opri, se feresc din calea mașinii, dar noi, pur și simplu, zburăm peste lac. În urma „Buick-ului se aud cîteva rafale lungi ale unor arme automate. Nici n-ai crede că sînt împușcături, ci explozia unor dopuri de șampanie.

— Gata ! Nu mai e nevoie să gonești nebunește, zic răsuflînd ușurat.

Șoferul înjură, cred că din obișnuință, dar nu-mi iese din vorbă. Îl las să-și descarce sufletul. Are omu' nevoie și de așa ceva. Cînd se mai potolește, exclamă fericit :

— Dom'le, da' dacă ne omorau ?

Izbucnirea lui mă face să rîd și îi dezvălui că nici o clipă n-a existat primejdia ca eu sau el să fim răpuși de gloanțele românilor.

— Păi au tras în noi, dom'le, n-ai auzit ? se enervează șoferul. Dumneata pe ce lume trăiești ? Pe cine au trimis în misiune ? Caroseria cred că arată ca un șvaițer.

— Liniștește-te, omule, că au tras în noi cu gloanțe oarbe.

Nu glumesc. Așa stă scris în scenariul misiunii, el însă n-avea de unde să știe.

— Uite ce-i...

Nea Bragă s-a înfuriat într-atît, încît a oprit mașina în mijlocul șoselei.

— Ce faci ? ! strig eu, dezorientat de hotărîrea șoferului.

— Văd că ai intrat rău de tot în pielea nemților, mă ia el la rost, ai început să-ți bați joc de-ai noștri. Ce vrei să zici, că ostașul român n-are gloanțe, că trage cu oarbele ?

Omul îmi cere un răspuns. De data asta, îmi aprind o țigară... cu mișcări calme.

— Chestia asta cu gloanțele oarbe a fost pusă la cale, face parte din misiune... încep să-i explic. Că doar nu erau să tragă de-adevăratelea în noi... Noi am aranjat-o... Domnul căpitan le-a aranjat... și dă-i drumul, că pierdem timp...

Nu l-am convins. Nea Bragă e la fel de indignat ca și în prima clipă :

— Ia zi, dom'le, păi noi unde am plecat ? La război sau la joacă ?...

— O să te lămuresc. Pornește mai întîi mașina, că te lămuresc eu. Iar de acum înainte să nu mai oprești decît la ordinul meu... E clar ? Îmi ceri permisiunea și dacă nu ți-o dau, nu oprești. Să nu zici că eu nu te-am instruit !

Îmi aruncă o căutătură urîtă, ambreiază, o luăm din loc. Ca să-i risipesc pe deplin indignarea și să capete încredere în succesul misiunii, îi dezvălui următorul amănunt :

— La ora asta nemții, care țin și ei podul sub observație, bine camuflați, au și raportat superiorilor prin telefon sau prin radio, incidentul : „Românii au deschis focul asupra unui automobil tip «Buick», care a refuzat să oprească la somație". În cine naiba, puteau să tragă românii ? În români ? Nicidecum ! Dar în ăsta ? Îmi scot cascheta de pe cap și, rîzînd, îi arăt vulturul german. Ai priceput ? Acum inamicul a și aflat că unul de-al lor a izbutit să scape din București, trecînd în viteză peste pod.

Șoferul înjură din nou mai potolit, semn că totuși a priceput cîte ceva. Mă uit la ceasul meu cu cadran fosforescent și mă gîndesc că e timpul să trec la un ton grav :

— Nea Gheorghiță, mata ascultă-mă cu atenție, dacă vrei să ne întoarcem vii și nevătămați acasă : dincolo de aeroportul Băneasa, intrăm într-o zonă controlată în întregime de inamic...

— *Waldlager*-ul, mă întrerupe șoferul, surîzînd cu viclenie.

— Și p-asta o știi ? !

— Păi, dom'le, cîți nemți cercheliți n-am cules eu din drum și i-am dus la *Waldlager !*

— Te pomenești că ești la curent și cu secretul lor din pădurile din jur ? întreb în glumă.

— Ei, na-ți-o bună ! Sigur că sînt... Cum altminteri ? ! Mîndru de el îmi arată de îndată cunoștințele sale : *Ilse doi* sau, cum îl numesc ei în limba lor încîlcită : *Ilse țvai.*

Trecem prin dreptul aeroportului Băneasa : clădirea aerogării este cufundată în întuneric, în tăcere, în mister. Cine o fi controlînd-o ? În mîinile cui o fi ? Ale inamicului ? Ale noastre ?

— Ei, de ce taci ? Nu te așteptai ca un biet șofer să știe cine-i *Frau Ilse...*

Revin la tonul meu grav, situația mă obligă. Intrăm într-o zonă pe care noi militarii, o numim, la propriu și la figurat, cîmp minat.

— O să-ți explic, nene Gheorghiță, în ce constă misiunea mea și a dumitale. Repet : misiunea noastră. Eu trebuie să pătrund în *Waldlager* cu orice preț, ca să-i înmînez generalului Peter von Kraus plicul acela...

— Ce spui, dom'le ! se minunează nea Gheorghiță. Și mă rog frumos, unde ai găsit mătăluță plicul ?

Na, că mă crede chiar un tinerel, nu numai teribilist, ci și prostuț !... Dar, de la un kilometru la altul, omul îmi place tot mai mult. Îi merge mintea.

— Unde l-am găsit ? Cam pe la stăvilar l-am găsit... Am dat acolo peste un bărbat rănit grav. Zăcea în șanț și cînd ne-a zărit a făcut un efort să se ridice și să ne facă semne să oprim. Era taman neamțul nostru. Ai priceput ? Eu am vorbit cu el în germană. Așa că dumneata n-ai priceput o iotă din vorbirea noastră. În schimb, ai văzut cînd rănitul mi-a dat plicul și că, în ciuda insistențelor mele, a refuzat să vină cu noi.

— De ce să nu vină, că loc avea ?

— Că trăgea omu' să moară și nu voia să ne facă cine știe ce încurcături. Că ultima lui dorință asta a fost — să ajung eu cu bine acolo unde trebuie și să predau plicul.

— Al dracului neamț ! Erou ! Și dacă mătăluță intri în *Waldlager*, eu ce fac, rămîn să mă scobesc în dinți ?

— M-am gîndit și la asta. Sînt două posibilități : să intri cu mine în *Waldlager*, căci eu, ca ofițer neamț, trebuia încă în noaptea asta să ajung la Ploiești. Sau să te las și să te duci la București.

— Singur ?

— Da, te prezinți la „Cemece" și-i raportezi căpitanului că am reușit să pătrund în *Waldlager*, la obiectiv...

— Rezultă că aici se termină pentru mine războiul ?

— Omule, să zici mersi dacă o să scapi cu viață din rahatul în care ne băgăm.

Discuția ar fi continuat mulți kilometri în stilul ăsta, dacă în întuneric nu ar fi prins să licărească semnalele unor lanterne.

— Ăsta ce mai vrea ?

— Ăsta e inamicul și ne semnalează să oprim. Mucles ! Nu scoți o vorbă ! îl avertizez.

— Gata, jupîne, cum zici !

Ne apropiem. Curînd, îmi dau seama că am de-a face cu o patrulă numeroasă pe ambele laturi ale șoselei, de-a curmezișul pădurii. Domnul Bragă frînează. Îl mai avertizez o dată :

— Dacă scoți o vorbă, te împușc !

— Că n-ai fi neamț de-adevăratelea, ca să mă împuști ! se lăfăie dumnealui la mine.

Nu aștept ca ofițerul care vine spre noi să-mi deschidă portiera, că i-o iau înainte. Cobor.

— Căpitan Richard Wagner, mă întîmpină cu un ton degajat ofițerul. Lanterna de front îi atîrnă ca un nasture al vestonului. Actele la control !

I le prezint. Mi le cercetează meticulos. În timpul ăsta deslușesc în noapte, în afară de cei care alcătuiau patrula, un telefonist de campanie, retras cu aparatul într-un tufiș, nu departe de liziera pădurii.

— În dumneavoastră s-a tras la pod ? se interesează respectuos căpitanul după ce-mi înapoiază actele.

— Da !

— Vreți să ajungeți la Ploiești ?

— Nu înainte de a-i înmîna domnului general Peter von Kraus un mesaj.

Îi arăt plicul. Îl cercetează la lumina lanternei. Înțelege repede natura cererii mele. Spre satisfacția mea, e zgîrcit la vorbă, nu mă asaltează cu întrebări. Se duce direct la telefonist, îi ia receptorul din mînă și cere un indicativ ; după ce i se dă, raportează unui colonel prezența mea, adică a ofițerului de la pod, în care au tras românii, și chestia cu mesajul. Ascult încordat : de fapt, s-ar putea ca taman de aici să înceapă și partea cea mai dificilă a misiunii. Dacă aș trece hopul ăsta !

Este strigat un oarecare Hans. Acesta își face apariția din desișul pădurii și se prezintă căpitanului.

— La ordinele dumneavoastră !

— Îl conduci pe domnul locotenent la sediul comandamentului și te întorci imediat, să nu întîrzii, că am nevoie de tine.

— Domnule locotenent, sînteți așteptat... Vă rog să vă grăbiți. Dinspre Snagov se apropie o coloană de români. Am ordin să nu-i las să treacă, mi se adresează căpitanul.

Mă înfior. Nu mi-e greu să-mi imaginez ce se va întîmpla în bezna nopții. Am însă misiunea mea și trebuie să merg înainte. Îi fac semn lui

Hans să treacă lîngă șofer. Abia în clipa asta, căpitanul sesizează că-i vorba nu de un automobil particular, ci de un taxi cu un șofer român la volan. Mă întreabă cu uluire :

— Cu ăsta vreți să ajungeți la Ploiești ?

— De ce-aș bloca în momentele astea o mașină de-a noastră ? răspund eu inspirat. Cum ajung la unitate, cu mîna mea îl împușc pe șofer.

V. Întîlniri memorabile

Waldlarger-ul reprezenta, în linii mari, opera generalului de aviație Alfred Gerstenberg, șeful Misiunii aviației germane din România, și se întindea de la un capăt al pădurii Băneasa pînă la celălalt, adică pînă-n vecinătatea aerodromului de la Otopeni, aflat sub controlul lui Luftwaffe. Unii, din pricina denumirii, credeau că-i vorba doar de o simplă tabără ostășească avînd barăcile camuflate în desimea pădurii ; se înșelau însă. Ce-i drept, *Waldlager*-ul se compunea și dintr-un șir de barăci, multe dintre ele cu o importanță militară de netăgăduit. Dar nu barăcile hitleriste reprezentau pentru noi marea necunoscută, ci instalațiile de radiolocație montate într-un fort subteran, pe care hitleriștii începuseră să-l construiască de la începutul anului 1943, firește, într-un secret deplin. Nu știu vreun ofițer de-al nostru să se fi lăudat că a avut marea șansă de a pătrunde în tainele subterane ale centrului de dirijare a aviației germane. Desigur, în secretele unor barăci s-a mai pătruns, cu toate acestea, informațiile culese erau prea generale. Se știa doar atît : în principalul fort al *Waldlager*-ului funcționa un sistem ultramodern de radiolocație cu bătaie lungă și care ținea sub observație o bună parte a spațiului aerian din sud-estul Europei.

Biroul 2 al Comandamentului Militar al Capitalei mai intrase în posesia unei informații, cum că în apropierea acestui întins fort subteran mai exista unul, ceva mai mic, nu lipsit de importanță, care adăpostea o unitate ultramodernă de transmisiuni, deservită de femei în uniforma aviației hitleriste și conectată la sistemul de radiolocație. Prin această centrală, se mențineau legături autonome cu Berlinul, cu trupele de ocupație din Balcani, cu o parte a frontului din Răsărit. Probabil că aici erau ascunse și instalațiile principale ale postului de radio *Ilse II*, cum îl botezaseră nemții, post care, începînd din primăvara anului 1944, vestea în Capitală prealarmele, apoi încetarea alarmelor. Activitatea lui *Ilse II* era mult mai intensă, cu misiuni variate, bine ascunse comandamentelor române. Expediindu-mă în această misiune apărută spontan, căpitanul Pan Demetriad mi-a spus : „Ținînd seama de însemnătatea militară a *Waldlager*-ului, nu excludem ipoteza ca tocmai aici să se constituie un comandament terestru și aerian împotriva Bucureștiului, care, datorită instalațiilor sale, ar izbuti să fie într-o continuă legătură cu Rastenburgul [1], cu frontul și cu unitățile germane din Balcani".

---

[1] La Rastenburg, într-un adăpost subteran, se găsea Marele Cartier al lui Hitler, vestitul O.K.W.

— La *treapta*, îl aud pe „confratele" meu Hans ghidîndu-l pe „nătăfleţul" de şofer român ; rîde mulţumit de cunoştinţele sale la limba română.

Intrăm pe un drum îngust de pădure. Farurile camuflate ale „Buick"-ului izbutesc totuşi să smulgă întunericului o barieră păzită de nemţi înarmaţi pînă-n dinţi.

— *Sofort halt !*[1], răsună poruncitor glasul călăuzei.

Cobor din maşină o dată cu Hans. Răcoarea pădurii îmi împrospătează forţele. Mai multe fascicole de lumină prind să mă cerceteze. Închid ochii, îi redeschid. În faţa mea un ofiţer, nu-i văd gradul, mi se adresează :

— Herr Leutenant Grolmann, Herr General vă aşteaptă...

Mă uit în direcţia „Buick"-ului şi mă arăt îngrijorat.

— N-aş vrea să dau drumul masinii... Din mai multe motive... Trebuie să ajung la Ploieşti, dar pe de altă parte....

— Ştiu... ştiu, căpitanul Werner m-a informat, mă întrerupe ofiţerul. Sînt la curent. Am ordin să las şi maşina să intre. De aici încolo eu o să vă conduc...

Interlocutorul meu se instalează pe locul unde a stat înainte Hans, fără ca eu să fi formulat vreo invitaţie. Totul merge bine, chiar prea bine ca să nu mă alarmez. De unde stau, n-am cum să zăresc faţa şoferului ; mi-o închipui însă crispată şi transpirată.

Noua noastră călăuză i se adresează lui Bragă Gheorghe într-o românească perfectă, surprinzîndu-mă şi pe mine :

— Ia-o drept înainte !

Şoferul îi aruncă o căutătură scurtă, porneşte, lasă în urmă bariera şi, deodată, începe să se milogească.

— Domnule locotenent, mie să-mi plătiţi, eu nu merg mai departe, că vreau să mă întorc înapoi la Bucureşti.

Ce l-a apucat ? Urlu la el :

— Gura ! O să te întorci în Bucureşti cînd o să-ţi poruncesc ! Iar banii, ţine minte, numai la Ploieşti ţi-i dau !...

Ofiţerul de lîngă Bragă îşi îngăduie să rîdă, mă întreabă în germană de unde ştiu atît de bine româneşte.

— Sînt originar din Sibiu, îi răspund.

— Şi eu dintr-o comună de lîngă Jimbolia.

— O, mă bucur ! zic şi imediat îl întreb : Care mai e situaţia ?

— Confuză... La început se auzea că ne retragem. Acum e ordin să ne întărim şi să ne pregătim de luptă.

— O ! De-aş ajunge mai repede la Ploieşti ! Şoseaua e degajată ?

— Pînă la ieşirea din Otopeni e sub controlul nostru.

Mă opresc cu întrebările aici.

Pe marginea drumului disting soldaţi ferindu-se din calea maşinii şi mărşăluind în şir indian, cu căştile pe cap — un alt semn concret că *Waldlager*-ul a intrat în alarmă de luptă. Ne apropiem de un grup de baraci dispuse într-un careu. Zăresc lumini care scapă camuflajului.

— Aici ! răsună ca un ordin precizarea ofiţerului, apoi continuă în germană cu o vădită admiraţie : Ideea cu un automobil românesc pînă la Ploieşti e fericită !

Prind din zbor oftatul şoferului. L-aş compătimi, dar nu mai am timp. Întreaga atenţie trebuie să mi-o concentrez într-o singură direcţie : misiunea.

---

[1] „...stai pe loc !" (în lb. germană).

Ne dăm jos din mașină în dreptul unei barăci. Îmi controlez ținuta și mă pregătesc să-mi urmez „camaradul" de la Jimbolia. Mă semețesc bombîndu-mi pieptul, însă mă dezumflu imediat. Văd doi militari germani cum răsar din întuneric și se reped la șofer ; îl somează, îl dau jos, îl înghiontesc.

— Așa ne-a fost vorba, dom'le ofițer ? îmi strigă cu dojană Gheorghe Bragă.

— Unde-l duceți ? întreb în germană, căutînd să nu-mi trădez neliniștea.

— O simplă formalitate, mă asigură călăuza. Dacă-i cinstit, n-o să i se întîmple nimic.

Înainte de a se topi în întuneric, Bragă îmi mai strigă o dată, cu o obidă convingătoare :

— Am crezut că sînteți un om serios... Îmi datorați o grămadă de bani...

Cei doi soldați l-au împins, probabil, în direcția unei alte barăci. Simt un junghi în inimă. De ce naiba l-am cărat după mine pe nea Bragă ăsta, să-l fi lăsat în București ! Dacă nu-și ține gura ?

— Vă rog, domnul general Peter von Kraus vă așteaptă...

Mă iau după ofițer, merge cu un pas înaintea mea. Santinela de la intrare se dă deoparte. Intru în vestibulul scăldat în lumină al unei barăci. Pe neașteptate, îmi taie calea un căpitan, care îmi cere cît se poate de respectuos să-i predau arma.

Îl întreb din priviri pe însoțitorul meu dacă așa se cuvine.

— E ordin, mă asigură el cu glas tare.

N-am încotro. Mă supun. Nu e prima oară cînd mă lovesc de această regulă. Chiar și la repetițiile oferite de legația germană, la intrare, un lacheu întîmpina invitații ținînd în mîini o perniță pe care așezai arma.

Puțin mai tîrziu, constat că am fost condus într-o imensă încăpere stat-majoristă destinată unui birou de operații : un perete întreg e acoperit de o hartă a Municipiului București. În fața hărții — un general de aviație, secondat de alți cinci ofițeri superiori, tot de aviație. Ca la o comandă, privirile lor se întorc spre mine cu o vie curiozitate. Nu-mi rămîne decît să iau o poziție exemplară de drepți și să mă prezint :

— Domnule general, sînt locotenentul Kurt Grolmann.

Înainte de a-mi întinde mîna, generalul mă iscodește bănuitor cu ochii săi de un albastru deschis și mă întreabă :

— Aștept să-mi raportați din ce unitate faceți parte, domnule locotenent.

Nu-i dau răgaz generalului von Kraus să repete întrebarea. Îi răspund privindu-l drept în ochi, fără să clipesc :

— Domnule general, sînt locotenentul Kurt Grolmann din Divizia 5 antiaeriană, dislocată în zona Ploiești — Prahova.

Ar trebui, după ce m-am prezentat, să-mi întindă mîna, ca să mă smulgă din împietrirea asta regulamentară. Generalul n-o face, mă lasă așa încordat. În schimb, se îndreaptă către cele patru telefoane de pe biroul lui și, fără să trădeze vreo ezitare, ridică receptorul aparatului roșu. Îl urmăresc căutînd să-mi strunesc nervii, să rezist unui val de îngrijorare care urcă încet și sigur în mine. Generalul formează un număr și-l aud vorbind :

— Gustav, ia legătura cu *Vulturul !* Controlează dacă au în evidență un locotenent originar din România — Kurt Grolmann. Ai la dispoziție cinci minute.

Deşi ceilalţi ofiţeri superiori stau cu ochii pe mine şi mă studiază ca pe o raritate, mă simt mai puţin încordat. *Vulturul* e indicativul Diviziei 5, iar de acolo este exclus să nu se raporteze că-l au în evidenţă pe chipeşul ofiţer Kurt Grolmann. Există totuşi ceva în atmosfera încăperii care mă contrariază.

Von Kraus se întoarce spre mine şi mă fixează cu o răceală prevestitoare de rele. Îşi ţine mîna stîngă cu pumnul strîns, la spate, de parcă ar fi ascuns ceva. Mă cercetează iar din tălpi şi pînă în creştet, indispus, poate, de apariţia mea tardivă. Nu ştiu ce impresie i-am făcut, dar refuz să cred că eu sînt cauza palorii sale. În fine, îmi spune :

— Vă ascult, domnule locotenent !

Mă îndeamnă deci să vorbesc. Eu însă prefer să tac, e mai înţelept şi mai prudent aşa. Trebuie să vă dezvălui că, la vremea respectivă, am urmat un curs de spionaj, iar acolo, printre multe altele, am învăţat că unui ofiţer ajuns într-o situaţie complicată cum era, de pildă, cea a mea, i se recomanda tactica „copilului cuminte, educat să nu vorbească neîntrebat". Pe scurt „n-am ce povesti". Scot plicul al cărui mesaj, nouă, celor de la comandament, ne-a devenit cunoscut şi i-l întind, „copleşit" de importanţa momentului.

Generalul nu se repede să-l deschidă, îl studiază, ochii i se opresc un timp pe pecetea de ceară roşie rotundă cît un nasture de palton, atestînd inviolabilitatea documentului. Pare mulţumit şi trece plicul unui maior. Acesta, probabil un aghiotant, îl deschide cu ajutorul unui coupe-papier, într-o tăcere solemnă. Plicul revine în mîinile albe, cu degete lungi, ale generalului von Kraus. Dă la iveală documentul, îl despăturește. Cum va reacţiona ? Mesajul trebuia să-i parvină cam în jurul orei opt şi jumătate. De la legaţie, generalul Gerstenberg îl informa de cele petrecute la Bucureşti, de noua conjunctură creată de arestarea mareşalului Ion Antonescu la Palatul Regal şi-i indica măsurile ce se cereau luate de urgenţă, în linişte, fără panică, fiindcă dracu' nu era chiar atît de negru. Dar e trecut de ora unsprezece, aşa cum arată ceasul electric din încăpere, şi nu mi-e greu să-mi imaginez ce gîndeşte generalul von Kraus în clipele astea : ar fi cîştigat foarte mult timp cu intrarea unităţilor sale în dispozitivul de luptă dacă mesajul n-ar fi ajuns în *Waldlager* cu o întîrziere atît de mare.

— Locotenente Grolmann, cum ai intrat în posesia acestui document ?

În ciuda palorii chipului său, glasul generalului e energic, viguros, ca al unui militar stăpîn pe situaţie, dar, mai ales, încrezător în soarta bătăliilor ce-l aşteaptă.

— Printr-o simplă întîmplare, domnule general, răspund eu şi mă apuc să-i descriu laconic, ca un militar bine instruit, cum s-a ridicat dintr-o margine de drum, plin de sînge, Herr maior von Bloetz.

Mă crede sau nu, asta-i altă mîncare de peşte. „Vei fi crezut, mă asigurase căpitanul Pan Demetriad, comandantul meu, pentru că legenda noastră va fi ascultată într-un moment de derută a inamicului..."

Nu mă îndoiesc că relatarea mea i-a mişcat pe ofiţerii din comandamentul generalului. Dacă ar fi fost infanterişti şi nu aviatori, sînt sigur că ar fi fost mult mai prudenţi.

Şi pe cînd toţi cei de faţă se aşteptau mai puţin, în cabinetul lui von Kraus năvăleşte valvîrtej generalul Alfred Gerstenberg în persoană şi-mi întrerupe raportul. Îl cunosc... Desigur, nu însă şi el pe mine. Ştiu că

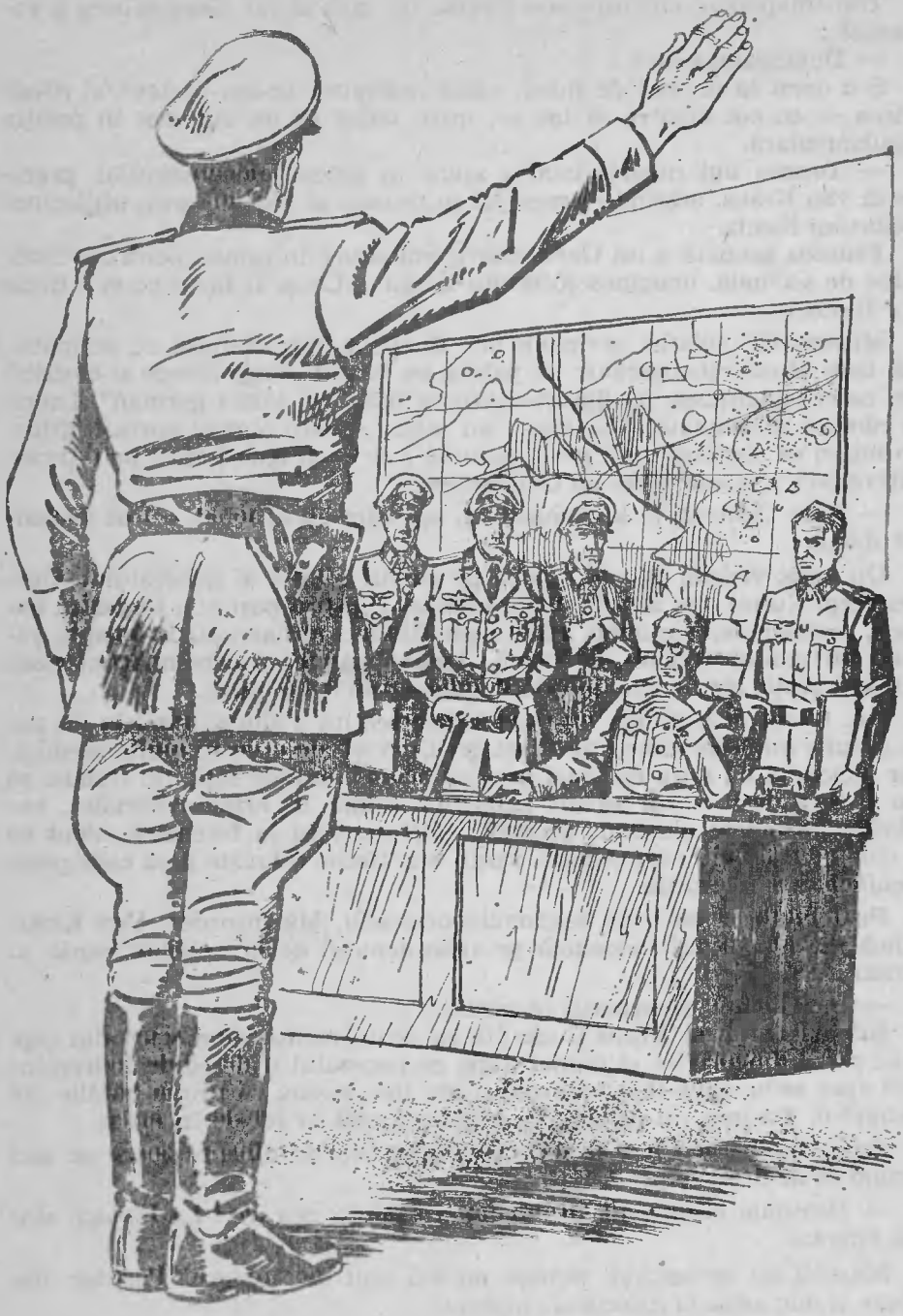

înainte de a fi avansat la gradul de general și numit în fruntea Misiunii aviației germane din România, a fost atașat militar la Varșovia, apoi, după ocuparea Poloniei de către armatele lui Hitler, a fost numit la București să întărească rețeaua germană de spionaj și contraspionaj din Valea Prahovei.

Toți înțepenesc, inclusiv von Kraus. Un gest al lui Gerstenberg îi relaxează :

— Dumnealui cine e ?

S-a oprit la un pas de mine, vădit indispus, iar eu, „sclav" al disciplinei — ce pot altceva să fac —, intru iarăși ca un automat în poziția regulamentară.

— Tocmai îmi raporta cum a ajuns în posesia documentului, precizează von Kraus, arătîndu-i mesajul ce trebuia să parvină prin mijlocirea maiorului Bloetz.

Fruntea asudată a lui Gerstenberg îmi aduce în minte, pentru o fracțiune de secundă, imaginea șoferului Bragă : „Ce-or fi făcut cu el ? Unde l-or fi dus ?"

Mai-marele aviației germane din România mă studiază cu simpatie, mă bate chiar recunoscător cu palma pe brațul stîng, începe o diatribă din care, bineînțeles, nu lipsește „vitejia bravului soldat german". Lauda sa rămîne suspendată, căci apare un maior — are obrajii aprinși, gîfîie, presupun că alergase mult peste puterile sale — și ignorîndu-i pe toți ceilalți ofițeri, i se adresează lui Gerstenberg :

— Herr General, la kilometrul 14, așa cum ați ordonat, a fost declanșat atacul.

Un surîs viclean prinde a juca pe chipul rotofei al generalului Gerstenberg. Nu-mi mai acordă nici o atenție. Din trei pași e la fereastra barăcii, o deschide, încălcînd legile camuflajului antiaerian. În noapte răsună un violent schimb de focuri. Așadar, căpitanul care-mi controlase actele și grație căruia am ajuns la *Waldlager* nu mă mințise.

Am trecut prin multe, nu o dată moartea mi-a zîmbit fiind la un pas de a pune mîna pe mine, mi-a fost greu, teribil de greu în multe misiuni, dar niciodată nu mi-a fost mai greu ca acum, cînd, de fapt, nu trebuia să fac altceva decît să-mi ascund suferința. Rafale de arme automate... exploziile înfundate ale unor grenade... Gerstenberg la fereastră, atent ca și cînd ar fi ascultat un concert. Puțin mai tîrziu, o liniște grea cade peste *Waldlager*, ca o lespede.

Pe fondul acesta țîrîie telefonul portocaliu. Mă încordez. Von Kraus ridică receptorul și-l îndeamnă pe subordonatul de la celălalt capăt al firului :

— Da, Gustav, raportează, te ascult.

Într-adevăr, von Kraus îl ascultă cu ochii închiși, dînd scurt din cap. Nu-l pierd din privire și numai după ce generalul îi deschide îndreptîndu-i spre mine ceva mai binevoitor, îmi dau seama că prima bătălie am cîștigat-o. Eu însă, în așteptarea sentinței, sînt la fel de încordat.

Fereastra barăcii a fost închisă. Împușcăturile dinspre șosea se aud venind ca de departe.

— Domnule locotenent Grolmann, vă puteți retrage ! La Ploiești sînteți așteptat.

Mușchii mi se destind, cămașa mi s-a lipit de spinare. Pocnesc din călcîie și duc mîna la cozorocul chipiului.

— Locotenente, mi se adresează generalul Gerstenberg pe neașteptate, mi s-a raportat că dumneata știi românește...

— Este exact, domnule general.

— Cît de bine știi ?

— Precum germana...

Gerstenberg s-a oprit iar la un pas de mine și mi se uită în ochi, apăsat, de puteai să crezi că și-a propus să mă hipnotizeze. Ce l-a apucat ? De ce mă fixează atît de stăruitor ? Ce urmărește, că doar nu-i lipsit de experiență în ale spionajului ? Fac un efort să nu mă las doborît de căutătura lui bănuitoare.

Deodată, arborînd un surîs enigmatic, îmi zice :

— Locotenente, am o misiune pentru dumneata... Vino cu mine !

„Hait, exclam în sinea mea, am sfeclit-o ! M-a mirosit și acum o să-mi întindă o capcană..." Salută. I se răspunde. Aghiotantul se repede să-i deschidă ușa. Gerstenberg iese, eu după el, aghiotantul după mine.

La ușă, ca și cum ar fi știut că Gerstenberg mă va lua cu dînsul, mă așteaptă ofițerul care mă invitase să-i predau arma și mi-o înapoiază sub ochii oarecum mirați ai generalului. Ieșim în beznă. Răcoarea pădurii e binefăcătoare. Ici și colo, cîte o rafală străpunge acalmia depărtărilor. Nu știu ce să cred. Nici mintea, nici închipuirea nu-mi sar în ajutor. Mă enervează și aghiotantul lui Gerstenberg, care nu prididește cu o lanternă să lumineze calea comandantului său.

Îmi vine din nou în minte șoferul. De Bragă aveam eu nevoie ? De bătaia asta de cap ? Cine știe ce curs o să-mi ia destinul !

Poteca se îngustează. Așa cum sînt eu îmbrăcat, gîndesc, și în starea de alertă a nemților, ce-aș mai fi zburat printre ei fără să mă întrebe careva cine sînt, de unde vin și ce caut aici !

— Bitte, Achtung, Herr General ! [1]

Aghiotantul s-a oprit. În raza lanternei apar cîteva trepte. Deși durduliu, Gerstenberg le coboară destul de sprinten. Îl urmez și, fără voia mea, disting siluetele unor santinele.

Lanternei îi ia locul un bec albastru, de camuflaj, îmbrăcat într-o apărătoare de sîrmă și fixat deasupra unei uși grele, de fier. Înțeleg că am bafta ca Gerstenberg în persoană să mă conducă într-unul din buncărele *Waldlager*-ului. Cu ce scop ? Trebuie să mă felicit sau să-mi plîng de milă ? Și cu Ploieștiul, așa-zisul „punct terminus" al lui Grolmann, cum va rămîne oare ?

Un ostaș înarmat a apăsat pe un buton ascuns și, în momentul în care am trecut pe lîngă el, o ușă grea, ca a unui seif imens, s-a deschis alunecînd nemaipomenit de ușor. Gerstenberg îmi aruncă peste umăr o privire, să se asigure că nu m-am pierdut pe drum. Trec pragul buncărului și, ca să-mi stăpînesc tulburarea, respir adînc. Ar mai trebui să iau o piatră în gură. Oho, dacă ar ști căpitanul Pan Demetriad unde am nimerit și cine mi-e amfitrion !

Străbătusem un culoar luminat *a giorno*. Uși de lemn în dreapta și în stînga. Santinelele din cinci în cinci metri, gata să deschidă focul în orice clipă... Rînd pe rînd, la vederea lui Gerstenberg iau poziție de drepți... Încolo, liniște, nici un zgomot... Număr în gînd ușile, așa, pentru orice eventualitate, considerînd că fiecare ușă își are însemnătatea ei... Numai cea de-a douăsprezecea, de pe partea stîngă, l-a interesat pe generalul

[1] Vă rog, fiți atent, domnule general !

Gerstenberg, a deschis-o cu un gest familiar. Intru şovăitor. Desigur, mă prefac, obligîndu-l astfel pe aghiotant, venit în urmă, să mă încurajeze prietenește. Nimeresc într-o sală dreptunghiulară, de vreo patruzeci de metri pătrați, a cărei dotare mă uimește. M-aș opri s-o studiez, dar aș săvîrşi un gest necugetat. Rețin din mers ceva asemănător cu geamul unei vitrine de dimensiuni neobișnuite, luminat pe toată suprafața și pe care este cartografiat teritoriul României, împărțit în careuri egale. Că sînt în fața unei hărți, asta înțeleg fără nici o greutate, dar care sînt rosturile ei acolo mi-e imposibil să pricep. Nu mai văzusem așa ceva. Și nici nu-mi amintesc să fi auzit pe cineva vorbind de o asemenea hartă desenată pe suprafața unui geam ca de vitrină. Mai zăresc, în trecerea mea prin acea ciudată sală, cîteva tinere germane în uniforma Luftwaffe stînd în fața unor tablouri de comandă, cu căști la urechi...

Ajungem într-un cabinet spațios, mobilat cu fotolii în jurul unei mese destinată consfătuirilor. De la un birou masiv, se ridică milităros și respectuos un colonel îmbătrînit de timpuriu, a cărui mutră, dominată de un nas ușor pocit cu siguranță de o directă puternică, îmi pare cunoscută. Un beculeț de alarmă mi se aprinde în minte... trebuie neapărat să-mi amintesc de unde-l cunosc, unde l-am mai întîlnit.

Gerstenberg se așază ostenit în fotoliu, își lasă cascheta pe masa din apropiere și-l invită pe colonel să-și reia locul, adresîndu-i-se :

— Dragă Rudi, dumnealui e locotenentul Kurt...

E clar, nu-și mai amintește numele meu de familie. Îi întîlnesc ochii întrebători și zic, pocnind din călcîie :

— Locotenent Kurt Grolmann !

— Şezi ! îmi ordonă generalul.

Mă așez sfios într-unul din fotolii, mai lîngă ușă, într-o poziție care să nu-i permită totuși colonelului să mă aibă spre studiu chiar în fața lui. Eu m-am recomandat, el însă a omis să-și rostească numele. Dincolo de el, pe perete, atîrnă harta militară a Balcanilor.

Gerstenberg își reia fraza de unde a întrerupt-o, mutîndu-și de astă dată privirile către colonel :

— Dragă Rudi, locotenentul Kurt Grolmann — uită-te bine la el — îl vezi cît e de german ? Ei bine, nu-i decît un spion român.

Generalul Gerstenberg izbucnește într-un hohot de rîs, iar eu înghit nu un nod, ci un cocoloș plămădit din cuișoare.

VI. Minge de ping-pong

Vai de acel ofițer de informații și de contrainformații care nu-și păstrează sîngele rece ! Să-ți auzi inamicul, care nu-i altul decît un general, azvîrlindu-ți în față, pe neașteptate, cuvinte demascatoare, nu-i chiar lucrul cel mai plăcut care poate să ți se întîmple în viață, mai ales cînd ești în misiune. E drept, am înghețat, surprins de impetuozitatea atacului, dar, în cele din urmă, reacția mea spontană mi-a fost de mare folos. Și ce-mi rămînea altceva de făcut decît să aștept să văd cum își va dezvolta generalul atacul ?

Din fericire pentru mine, hohotul de rîs nu l-a ţinut prea mult. După ce s-a liniştit, Gerstenberg s-a scuzat :

— Iartă-mă, locotenente, mă refeream mai mult la ceea ce intenţionez să-ţi propun... Da, da, am pentru dumneata o misiune... şi încă una foarte serioasă...

Îmi zîmbeşte prietenos, chiar prea prietenos, ţinînd seama că eu nu sînt decît un „biet locotenent", pe cînd el e şeful „Misiunii aviaţiei germane" din România. Tăcerea în asemenea împrejurări e sfîntă.

— Rudi, domnul locotenent Grolmann este originar din Sibiu, ştie bine româneşte, ce-ai zice dacă el...

Este pentru a doua oară cînd Gerstenberg îşi lasă fraza în aer. Păcat ! Din prudenţă, fără îndoială. Nu trebuie nici o clipă să-l subapreciez, dacă am în vedere că ani de zile a făcut la Varşovia şi în alte ţări spionaj militar. Cred că are la activul său mai multe ore de spionaj decît de zbor, ca pilot.

Colonelul — ah !, dacă Gerstenberg i-ar pronunţa şi numele, poate mi-aş aminti unde l-am mai întîlnit — şi-a încreţit fruntea şi, lăsîndu-se atras de ochii aprinşi de patima acţiunii ai şefului său, încearcă să-i descifreze intenţiile nemărturisite.

— Rudi, acest tînăr ofiţer poate, încă în noaptea asta, să ne fie de folos.

Sugestia generalului e clară. Colonelul, de la distanţa care ne separă, mă cercetează nu prea încîntat, iar eu mă grăbesc să-mi scot batista şi să-mi tamponez faţa, încercînd astfel să-mi ascund pe cît posibil trăsăturile. Deşi am un machiaj bun, masca lui Grolmann mă apasă totuşi.

— Vă gîndiţi la... ? se decide colonelul să-i răspundă.

— Da, confirmă Gerstenberg, încîntat că, în fine, a fost înţeles.

Lawrence să fi fost în locul meu, celebrul spion englez din timpul primului război mondial, şi tot n-ar fi intuit nimic din dialogul celor doi militari.

Şi iarăşi ochii răi sau numai obosiţi ai colonelului mă cercetează cu insistenţă. Să mă fi mirosit ? Să-i spună mutra mea ceva ? Să se întrebe şi el unde m-a mai văzut ? Dar pînă una-alta, îmi pune la îndoială cunoştinţele de limbă română.

Faţa rotofeie a generalului continuă să exprime aceeaşi încîntare. Mă întreabă cu o inocenţă derutantă :

— Ce părere ai dumneata, Grolmann, vorbeşti bine româneşte ?

— Vorbesc întocmai ca un român, răspund eu. Îmi iau inima-n dinţi şi încep să joc teatru : Vă rog, domnule general, puteţi să mă mustraţi, eu... ştiţi... de mult trebuia să fiu în unitate... la Ploieşti.

— Asta rezolvăm noi... mă linişteşte Gerstenberg.

Intervine colonelul, morocănos :

— Înainte de toate, este necesar să-l verificăm...

Pe neaşteptate, dintr-un dictafon răsună glasul unui neamţ :

— Domnule colonel, maiorul Petrescu insistă să stea de vorbă cu domnul general Gerstenberg.

— O clipă ! răspunde Rudi, ridicîndu-şi ochii spre şeful său.

Interesul meu pentru ceea ce se petrece în jur sporeşte. Evident, se aşteaptă decizia lui Gerstenberg.

— De acord... să fie adus aici ! indică el din vîrful buzelor.

— Ai auzit ? întreabă Rudi în aparatul de pe birou.

— Da, am auzit, îi reconfirmă aparatul. Să-l introduc prin ușa „R" ? mai cere dictafonul o lămurire.

Gerstenberg dă afirmativ din cap, iar Rudi comunică nevăzutului său interlocutor hotărîrea superiorului.

— Iată și un prilej minunat pentru a controla cît de bine știe locotenentul Grolmann românește, opinează mulțumit generalul.

Privirile încărcate de suspiciune ale colonelului Rudi îmi caută mereu chipul. N-am cum să mă apăr de ele. Le îndur, tamponîndu-mi fără contenire fruntea, obrajii. Fără doar și poate că tipul mă studiază, cu iscusința bine camuflată a spionilor versați, urmărind să mă intimideze. Din direcția lui, o simt, mă paște o mare primejdie.

Rudi împărtășește părerea generalului printr-o clătinare a capului, umblă la dictafon și ordonă unui oarecare căpitan Wilhelm :

— Fii pregătit ca, la semnalul meu, să urmărești și să înregistrezi convorbirea !

— Am înțeles, domnule colonel ! răspunde „cutiuța".

Așadar, biroul în care mă găsesc e dotat cu o aparatură de ascultare și de înregistrare. Microfoane secrete sînt „sădite" în juru-mi. Dar nu atît ideea microfoanelor ascunse îmi pare interesantă, ci modul de ascultare... Oare unde se află amenajată „secția de ascultare" ? Cum se realizează înregistrarea ? Prin stenografiere sau prin imprimarea directă pe plăci de bachelită ? Îmi răspund că acolo unde-i „ascultarea și înregistrarea" trebuie să se afle și arhiva respectivei secții... Obiectiv ce ar merita din partea noastră o atenție cu totul aparte.

Nu colonelul mă pune în temă, ci Gerstenberg, de unde și deducția că misiunea ce dorește să mi-o încredințeze este în exclusivitate „opera" acestuia.

— Locotenent Grolmann, o să fie introdus un maior român cu care voi avea o discuție. Românul nu știe germana, așa că, la ordinul meu, o să traduci convorbirea. Generalul se uită ceva mai atent la mine și se interesează : Ce-i cu dumneata, nu te simți bine ?

Interesul camaraderesc al generalului pentru sănătatea persoanei mele mă „flatează". Îmi tamponez fruntea și explic:

— Sînt emoționat, domnule general... De ce să nu vă mărturisesc ? Mă supuneți unui examen dificil, n-am mai executat niciodată o misiune ca asta... Așa că vă rog să mă înțelegeți.

Tulburat sînt, nu într-atît încît să mă pierd cu firea. Starea mea însă are darul de a mă face veridic, convingător, cel puțin în fața generalului.

— E normal...., gîndește-te că armata germană are nevoie de dumneata, mă îmbărbătează Gerstenberg. Hai, concentrează-te !

Era în intenția mea de a mai rosti cîteva cuvinte menite să mă prezinte ca un timid din fire, dar, între timp, în dreapta colonelului Rudi și la o distanță de circa trei metri de hartă, o ușă, pe care pînă atunci nu o observasem datorită tapetului, prinde a se răsuci ușor, deconspirînd o intrare secretă. Deci ăsta era răspunsul la întrebarea : „Să-l introduc prin ușa «R» ?"

Înfundat în fotoliu, cu spatele la intrarea „R", șeful Misiunii aviației germane din România nu schițează nici cel mai vag interes pentru mecanismul ușii mascate. Sub ochii mei uimiți, este introdus un ofițer român ; în urma sa, ușa se închide fără zgomot. Cîteva secunde, i-am zărit însoțitorul — a rămas dincolo de zidurile încăperii.

— Înaintați, domnule maior ! îl invită Gerstenberg, fără a se uita peste umăr.

Ofițerul român, un bărbat de statură potrivită cu un păr negru și lucios, înconjoară fotoliul și se oprește mîniat în fața celor doi ofițeri germani. Epoleții de pe umeri confirmă gradul și arma de care aparține — infanteria. Sincer să spun, mă așteptam ca amfitrionii să se ridice în picioare — o cereau nu numai buna-cuviință, ci și un protocol al ofițerilor de carieră.

— Ce-i asta, domnule general ? îl aud pe maiorul Petrescu luîndu-l la rost, în franceză, pe Gerstenberg. Ați ordonat să fiu arestat ?

Generalul schițează un surîs ironic, înalță din umeri, adresîndu-mi-se în germană :

— Domnule locotenent, nu înțeleg prea bine franceza, iar domnul maior, în toți anii de colaborare româno-germană, n-a catadicsit să ne învețe limba. Dumneata, în schimb, tînăr ofițer al Wehrmacht-ului, ai învățat limba românilor. Așa că, domnule locotenent Grolmann, fii amabil și acceptă să ne fii interpret.

Maiorul Petrescu se răsucește spre mine ca și cînd numai în momentul acela m-ar fi zărit și-mi arată fața roșie de mînie. Se înțelege, dau să mă ridic : chiar dacă mi-e „dușman", „inamicul" e mai mare în grad decît mine, iar onoarea militară, în orice împrejurare, se impune a fi respectată. Dar generalul Gerstenberg nu dorește să țin seama de această lege nescrisă, existentă în relațiile dintre armatele străine. Îmi ordonă energic :

— Șezi, domnule locotenent, românii sînt cei care au întors armele împotriva noastră și ne-au atacat și nu invers. Întreabă-l ce dorește...

Maiorul Petrescu mă cercetează cu un voit dispreț. M-aș repezi să-l îmbrățișez și să trec în rînd cu el, ca să-i fie mai ușor, dar am un ordin și trebuie să-l execut : să rămîn în fotoliu și să intru în rolul de interpret.

— Domnul general vă întreabă ce doriți !

Maiorul își mută privirile încărcate de mînie și dispreț către Gerstenberg, cel înfundat în fotoliu picior peste picior :

— Vă amintesc că, în noaptea asta, la Palat, v-ați dat cuvîntul de onoare că atunci cînd veți ajunge, însoțit de mine, în *Waldlager*, veți da trupelor de aici ordin să depună armele și să se retragă în liniște.

După cum surîde, presupun că generalul a înțeles declarația ofițerului român. Eu însă îmi fac datoria și traduc cuvînt cu cuvînt.

— V-am însoțit din Înalt ordin pînă aici ca să nu vi se întîmple, pe drum, nimic rău. V-ați călcat cuvîntul, domnule general, cuvîntul de onoare !...

Traduc. Și, de la o frază la alta, încep să pricep despre ce e vorba.

— Tradu, locotenente ! Și să fii mîndru că ești martorul unui moment unic, îmi cere comandantul *Waldlager*-ului. Domnul maior Petrescu să zică mersi că, ajungînd aici, n-am dat încă ordin să fie pus la zid și împușcat, așa cum, îndeobște, se procedează cu puciștii. Führerul meu este Adolf Hitler și nu generalul Sănătescu. Așa că eu, ca general german, n-am cum să-mi calc cuvîntul de onoare dat unui general român pucist.

Gerstenberg face o pauză pentru a-mi da răgazul să traduc. Fac efortul de a nu greși, căci intuiesc că dincolo de acest cabinet cineva mă ascultă, mă înregistrează, mă controlează.

— Domnul maior Petrescu, a cărui atitudine o înțeleg, să facă bine să stea la locul unde l-am pus... Îi promit că astăzi, 24 august, la ora opt dimineața, cînd Bucureștiul va fi în mîinile mele, iar puciștii care s-au lăsat amețiți de planurile Casei Regale vor fi împușcați fără milă chiar în Piața Palatului, îl voi lua cu mine în mașină, ca pe un bun camarad.

Fiori de gheață îmi tot furnică pe șira spinării... Cuvintele lui Gerstenbrerg coincid cu ipotezele căpitanului Pan Demetriad. Așadar, în zori, nemții se vor năpusti dinspre *Waldlager* cu toate forțele, spre București... Traduc, de astă-dată plin de curiozitate pentru replica maiorului. Se uită la mine gata să mă strîngă de gît, ca și cînd opiniile lui Gerstenberg ar fi fost ale mele.

— Îi mulțumesc domnului general pentru așa cinste ! rostește maiorul cu o demnitate amestecată cu ironie. O să mai vadă dumnealui Bucureștiul, cînd o să-mi văd eu ceafa !

Mă stăpînesc să nu sar din fotoliu și să-l îmbrățișez, mă stăpînesc ca vocea să nu mi se modifice, să rămînă în continuare a unui „brav ofițer hitlerist".

— Cum, cum e cu ceafa ? solicită Gerstenberg lămuriri.

Fața rotofeie a generalului se întunecă sub ochii mei. E clar, n-a înțeles zicala, îi intuiește însă sensul. Traduc din nou literal, încercînd apoi să explic cu e cu omul care, oricît ar fi el de puternic sau de elastic, n-are cum să-și vadă ceafa. Mă așteptam ca Gerstenberg, după cum se întunecase la chip, să izbucnească într-o criză de isterie, dar nervii lui sînt tari. Nu întîmplător e și aviator, și spion. I se adresează direct și calm maiorului. În franceză, anulîndu-mă ca traducător.

— Domnule maior, mi-ar plăcea să vă împușc chiar în noaptea asta. Îmi rezerv însă plăcerea pentru ora nouă, în Piața Palatului, după ce voi îndeplini ordinul führerului. O să intrăm împreună în Palat, o să stați în dreapta mea cît timp se va forma noul guvern, după asta o să asist la spectacolul executării dumneavoastră și a celorlalți puciști.

— Săvîrșiți o gravă eroare, domnule general, nu sînteți în fața unui puci, ci a unei acțiuni susținute de întreaga armată română, de tot poporul român.

Gerstenberg nu mai vrea să-l audă, ridică brațul drept, colonelul Rudi apasă pe un buton, ușa secretă se deschide și se ivește, de astă-dată, un ofițer în uniformă neagră.

— Luați-l de aici !

Maiorul Petrescu își rotește privirile, sugerîndu-ne astfel că ceea ce va spune în clipa următoare ne are în vedere pe toți trei, după care, luminat de fulgerul unei bucurii, ni se adresează în românește :

— Nu-mi rămîne decît să vă bag pe toți în...

Cît pe-aci să mă scap din hățuri. Maiorul a înjurat, din doi pași a ajuns la ușa secretă și a dispărut. Am vrut să traduc, dar generalul m-a oprit :

— Atîta înjurătură am mai învățat și eu în cei patru ani de cînd sînt în România...

Generalul se ridică greoi din fotoliu ; sar și eu în picioare. Numai colonelul Rudi rămîne impasibil pe loc, în spatele biroului. După cîțiva pași prin cabinet, Gerstenberg își somează colaboratorul :

— Să ne grăbim, Rudi.. Ce facem cu locotenentul Grolmann, îl lansăm sau nu ?

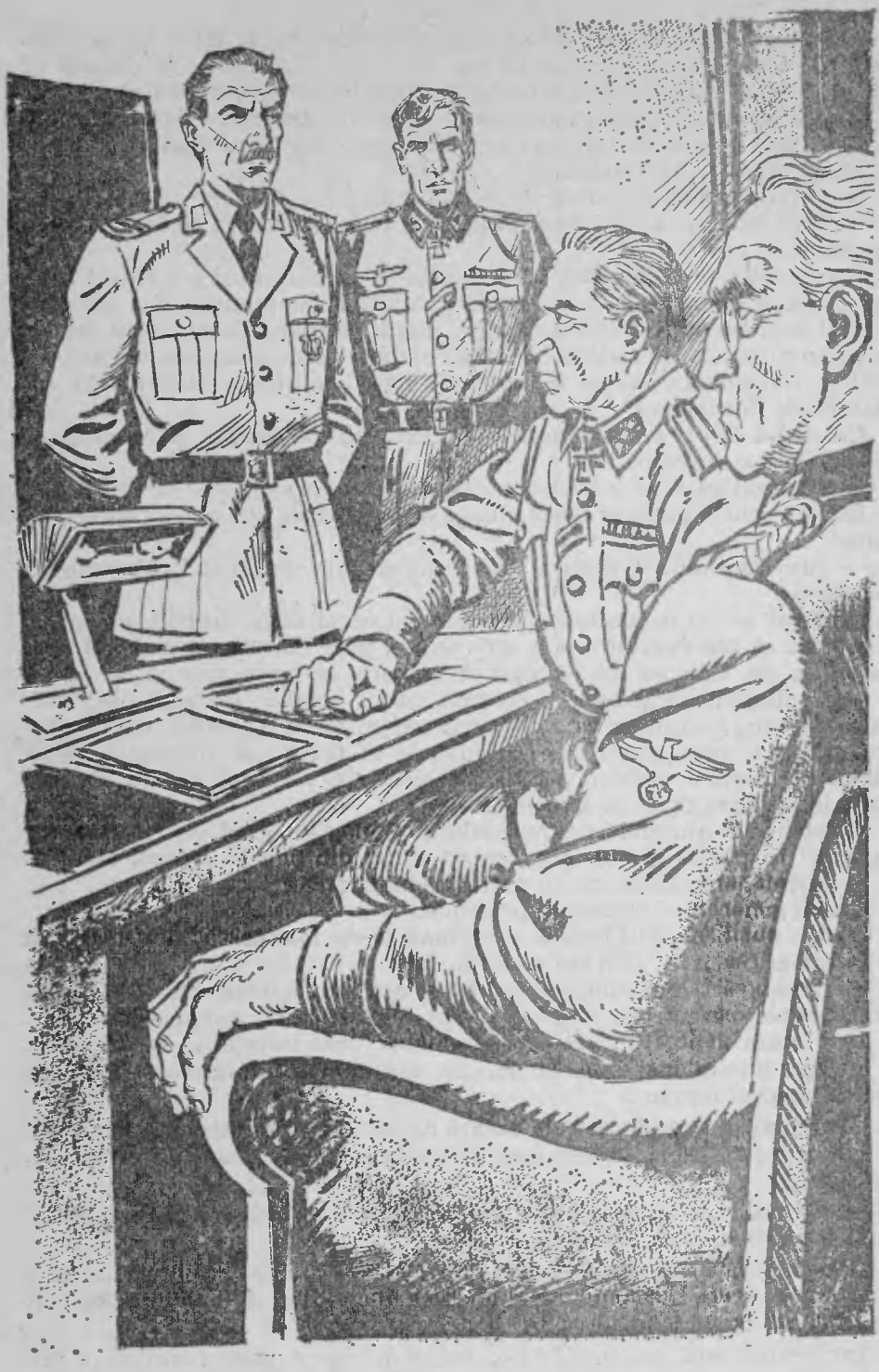

Colonelului nu-i prea vine să răspundă. Cred că în gînd mă şi blestemă. De unde i-am mai căzut pe cap, că şi aşa, fără mine, au destule ? ! Mă străfulgeră cu privirile sale rele. Mai mult sîcîit decît convins de ceea ce generalul numise lansare, umblă la unul din aparatele de pe birou :

— Cum e ? întreabă plictisit şi-i citesc pe chip că ar dori ca răspunsul să fie negativ. Ai înregistrat ?

— Ordinul a fost executat. Pot să raportez ?

— Dă-i drumu', Erich, domnul general mai este aici şi ar dori să audă rezultatul.

Gerstenberg devine atent. Întunecarea de pe chip nu i s-a risipit încă. Din dictafon răsună glasul lui Erich : „Analiza automatului R-3 arată că domnul locotenent Kurt Grolmann vorbeşte germana cu accentul saşilor din zona Sibiului. De asemenea, a mai stabilit că domnul locotenent vorbeşte o românească ferită de accentul limbii germane. Raportează căpitan Erich Rottingen !"

Colonelul Rudi, a cărui mutră continuă să mă intrige şi totodată să mă îngrijoreze, întreabă :

— Domnul general e mulţumit sau doreşte să mai afle ceva ?

După o scurtă gîndire, Gerstenberg se apropie de birou şi se adresează „cutiei" :

— Are căpitanul Rottingen vreo recomandare de făcut locotenentului Grolmann ?

Mă simt ca un condamnat la moarte al cărui călău trebuie să decidă în ce mod să mă execute : prin spînzurare, prin tăierea capului sau prin punere la zid. Cămaşa mi s-a lipit de spinare, iar gura mi-e iască.

— O singură recomandare, răsună glasul omului invizibil, să vorbească româna mai puţin corect. Dar îi cer un lucru imposibil, căci o particularitate a unor minorităţi naţionale e să înveţe să vorbească limba mai corect decît o vorbesc cei din naţiunea în mijlocul căreia trăiesc. Acum însă e prea tîrziu să lucrăm cu el.

Gerstenberg mulţumeşte invizibilului filolog cu grad de căpitan, iar „cutiuţa" îşi pierde graiul. Am revenit astfel din nou în centrul atenţiei.

— Locotenent Grolmann, ai auzit recomandarea ?

Glasul generalului a răsunat prietenos.

— Am auzit, nu ştiu însă la ce trebuie să-mi folosească ? îmi manifest eu nedumerirea, care, zău, era sinceră.

— Vreau să-ţi încredinţez o misiune, domnule locotenent... Ai înţeles, fără îndoială, ce curs au luat în noaptea asta relaţiile româno-germane...

Deşi fraza generalului nu are rezonanţa unei întrebări, eu intervin :

— Am înţeles mai bine acum, din atitudinea dumneavoastră fermă faţă de maiorul român...

Generalul se îngîndurează, o umbră de nelinişte i se întinde peste chip. Să-i fi amintit oare răspunsul meu de zicala lăsată de maiorul Petrescu în urma sa ?

— Un ordin al führerului ne cere să restabilim ordinea în Bucureşti... Încă din primele ore ale dimineţii...

Gerstenberg mă examinează pe sub pleoape. Nu de iscodirea lui mi-e teamă, ci de aceea a colonelului Rudi. Deie domnul să nu-şi amintească cît mai sînt aici de unde mă cunoaşte !

În vremea asta, colonelul nu-şi îngăduie nici o clipă luxul de a mă pierde din ochi. Dacă aş scoate acum revolverul, îmi zic, şi aş trage, l-aş lichida nu numai pe comandantul aviaţiei germane din România, ci în mod

cert şi pe unul din conducătorii secţiei de spionaj a *Waldlager*-ului. Dar ce-aş realiza cu asta ? Doar panică şi nimic mai mult.

— Am în vedere o misiune specială...

Generalul se opreşte la nici un pas de mine, iar eu, intrînd maşinal în poziţie de drepţi, fără îndoială îl impresionez.

— Vreau să te întorci imediat în Bucureşti...

Uluirea mea este sinceră, de aceea şi convingătoare. Gerstenberg continuă :

— Nu ca militar german... ca un civil oarecare... român... Ai înţeles ? Vreau să te întorci cît mai repede în Bucureşti !

Răspund dezolat la culme :

— Nu, domnule general, nu înţeleg !

Nu jucam teatru. Cred că ăsta mi-a fost şi norocul : Gerstenberg izbutise să stîrnească în mine simţăminte care mă ajutau, prin natura lor spontană, să fiu un Grolmann veridic. Obiectivul misiunii mă uimea, dar mă mai uimea şi faptul că nu Rudi, pe care-l bănuiam a fi un spion profesionist, îmi trasa misiunea, ci Gerstenberg în persoană. De ce ?

Dezolarea mea îşi avea originea într-un alt ascunziş al sufletului meu : printr-un joc al hazardului, misiunea generalului german mă îndepărta de obiectivul principal al misiunii cu care comandantul mă expediase în necunoscut : „Vreau ca sub acoperirea de ofiţer german, îmi atrăsese atenţia căpitanul Pan Demetriad, să «bîntui» prin zona de nord a şoselei Bucureşti-Ploieşti, să observi mişcările de trupe hitleriste şi să ni le comunici, telefonic, de la posturile de jandarmi din zonă".

— O să înţelegi, mă linişteşte Gerstenberg.

— Nu am aptitudini pentru acţiuni de cercetare, mă apăr eu. La Ploieşti aş fi la locul potrivit.

— Locotenent Grolmann, îţi promit că la ora zece, cel mai tîrziu la unsprezece, ai să fii la unitatea dumitale din Ploieşti... victorios, bineînţeles, şi avansat...

Generalul Gerstenberg nu-mi dezvăluie o perspectivă încurajatoare. Eu însă trebuie să-mi joc, în continuare, rolul şi să „vibrez" ca un „brav ofiţer al armatei germane" la cuvintele şefului Misiunii aviaţiei germane din România.

— La ordinele dumneavoastră, domnule general !

Gerstenberg îşi cercetează ceasul de mînă, îi aruncă o privire colonelului Rudi, care putea să însemne : „Hai lămureşte-l odată şi dă-i drumu' că, zău, pierdem vremea..."

Ceva totuşi îi displăcea colonelului, ce anume reprezenta pentru mine o enigmă. Mutra mea ? Nu împărtăşea caracterul improvizat al misiunii iniţiate de şeful său la apariţia mea în *Waldlager* ? Mă tot cercetează fără să-şi ascundă supărarea. În cele din urmă mi se adresează :

— Locotenent Grolmann, îţi atrag atenţia că misiunea e plină de riscuri, poţi să fii împuşcat de camarazii dumitale, cît şi de foştii noştri aliaţi...

— Eu mă retrag, intervine generalul. Succes, domnule locotenent !

Bat din călcîie, îmi bombez pieptul, îl urmăresc „fascinat" cum părăseşte încăperea. Aştept, după asta, să fiu poftit de colonel să-mi reiau locul. Aşteptare zadarnică : mă ţine în picioare.

— Locotenent Grolmann, vei lua identitatea unui inginer român — Vasile Chelaru — angajat al Radiodifuziunii române, cu serviciul la postul de radio de la Băneasa. Îţi vom da haine civile, acte şi o liberă trecere...

Colonelul mă omoară cu căutătura ochilor săi răi și bănuitori.

— Te întorci la București... pe unde ai venit...

— Pe la pod ?

— Pe la pod.

— Ai „noștri" nu vor trage în mine ?

— La pod, nu. O undă de ironie se strecoară în precizarea colonelului. Numai românii au instalat acolo un punct de control... O să urmezi firul șoselei... Ne interesează tot ce o să observi, începînd de la aeroportul Băneasa și pînă la Arcul de Triumf.

— Concentrări de trupe, îngîn eu uluit de coincidența dintre misiunea încredințată de căpitanul Demetriad și cea a neamțului. Înțeleg însă că, prin cuvintele mele, am călcat disciplina raporturilor dintre un colonel și un locotenent și adaug imediat : Vă rog să mă scuzați.

— Ești perspicace, locotenente, observă colonelul Rudi. Răutatea ce o deslușesc în surîsul lui nu prevestește nimic bun. Deși susții că n-ai aptitudini de cercetare.

— Sînt ofițer de legătură cu comandamentul român...

— Știu... Ploieștiul ne-a comunicat datele din fișa dumitale matricolă...

Tac. E mai prevăzător așa, să tac și să ascult. Cu calm, deși ceva înlăuntrul meu îmi șoptește că neamțul mă trimite la moarte sigură.

— Cu datele pe care o să le culegi, o să te prezinți la o adresă. Memoreaz-o : Calea Victoriei 175, înainte de strada Sevastopol. E o casă cu un singur etaj, la parter — un magazin, iar la etaj — un singur apartament locuit de familia Delius Erwin. Suni și oricine ți-ar deschide, bărbat sau femeie, spui în românește că vii din partea domnului Siegfried, în legătură cu colecția de timbre franceze de la sfîrșitul secolului nouăsprezece. O să ți se răspundă în germană : „Domnule, nu înțeleg despre ce-i vorba !" O să insiști tot în germană : „Posed și eu o colecție și aș dori s-o confrunt !" Aceasta este parola... Fie femeii, fie bărbatului, îi vei transmite informațiile culese. Vreau să aflu în două-trei ore, nu mai tîrziu, dacă românii au concentrat trupe între Podul Băneasa și Piața Victoriei. Prin ei o să primești viitoarele noastre ordine... Ai înțeles ? Repetă !

Am repetat de două ori, cuvînt cu cuvînt, tot ce am de îndeplinit, iar capacitatea mea de memorare l-a satisfăcut.

— Important, locotenente, chiar foarte important e ca informațiile să fie exacte și să ne parvină cît mai repede.

— Îmi permiteți, domnule colonel... Și pentru că ofițerul de la birou, printr-o mișcare a capului, îmi permitea să vorbesc, continui : Mă trimiteți la o familie de germani. Trebuie să înțeleg că familia Delius este în posesia unui post de emisie și recepție ?

— O să vezi la fața locului, domnule locotenent ! îmi răspunde el înciudat, confirmîndu-mi încă o dată că mă trimite în această misiune mai mult ca să-i facă pe plac generalului Gerstenberg.

— Cum mă vedeți ajuns în București ? mă interesez.

— După ce o să te schimbi, o mașină militară o să te lase în apropierea aeroportului, iar de acolo o s-o iei pe jos, spre pod.

Întrebarea nu am pus-o aiurea, ci cu un scop limpede pentru mine. Nici o clipă n-am încetat să mă gîndesc la soarta lui Gheorghe Bragă. Cine știe prin ce fund de carceră l-or fi azvîrlit nemții ! Colonelul Rudi îmi tălmăcește imediat îngîndurarea, firește, în felul său.

— Ai o altă soluție ?

Am, desigur. N-o dezvălui imediat. Interlocutorul meu trebuie să rămînă cu impresia că nu sînt un „ofiţer german" superficial şi nu mi-e în fire să-mi dau cu presupusul aşa, cu una-cu-două.

— Eu zic... ştiţi... de la Bucureşti am pornit la drum cu un taxi.

— Ştiu.

Colonelul îmi face tot timpul impresia unui vînător la pîndă. Pîndeşte cu răbdare.

— Şoferul ar fi fericit să se întoarcă în Bucureşti, la ai lui... Cu el aş intra mai uşor în oraş.

Colonelul se ridică — e înalt, slăbănog. Se întinde, îi trosnesc oasele. Nu-şi părăseşte locul, se mulţumeşte să se sprijine în mîini, ca din poziţia asta să mă măsoare cu o duşmănie şi mai accentuată.

— Locotenent Grolmann, eşti prost sau faci pe prostu' ?

La o replică jignitoare din partea lui, ca să fiu sincer, nu m-am aşteptat. Că nu-i plăceam, am sesizat din prima clipă. Nimic însă din comportarea mea de pînă atunci nu îndrituia o asemenea izbucnire. Mi-am încleştat bine gura ca să nu-mi scape, fără voie, vreo prostie.

— Nu te-ai gîndit deloc la reacţia şoferului ? mă ia colonelul la rost. A plecat de la Gara de Nord la Ploieşti cu un ofiţer german. Iar acum, acelaşi ofiţer german se întoarce la Bucureşti îmbrăcat civil...

Da, pricep. L-a cam enervat „logica" mea. Eu însă încerc să mi-o impun :

— Nu sînt prost, domnule colonel, şi nici nu fac pe prostu'. Dumneavoastră mă trimiteţi la moarte sau într-o misiune ?

Fac anume o pauză, ca să văd dacă-i dornic să-mi răspundă. Nu e. În schimb, îşi reia locul şi-mi dă de înţeles că-i dispus să mă asculte.

— Eu vreau să mai trăiesc, domnule colonel, să mă bucur de victoria domnului general.

— Nu mai lungi vorba ! mă repede neamţul.

— Bine, o să fie aşa cum ziceţi dumneavoastră ; o maşină militară o să mă ducă pînă la aeroportul Băneasa. Iar de acolo, cum să procedez ? S-o iau pe jos ? Abia dau de bănuit. Un inginer de la postul de radio pe jos ?! Şi cînd voi ajunge la familia Delius ?

— De ce eşti atît de sigur că şoferul n-o să te vîndă ?

— Pentru că voi fi pregătit, cu mîna pe pistol, în caz că o să încerce să facă pe nebunu'. Dar mai întîi o să încerc să-l amăgesc că mă înapoiez în Bucureşti cu o misiune pentru români. O să-i împing cîteva sutare în plus.

— Nu-i rău, îmi dă colonelul dreptate, dar această recunoaştere nu-l îmbunează, nu-i îndulceşte privirile. Îţi cer chiar ca, dincolo de Arcul de Triumf, să te descotoroseşti de el... prin împuşcare.

— Aşa voi face, îl asigur, bucuros că-l voi scoate pe Gheorghe Bragă din încurcătura în care singur s-a băgat... voluntar. Şi vă mai rog, respectuos, ceva... să-mi aprobaţi să iau uniforma cu mine într-o valiză.

Ultimele mele cuvinte îi smulg colonelului un zîmbet mai mult batjocoritor decît ironic.

— Domnule locotenent, unde vrei să te duci, la moarte sau într-o misiune ? De ce ţii să iei cu dumneata uniforma ? Nu te gîndeşti că la pod românii pot să te controleze şi dacă dau de uniformă s-a zis cu dumneata ?

Deşi ideea că peste cîtva timp îmi voi recăpăta libertatea de acţiune mă însufleţeşte, mă străduiesc să mă ţin în chingi, să nu mă reped ca

fraierul să mă explic fără să chibzuiesc. De aceea răspund după o lungă tăcere :

— Domnule colonel, de uniformă o să am nevoie exact la ceasul cînd trupele comandate de domnul general Gerstenberg vor intra în București. Doresc să fiu de față și să le dau onorul în uniformă. Iar cu eventualul control la pod, lucrurile vor sta așa : dacă identitatea ce mi-o dați va fi susținută de acte corespunzătoare, românii îmi vor lăsa mașina în pace... îi cunosc... chiar foarte bine...

Deodată, în cabinet răsună, prin mijlocirea dictafonului, glasul comandantului Misiunii aviației germane din România : „Ce se aude, Rudi, Grolmann a intrat în acțiune ?" ; „E încă la mine...", răspunde fără plăcere colonelul. „Ce-ai de gînd ? Am nevoie de informații, Rudi... Timpul zboară !" ; „Am înțeles, domnule general, îl voi lansa cît mai repede."

Convorbirea s-a încheiat. Nu pot să înțeleg de ce colonelul face mutre. „Hai, dom'le, îl îmbărbătez în gînd, trimite-mă la moarte, dar trimite-mă odată !"

VII. Misiune în cerc

O oră mai tîrziu, „Buick"-ul lui Gheorghe Bragă ieșea încet și greoi pe una din porțile *Waldlager*-ului.

— Mama lor de bandiți ! îl aud pe șofer șuierînd printre dinți după ce ne-am văzut din nou pe șosea, cu direcția București.

— Nea Gheorghiță, încerc eu să-l potolesc, e aproape ora două... războiul nostru abia începe...

— Sigur, dumitale ce-ți pasă ? Îți schimbi uniformele precum regina-mamă rochiile de seară !

— Redu, deocamdată, din viteză. Înaintează încet, îl ghidez eu, e în interesul nostru. Cred că pînă aproape de pod o să fim urmăriți și vreau neapărat să constat lucrul ăsta.

E întuneric — în mașină, pe șosea—, n-am cum să-l văd mai bine la față. Nervos, da, îl simt. Clocotește. Iar eu am nevoie de el calm. Îi propun să-și descarce sufletul.

— În ce m-ai băgat, dom'le ! se vaită el din cale-afară de furios.

— Pardon... în ce te-ai băgat ! țin să restabilesc adevărul.

— Văd că dumitale nu ți s-a întîmplat mai nimic. Ești vesel, de parcă ai fi ieșit de la „Tănase" ...

— Zi-i, nene, ce ți s-a întîmplat ? Nu mă mai fierbe atît !

— Trei hitleriști, izbucnește el, trei, dom'le, mi-au vîrît pistoalele în coaste, în timp ce al patrulea îmi freca ridichea cu același întrebări. De vreo zece ori — să mă ia toți dracii dacă bat cîmpii și te mint ! — m-au obligat să le răspund la aceleași întrebări. Ca să le zic de unde te cunosc ? De unde te-am luat ? De ce am acceptat cursa pînă la Ploiești ? Cu cît m-am tocmit ? Dom'le, ăștia nu-s oameni ! După ce terminau cu un rînd de întrebări, o luau da capo... Pînă mi-a sărit mustaru, și-am început să înjur... Da' să-njur, nu glumă... Ai auzit vreodată un șofer sau un birjar înjurînd ? Dom'le și ce crezi ? Mieluței s-au făcut... Că, zău, înjurătura

noastră-i sfîntă ! Mama lor de blestemați ! Auzi, să le ceri apă și să nu-ți dea !

— Ți-o fi sete și acum ?

— Acu' nu... că după ce-ai venit cu ofițerul ăla să mă iei, mi-au dat să beau. Auzi ce-am ajuns ?! Să le cerșesc eu apă din fîntîna casei mele !

— Nea Gheorghiță, așa cum ți-am mai spus, noi doi avem un război al nostru. Trebuie să-l cîștigăm cu prețul vieții...

Îi vorbesc cald, prietenește, ca unui bătrîn camarad de tranșee.

— Nea Gheorghiță, vezi mata ce văd și eu ?

— Trupe... nemți... și de-o parte și de cealaltă a șoselei... Uite și tunuri...

— Antiaeriana grea... trei piese, îl completez eu. Sînt pregătite de marș *nach Bukarest.*

E o coloană motorizată : printre camioane, și cîteva tunuri antiaeriene. Nu pot număra camioanele. Din păcate... Așadar, generalul Gerstenberg n-a aruncat vorbele în vînt. Se pregătește să intre de dimineață în Capitală și să înăbușe ceea ce el aprecia a fi un puci.

Depășim coloana fără să întîmpinăm vreo greutate. Puțin mai tîrziu. în partea dreaptă a șoselei, zăresc în depărtare, înălțîndu-se pe verticală, pilonii postului de radio Băneasa al cărui „inginer" sînt... Da, da, inginer Vasile Chelaru. Cine știe de cîte ori spionii nemți și-or fi croit drum prin instituțiile noastre cu identitatea inginerului Chelaru !

Ce-o fi la postul de radio ? E în mîna noastră ? A nemților ? Dacă stau bine să analizez, clădirea s-a nimerit, la acest ceas de răscruce, între două linii. Linii ? Unde sîntem noi, unde-i inamicul ?

— Nea Gheorghiță, oprește la aerogară.

— Na, că nu-ți mai ajunge „Buick"-ul meu ? Acu vrei să iei și avionul!

— Fii liniștit, nu scapi de mine ! O să cobor... cobori și dumneata, da' rămîi lîngă mașină și fii cu ochii-n patru, caută să reții orice mișcare.

Înainte de a-mi răspunde, aud cum îi ghiorăie mațele de foame.

— Al naibii, ce zici de sirena asta ? face șoferul haz de necaz. De, am și eu un război al meu, nu-i așa ?

Omul și-a redobîndit calmul și mă bucur.

— Lasă, nea Gheorghiță, că ajungem noi acasă și-i tragem un chef, mamă, mamă !

Pălăvrăgeală. Nu cred o iotă din tot ce îndrug cu privire la marele nostru chef. Șoferul însă mă ia în serios, sau cine știe, se preface, ca să poată să-mi spună cam ce-ar dori să înfulece.

— O fleică în sînge... cu o grămadă de mujdei... și un vinuleț bun...

— Pînă la mujdei și vinuleț, fă bine și oprește că am ajuns la aeroport !

Mă ascultă, manevrează mașina și oprește în dreptul ușii batante, păzită de doi militari români — pază dublă. Coborîm. Ne pomenim somați.

— Stați ! Cine sînteți ?

Cel care ne-a somat e înarmat cu un ZB. L-a îndreptat spre noi. Celălalt ostaș pare mai puțin amenințător, totuși nu ne scapă din ochi.

— Vreau să vorbesc cu domnul comandor Șandru, dacă-i aici.

— Cine sînteți ?

Cît pe-aci să-mi scape din gură „locotenent Kurt Grolmann", dar mă opresc la timp și răspund :

— Inginerul Vasile Chelaru, de la postul de radio Băneasa.

— Aaa ! Vecin de-al nostru... se bucură santinela. Mă Nae, cît îi controlez eu actele, aleargă și anunță-l pe domnu' comandor Șandru Mihai.

— 'Nțeles, don' caporal ! izbucnește Nae milităros, ca în clipa următoare să dispară în întunericul aerogării.

Îi prezint actele. Le controlează fără prea mult entuziasm. Nu mi le înapoiază. Se uită la mine parcă altfel decît înainte, mai neîncrezător.

— Ce-i pe la dumneavoastră, pe la post ?

— Nimic nou, răspund eu ambiguu.

— Nemții nu v-au dat tîrcoale ?

— Încă nu...

Nu prea acord atenție interesului manifestat de ostaș pentru postul de radio. Mă gîndesc la comandorul Șandru Mihai, că tare ar fi bine să apară cît mai repede.

— Întăriri ați primit ?

— Întăriri ?! De ce să avem nevoie de întăriri ?...

Deodată, în ușa batantă se ivește, spre marea mea bucurie, comandorul Șandru. O fi alergat pînă aici, că respiră anevoie.

— Cine întreabă de mine ?

— Am onoarea, domnule comandor, sînt locotenentul Banu, dau eu să mă prezint.

— Să nu-l credeți, domnule comandor, sare pe neașteptate cel care-mi controlase legitimația și-l mai văd cum își îndreaptă arma spre pieptul meu. O simplă apăsare pe trăgaci și... Kaput !...

Ce l-a apucat ? Îl privesc zăpăcit.

— Zice că-i de la postul de radio și habar n-are ce s-a petrecut acolo, că l-am întrebat. Poftim, acum nu mai e inginer, ci locotenent. Iată actele lui !

Caporalul a raportat dintr-o suflare, chiar emoționat, observațiile sale judicioase. Comandorul însă mă cunoaște : izbucnește în rîs, spulberînd brusc starea de încordare creată de vigilența caporalului ; ia actele din mîna santinelei și mi le înapoiază :

— Mă bucur că m-ați recunoscut, răsuflu eu ușurat. Domnule comandor, trebuie să telefonez urgent la comandament.

Mă ia prietenește de braț și mă introduce în clădirea puternic luminată și camuflată perfect pe dinafară. Zăresc un grup de parașutiști aliniați în vederea primirii unei misiuni de luptă.

În drum, comandorul Șandru îmi povestește că la postul de radio Băneasa s-au produs incidente : inamicul german a încercat să pună stăpînire pe clădire, dar n-a reușit. Abia acum înțeleg de ce răspunsurile mele au trezit bănuielile caporalului.

— Începe o zi tare complicată, mă avertizează comandorul.

Puțin mai tîrziu, în fața telefonului, mă încearcă o senzație ciudată. Nu-mi vine să cred că după ce voi fi format un număr, îmi va fi dat să aud glasul căpitanului Pan Demetriad.

— Tu ești, Costele ? Bată-te norocu' să te bată ! De la ce post de jandarmi îmi vorbești, băiete ?

Înțelegînd natura delicată a convorbirii mele cu comandamentul, comandorul Șandru îmi șoptește : „Mă duc să controlez posturile și mă întorc... Să nu pleci fără să ne luăm rămas bun !" Iese, îmbărbătîndu-mă cu un zîmbet.

— Sînt la Băneasa, la aeroport, raportez.

— Bine, Costele, unde te-am trimis eu și unde ai ajuns ? mă întrerupe căpitanul nervos.

— Permiteți-mi să vă raportez

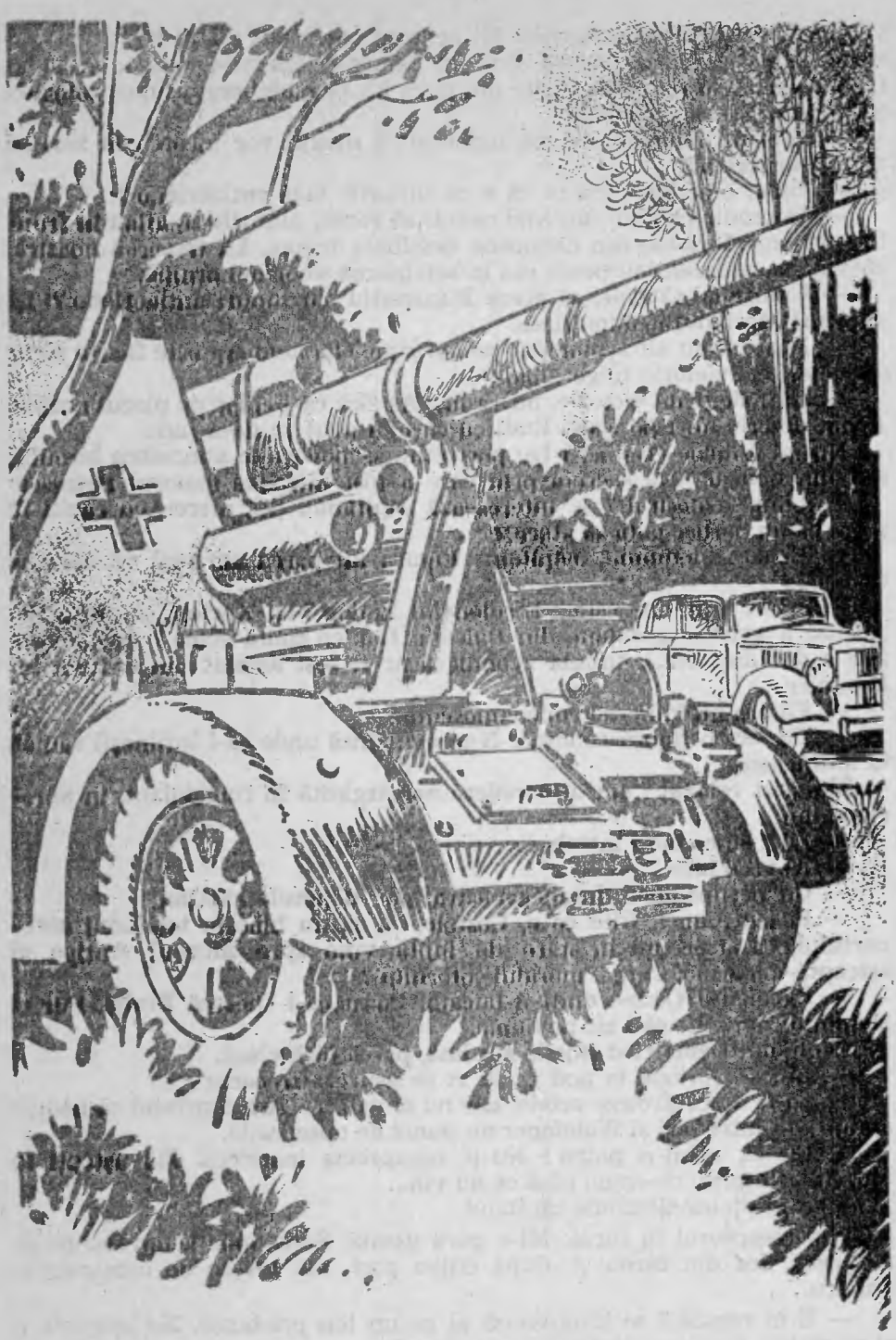

Îi înfățișez, desigur laconic, tot ceea ce am văzut și am trăit din momentul în care am intrat în sectorul pădurii Băneasa-Otopeni. Insist în mod special asupra celor auzite din gura lui Gerstenberg, asupra coloanei întîlnite pe șosea și conchid :

— Nici un moment nu mă îndoiesc că nemții vor încerca în zori să atace Bucureștiul.

— Bine, bine, ce crezi tu că e cu tunurile alea antiaeriene ?

— Domnule căpitan, mă văd nevoit să repet, tunurile se aflau în fruntea coloanei formate din camioane destinate trupei. La trecerea noastră, coloana se odihnea sau poate era în așteptarea unor noi ordine.

— Cum, mă, Costele, să atace Bucureștiu' cu tunuri antiaeriene ?! își exprimă căpitanul nedumerirea.

— Poate n-au alt armament pe aproape. Gerstenberg este foarte sigur de victorie, o victorie fulgerătoare.

— Că-i sigur de victorie, nu-i rău ! Aș zice că-i chiar pe placul nostru. Acum descrie-mi-l pe acest Rudi cu care ai avut tu de-a face.

Nu mi-e deloc greu să-i fac portretul, să povestesc atmosfera biroului său din buncăr, ușa secretă prin care a fost introdus maiorul Petrescu.

— Lung și deșirat ? se interesează căpitanul. Stă mereu cu capul în piept ca un berbec gata să atace ?

— Exact, domnule căpitan. Figura lui parcă am mai văzut-o pe undeva...

— Știu... știu cine este... E colonelul Rudolf von Korten, șeful Secției spionaj a aviației germane din Balcani. Dar ce caută acolo ? Că de zece zile e dat dispărut... circulă zvonul că ar fi fost arestat din ordinul lui Himmler...

— Figura lui îmi era și mie cunoscută.

— Da, are o figură comună. N-ai avut însă unde să-l întîlnești sau să te întîlnească.

Mă simt relaxat : am o încredere nemărginită în comandant, în aprecierea lui.

— Eu... eu ce fac ? întreb.

— Ai vreo idee ?

— Cu permisiunea dumneavoastră, am, domnule căpitan.

— Foarte bine... Uite ce e, Costele, ca să nu blocăm telefonul aeroportului, că și ei sînt în stare de luptă, vino spre Muzeul Antipa și așteaptă-mă acolo. Care e moralul șoferului ?

— Excelent ! Omu-i dintr-o bucată. Păcat că-l cheamă Bragă. Pur și simplu nu-mi vine să-i zic pe nume.

Căpitanul Demetriad rîde în surdină, parcă fără vlagă.

— Am să vorbesc la pod ca să vi se ușureze trecerea.

— Să ni se controleze actele, dar nu și valiza... Am constatat că nemții și-au fixat între pod și *Waldlager* un punct de observație.

— Fii cu ochii-n patru ! Nu-ți subaprecia inamicul. Mă aștepți la Muzeu... Nu pleci de-acolo pînă ce nu vin...

— Am înțeles, domnule căpitan !

Pun receptorul în furcă. Mi-e gura uscată. Setea abia acum începe să mă ardă. Ies din birou și, după cîțiva pași, mă lovesc de comandorul Șandru.

— E în regulă ? se interesează el pe un ton prietenos. Ne așteaptă o zi de război, nu-i așa, domnule locotenent ?

— Ziua a și început în miez de noapte !... Unde aș putea bea o gură de apă ?

Comandorul îmi cere să rămîn locului. Dispare, reapare cu o sticlă de apă minerală. E deschisă. O duc la gură... și beau... și beau, sub privirile paterne ale comandorului.

— Iau sticla cu mine, îi spun după ce mi-am potolit setea.

Comandorul mă conduce la ieșire, iar înainte de a ne despărți mă întreabă :

— Sînt mulți nemți pe șosea ?

— Nu mai mulți decît noi. Deodată, descoperind fața obosită a comandorului Șandru, îmi dau seama că am răspuns cam în dodii, ca un tînăr ușuratic. Probabil, continui eu împins de o inexplicabilă jenă, vor încerca în zori să pătrundă în oraș.

Trebuie să fi spus o mare prostie, căci pe chipul obosit al ofițerului de aviație s-a ivit un zîmbet de ironie blîndă.

— Știu ! Sîntem pregătiți să respingem orice atac... Nu vreau să te rețin. Ești însă un tînăr ofițer de cercetare.. Gîndește-te, dacă vei avea timp, la situația inedită din punct de vedere militar pe care a creat-o întoarcerea armelor... Succes și să ne revedem cu bine și victorioși.

Îl găsesc pe Gheorghe Bragă sprijinit de botul mașinii, scrutînd întunericul nopții în direcția *Waldlager*-ului.

— Venișî ? Știi că ai avut dreptate ? O mașină s-a ținut după noi, îmi aduce el la cunoștință. S-a oprit la vreo sută de metri, a stat cît a stat și a făcut cale-întoarsă.

Mă uit în direcția indicată de șofer. Nu zăresc nimic. Nici n-aș avea ce. Îmi răsună încă în minte sfatul comandantului : „Nu-ți subaprecia adversarul !“ Așadar, colonelul Rudi ne urmărește cursa spre București.

— Bea și dumneata, nea Gheorghiță !

Îi întind șoferului sticla destupată.

— Tu ai băut ?

Tutuiala lui îmi merge la inimă. Înseamnă că nimic nu ne mai desparte. misiunea ne-a „sudat“ perfect și simțămîntul că în prima mea aventură de război nu sînt singur îl găsesc formidabil.

— Băut, nea Gheorghiță !

Șoferul duce sticla la gură, își lasă capul pe spate și începe să bea cu înghițituri zgomotoase și caraghioase. Bea și nu se mai satură. Unul din soldații de pază de la ușa batantă a aerogării pufnește în rîs.

— De ce rîzi, catană, de omu' însetat ? îl dojenește nea Gheorghiță mai în glumă, mai în serios. Se uită mulțumit, mă redescoperă și continuă : Acu că mîncarăm și băurăm, s-o pornim din nou la drum !

Își șterge gura cu mîna, plescăie a mulțumire și se așază satisfăcut la volan. Nu-i urmez exemplul. Mai zăbovesc privind cerul spuzit de stele. De m-ar vedea Margareta, s-ar bucura, căci mă vrea mereu romantic. Iar pentru ea, a fi romantic în epoca noastră înseamnă să te plimbi sub clar de lună, să descoperi pe cer Ursa Mare sau Luceafărul, să suspini. În sfîrșit, o înțeleg. E atît de întuneric, încît Calea Robilor — cine i-o fi dat denumirea asta ? — se distinge clar. Doamne, cîtă liniște ! Cine oare o fi rostit pentru prima oară în lume cuvintele : „E liniștea premergătoare furtunii !“? Depărtările închid în bezna lor furtună. Cînd, la ce oră va exploda ?

— Ce faci dom'le, acolo ? mă smulge șoferul din reverie. S-a terminat cu războiu' ?

Mă așez lîngă el și pornim. Dar nu facem nici cincizeci de metri. Din întunericul nopții țîșnește o motocicletă și ne taie calea. Nea Gheorghiță abia apucă să frîneze. Îngînă :

— Asta, lua-l-ar dracii, a ieşit ca din pămînt. Încă puţin şi l-aş fi zdrobit.

Cobor. În clipa următoare mă orbeşte lumina unei lanterne.

— Herr Leutenant Kurt Grolmann ?

— Ja, ich bin ! răspund.

— Vă rog să mă urmaţi...

— Unde ? întreb şi-mi amintesc că am pus pistolul într-un loc de unde, dacă e cazul, pot să-l scot fulgerător.

— Avem aici, într-o curte, un telefon de campanie. Domnul colonel Rudolf von Korten doreşte să vă vorbească... vă invită la telefon...

Înaintea ochilor îmi apare chipul întunecat de bănuieli al colonelului. Ce vrea ? Ciudată şi neobişnuită invitaţie ! Trebuie s-o onorez. Cu orice risc... Îi spun lui nea Gheorghiţă să mă aştepte şi dacă nu mă întorc în zece minute, s-o pornească spre pod cu toată viteza.

— Bine, îmi zice omu', cu cel mai nevinovat glas pe care l-am auzit vreodată, dar n-am ceas... cum să ştiu cînd se trecură zece minute ?

— Numără, drace ! Că altceva n-ai ce să faci !

Nu mă mai întind la vorbă. Constat că am de-a face cu doi nemţi. Unul dintre ei rămîne, spre neliniştea mea, cu motocicleta de pază în faţa maşinii.

— Urmaţi-mă, domnule locotenent !

Tonul respectuos al neamţului îmi mai risipeşte îngrijorarea. Mă ţin după el şi mi-ar fi uşor să-l pocnesc cu tocul revolverului în moalele capului. Nu sînt însă sigur că aş proceda bine. Curiozitatea de a descoperi ce se va mai întîmpla e mai puternică decît pornirea de a scăpa de neamţ. Pătrundem într-o grădină de la marginea drumului. Neamţul îmi luminează calea cu lanterna.

— E departe postul ? Sînt alertat, chinuit acum de gîndul să nu cad în propria-mi capcană. Cine naiba m-a pus să-i stabilesc şoferului zece minute de aşteptare ? Dacă intru în criză de timp ?

— Nu, nu, e aproape.

Nu m-a minţit. Zăresc deodată în iarbă luminile unor lanterne, iar în bătaia lor de jos în sus, chipurile a doi militari germani. Zăresc şi telefonul de campanie. Mi se întinde receptorul. Ca să vorbesc, trebuie să mă las într-un genunchi.

— Alo, locotenent Kurt Grolmann la aparat !

— Domnule locotenent, aţi intrat în incinta aerogării, ce-aţi căutat acolo ? răsună la celălalt capăt al firului glasul colonelului.

Sincer să spun, la orice altă întrebare m-aş fi aşteptat, dar la asta, nu. Norocul meu e că nu are cum să mă vadă : mai mult ca sigur că emoţia m-ar fi trădat. Aşa, în condiţiile astea, fără să uit de cele zece minute acordate lui Gheorghe Bragă, mai trag aerul în piept, mai tuşesc...

— Şoferului îi era tare sete şi nu mai voia să continue drumul, dau eu o explicaţie cam copilărească, dar, în momentul acela, socot că este plauzibilă. Adaug însă : Şi aflaţi că n-am făcut rău oprind.

— Cum ai ajuns la concluzia asta ? vrea să ştie cel care m-a „înnobilat" cu o nouă identitate.

— Pe două căi : am fost legitimat şi autenticitatea actelor mi-a dat mai multă încredere în mine, căci am trecut cu bine verificarea. Apoi mi s-a oferit prilejul să execut o recunoaştere în incinta aerogării.

— Care-i situaţia acolo ?

— Calmă... Românii au dublat paza... am mai reţinut prezenţa unei grupe de paraşutişti. Îşi aşterneau pături pe jos... se pregăteau de culcare, îl mint eu.

— Alte concentrări de trupe n-ai sesizat ? stăruie colonelul, neîncrezător în informarea mea.

— Nu.

— Bine, Grolmann, continuă-ţi misiunea. Nu uita, lichidează-l pe şofer ! Să-ţi intre bine în cap, cuiburile mele de control te vor pîndi de unde nu bănuieşti.

— Am înţeles, domnule colonel, voi executa ordinul aşa cum mi-aţi ordonat.

Ei, slavă Domnului că s-a terminat ! Iarăşi am năduşit. Mă ridic din iarbă şi-i spun neamţului care m-a însoţit că trebuie să mă întorc cît mai repede la maşină. O iau la fugă cu neamţul după mine. Nu ştiu cîte minute s-au scurs. Nu m-am mai uitat la ceas... Îl găsesc însă pe nea Gheorghiţă la post, cu manivela de la maşină în mînă, numărînd cu glas tare — ajunsese la 541. Cu siguranţă că, la 600, n-ar fi ezitat să se debaraseze cu ajutorul manivelei de motociclistul care-i stătea în cale.

— La drum ! îi strig de departe.

M-a auzit. Nu mai pierde nici o secundă şi ambreiază. Nici nu ştiu cînd m-am aruncat în maşină lîngă el.

— Ai sosit la ţanc, îmi zice şoferul după ce a demarat. Nu-mi place să fac moarte de om. Ce-mi porunceşti, la pod apăs pe accelerator ?

— Nu, nu, mergi cu viteză normală... şi la somaţie opreşti.

Răsuflu uşurat, din adîncul sufletului. Incredibilă noapte. Incredibilă aventură. Senzaţia că aş fi pornit de mult... de mult de tot alături de domnul Bragă, întru îndeplinirea unei misiuni confuze şi aiurite se înstăpîneşte puţin cîte puţin.

Intrăm pe pod, îl străbatem ; la celălalt capăt sîntem somaţi să oprim. Chiar dacă n-am fi fost somaţi, am fi oprit, astfel ne-am fi poticnit într-o baricadă clădită din bărcile adunate de pe malul lacului.

— Din nou acasă !

— Că pînă acum ne călătorirăm prin străinătăţuri ! mă zeflemiseşte nea Gheorghiţă.

Doi militari vin spre noi, în timp ce alţii s-au apucat să dea bărcile deoparte, să ne deschidă drum. Cobor şi, cu gîndul la cuiburile secrete instalate de colonelul von Korten, întind actele unui ofiţer care mă salută ducînd mîna la cască. Le ia, le controlează la lumina lanternei. De fapt, se preface. Îmi şopteşte că domnul căpitan Demetriad i-a telefonat şi l-a pus în gardă. Iar cu un minut în urmă s-a interesat dacă am trecut podul.

La rîndu-mi, îi atrag atenţia asupra posturilor secrete instalate de inamic între aeroport şi pod.

— N-ar fi exclus, îmi exprim părerea, ca asemenea posturi de cercetare şi observare să se fi strecurat şi între pod şi Piaţa Victoriei.

— Vă mulţumesc pentru informaţie... Am să raportez şi eu mai departe, la comanda regimentului.

În sfîrşit, sîntem lăsaţi să intrăm în oraş. La o distanţă destul de mică, deslușesc podul de cale ferată Mogoşoaia-Constanţa. Îl lăsăm în urmă şi ne îndreptăm spre Fîntîna Mioriţei.

— Ai văzut ? mă întreabă şoferul.

— Ce ?

— Pe rambleu, soldaţi de-ai noştri... Se întăresc...

Nu-mi ascund dezolarea şi recunosc cu sinceritate că n-am zărit nimic.

— Oi fi obosit, conchid.

— Noi doi n-o să obosim niciodată..., proclamă, uluindu-mă, nea Gheorghiţă Bragă. Unde mergem, la comandament ?

— Nu. La Muzeul Antipa.

— La ora asta ? ! Muzeul se deschide la nouă, domnule locotenent !

— O să aşteptăm pînă o să deschidă. Ce, n-avem timp ? Dumneata opreşti acolo, te dai jos, ridici capota şi te prefaci că repari ceva la motor... E limpede ?

— Ce noapte !

Ne cufundăm în tăcere. Mă întorc cu gîndul la comandorul Şandru şi la cuvintele rostite la despărţire. Mă sfătuise să meditez la situaţia inedită, din punct de vedere militar, creată prin întoarcerea armelor împotriva nemţilor... Nu ştiu exact ce a avut în vedere, poate, în zori, la lumina zilei ce se va revărsa peste lume, să înţeleg semnificaţia îndemnului său. În momentul de faţă însă, analizînd cu mintea mea, aia tînără, scurtul itinerar al aventurii mele, descopăr cîteva elemente neobişnuite : la pod, ai noştri ; între pod şi aeroportul Băneasa, cuiburi de cercetare ale inamicului ; la aeroport — trupe române ; dincolo de aeroport — *Waldlager*-ul, coloana inamică îndreptată spre Bucureşti. Dar ce-o fi dincolo de Otopeni ? Probabil, tot aşa. Şi dintr-o dată am revelaţia ineditului : am întors armele împotriva nemţilor, deschizînd nu un front delimitat de o tranşee, ci nenumărate fronturi, dacă iau în consideraţie întregul teritoriu al ţării.

— Formidabil ! mă aud exclamînd cu glas tare.

— Ce vorbeşti, dom'le ?

Tonul şoferului, tot mai evident zeflemitor la replicile mele, nu mă deranjează. Mi se pare chiar firesc. Într-o potriveală perfectă cu ineditul războiului în care am intrat.

— Păi nu-i formidabil că noi doi ne-am întîlnit ?

— Ceasul rău, dom'le, ceasul rău ! Că de refuzat am refuzat o droaie de clienţi şi nu ştiu ce-mi veni să mă opresc taman la semnul tău !...

Rîd. Mă înviorez. Deşi în curînd voi suna la uşa familiei Delius şi acolo dracu' ştie ce mă mai aşteaptă...

— Dom'le, trupă multă în jur.

— Vezi dumneata atît de bine în noapte ?

— Văz, că mai mult am fost şofer de noapte decît de ziuă. Ce facem la muzeu ?

— Aşa cum ţi-am zis : o să ai din nou o „pană", o să te dai jos şi o să meşteresti la motor, iar eu o să mă întîlnesc...

— Cu domnu' Antipa ?

Voioşia noastră ne ajută să ne mai destindem, să reintrăm — oare pentru cît timp — într-un soi de echilibru. Cîteva minute mai tîrziu, nea Gheorghiţă îmi face dovada că are, într-adevăr, ochi de vultur, înştiinţîndu-mă :

— Dom'le locotenent, tare mi-e teamă că Domnu' Antipa ne-a luat-o înainte : văz o maşină acolo, la muzeu... O fi a lui ? !

— Distingi şi marca maşinii ?

— E un „Topolino".

E automobilul căpitanului Demetriad. Mda ! Socoteala de acasă nu se cam potriveşte cu cea din tîrg. Îmi închipuisem că va veni pe jos sau

își va lăsa mașina nu chiar la locul întîlnirii, mai ales după ce am raportat existența unor cuiburi de cercetare ale inamicului, bine camuflate.

— Oprești în spatele mașinii domnului... „Antipa".

— Și cu „pana" la motor ce fac ?

Căpitanul ne aștepta în fața muzeului. Am sărit din „Buick" și m-am oprit la un pas de el, gata să-l salut regulamentar. M-a oprit ; ținea în mîini un pachet. În secunda următoare, izbucnește în dreapta mea un strigăt milităros :

— Să trăiți, domnule căpitan !

— Să trăiești și dumneata ! V-am adus de-ale gurii... hrană rece...

Îi întinde pachetul șoferului, nu mie. Acesta îl ia, îl duce la nas, îl adulmecă, exclamă :

— Fain, domnule căpitan ! Miroase frumos ! Să se fi auzit ghiorăiturile pînă la comandament ?

— Poftă bună ! îi urează șeful, iar domnul Bragă, colaboratorul meu, înțelege că trebuie să se replieze în mașină.

Căpitanul mă ia de braț și mă trage după dînsul într-un loc mascat de cîțiva tei.

— Costele, iată ce am hotărît... Tonul său e cald, prietenos, ca de la „civil la civil". Misiunea nu încetează. O să lăsăm să continue la fel de spontan. Te prezinți la familia Delius și dacă instrucțiunile colonelului von Korten sînt corecte — și nu văd de ce n-ar fi — cauți să atestezi următoarele idei : în rîndurile românilor domnește confuzia... Bucureștenii cred că s-a încheiat pacea, că trupele germane se vor retrage din România de bunăvoie, în ordine și disciplină... E clar ?

— Foarte clar.

— Să vedem acum ce „informații" ai cules tu străbătînd traseul *Waldlager* — Muzeu — familia Delius... bune de transmis lui von Korten. Deci așa : la pod te-ai lovit de o baricadă.

— Chiar m-am lovit, confirm eu.

— Cît ți s-au controlat actele ai putut să mai observi că podul este apărat de circa un pluton de soldați. Soldați săpînd poziții, n-ai văzut ! Nici artilerie ușoară sau anticar n-ai observat... Oricît ai fost de atent, n-ai zărit concentrări de trupe. Poți să-i spui că doar în parcul de la Bufet ai văzut militari dormind în iarbă. Trupe de cavalerie, judecînd după caii priponiți.

— Nu-i prea puțin ? ! îmi exprim eu îndoielile.

— Ținînd seama de ce ți s-a cerut, nu, mă liniștește căpitanul imediat. Ceva mă face să cred că și colonelul Rudolf von Korten îți rezervă o surpriză... că de fapt și de drept, contactul cu familia Delius e doar un pretext... Am și ordonat supravegherea casei... Sergentul Duma va fi acolo... Dacă, ferească sfîntu', ți se întîmplă ceva, caută să spargi un geam. Duma o să înțeleagă că ai nevoie de ajutor și o să acționeze ca atare. Ai înțeles ?

— Am înțeles, domnule căpitan !

— Ești obosit ?

— Ca tot soldatu', domnule căpitan !... Ce fac cu șoferul ?

Căpitanul Demetriad suspină, îmi întinde tabachera, ne aprindem țigările. Tragem din ele aproape în același ritm.

— Am impresia că a început să-i placă jocul.

— E perspicace... ; are sînge rece, îți zic eu să subliniez cîteva din calitățile lui Gheorghe Bragă.

— Eu zic să-l păstrezi. Ţine-l undeva prin apropiere, numai să nu bată la ochi. E timpul să ne despărţim.

Se strecoară între noi o tăcere tulburătoare. Un gînd sumbru îşi înfige colţii în sufletul meu. Ne despărţim... oare ne despărţim pentru totdeauna ? Căpitanul îşi stăpîneşte un oftat.

— Întrebări ai ?

— Două, dacă-mi permiteţi, domnule căpitan. Prima : vor îndrăzni nemţii să ne atace ?

— În sensul ăsta chiar tu ne-ai furnizat o informaţie foarte preţioasă. Într-adevăr, Hitler l-a numit pe Gerstenberg în fruntea grupării care trebuie să intre în Bucureşti şi să ne aducă pasămite la ordine. Căpitanul îşi controlează ceasul fosforescent de mînă. Să auzim şi cealaltă întrebare.

— Cine-i maiorul Petrescu şi cum a devenit ostatecul lui Gerstenberg ?

— După constituirea noului guvern, Gerstenberg a cerut audienţă la Palat, unde şi-a dat cuvîntul de onoare că, odată ajuns în *Waldlager*, va da ordin trupelor sale să depună armele şi să se supună cererii noului guvern de a se evita distrugerea Bucureştiului. Ca să poată ajunge la Otopeni fără dificultăţi, a cerut să fie însoţit de un ofiţer român. Misiunea asta a fost încredinţată de cabinetul primului ministru maiorului Petrescu... Ai constatat şi tu că generalul Gerstenberg şi-a călcat cuvîntul de onoare... Informaţia ta a fost transmisă imediat Marelui Stat Major... A, da, era să uit ; ai procedat înţelept luînd cu tine uniforma lui Grolmann. Să ai grijă de ea.

Căpitanul Demetriad mă priveşte cu un surîs amar în colţul gurii.

— Mai ţii minte adresa casei conspirative unde ar fi urmat să ne întîlnim în cazul unei nenorociri grave ?

Întrebarea mă indispune. Aşadar, comandantul nu exclude posibilitatea unei evoluţii dramatice a evenimentelor. Răspund cu un glas modificat de îngrijorarea care m-a cuprins brusc :

— Strada Florilor nr. 102... Cabinetul doctorului Denis Bonciu... Telefon 1.13.43... Orele întîlnirii : 18,30—19,30.

— Într-o acţiune de asemenea proporţii, sîntem obligaţi să luăm în consideraţie toate implicaţiile posibile.

Mi-a ghicit gîndurile. Are, fără îndoială, dreptate. Dar ipoteza că noul inamic ar putea să ne forţeze la replieri îmi încrîncenează carnea.

— I-am telefonat logodnicii tale şi i-am explicat absenţa ta... Era supărată, se aştepta ca după ce Regele a citit Proclamaţia la radio, tu să-i dai un telefon. Am încercat s-o liniştesc... Cred că am izbutit. Gata, la treabă !

În timp ce îmi strînge mîna, îmi surîde la fel de trist şi de obosit. Îi conduc la „Topolino", unde Bragă, în picioare, veghează ambele maşini. Căpitanul îi întinde şi şoferului mîna, spunîndu-i :

— Să mi-l păzeşti pe flăcăul ăsta... E el temerar, dar, uneori, tinereţea te mai scoate din matcă !

Şoferul şi-a lipit, deloc în glumă, braţele de trup şi ia o poziţie de drepţi cam caraghioasă : hainele ponosite, chelia nu se potrivesc în nici un fel cu aerul milităros pe care vrea să şi-l aroge.

— 'Nţeles, să trăiţi, dom'le căpitan !

— Da' şi dumneata să asculţi de ordinele lui !

Urmărind cum micul automobil se pierde în noapte, mă pomenesc frămîntat de aceeași întrebare : „Oare o să-l mai văd ?"

— Șoferul Bragă, la ordinele dumneavoastră !

Mă întorc la „Buick". Pe banchetă zăresc pachetul adus de căpitan. Nea Gheorghiță nu s-a atins de el. M-a așteptat. Mie însă mi-a trecut foamea... Îi fac semn să treacă la volan. Mă așez și eu...

— N-ai mîncat ?

— De unu' singur ? ! se miră Bragă că mi-a trecut o asemenea idee neroadă prin cap. Cînd am un musafir ca tine la masă !... Încotro acum ?

— Nea Gheorghiță, a sosit din nou ceasul să ne luăm rămas bun, îl anunț, dar șoferul ripostează indignat :

— Păi domnu' căpitan numai ce a spus...

Oho, ce repede i-a sărit mustarul ! Mă apuc să-i explic, cu răbdare, ce am de făcut : să-mi iau valiza din portbagaj, să intru în imobilul de pe Calea Victoriei, unde nu știu cu exactitate ce mă așteaptă.

— Dumneata, nea Gheorghiță, găsește pe aici, prin apropiere, un loc mai ferit și așteaptă-mă !

— Ce înseamnă mai ferit ?

— Să nu mi te ia cineva sub amenințarea armei și să-ți rechiziționeze mașina. Că în zori, la lumina zilei, o să vedem cu adevărat fața războiului.

— Știu un loc... E pe strada Sevastopol un fost cimitir evreiesc vechi... ca un parc... Bag mașina acolo și te aștept.

— Aha ! Foarte bine ! mă înviorez. Acum, dă-i bătaie ! Traversezi piața și mă lași acolo unde se termină Calea Victoriei.

— Nu vrei să mănînci ? mă întreabă el pornind motorul.

— Nu mi-e foame ! Rîd nervos și adaug : Află că merg în vizită la o „onorabilă" familie de nemți...

„Buick"-ul o ia din loc : întunericul e la fel de dens și de nepătruns. Nici un tramvai la capăt de linie ; s-or fi retras toate la depou. Traversăm, Piața rămîne în urmă și, curînd, Bragă mă încunoștințează întocmai ca un taximetrist că am ajuns la destinație. Coborîm tăcuți. Șoferul se duce în spatele mașinii, la portbagaj, să-mi scoată valiza. Mi-o lasă la picioare și mă întreabă :

— Am voie să văd și eu unde intri ?

L-aș îmbrățișa ca pe un vechi camarad, dar la ce bun să mă las pradă efuziunilor sentimentale !

— Nu ! Și-ți atrag atenția să nu care cumva să dai tîrcoale casei, că poți să-mi pui viața în primejdie... Să mă aștepți cît o să fie nevoie. Ai înțeles ?

Prea am vorbit autoritar ca să nu înțeleagă că nu-i de glumit, că nu mă duc într-o vizită oarecare, cu uniforma de hitlerist după mine.

— La revedere ! îi zic.

— Pleci... Iarăși pleci fără să-mi plătești cursa ! mă dojenește rîzînd... un rîs de om bun și hîtru. Ei, deci știi de unde să mă iei, atunci, noroc. Costéle !

Mă depărtez cu pași mari de el și mă stăpînesc să nu mă uit peste umăr și să-l caut. După cîteva secunde, „Buick"-ul alunecă străin pe lîngă mine. Am mai auzit automobilul cotind la dreapta, pe strada Sevastopol. Într-acolo e cimitirul. Gîndul că nea Gheorghiță o să mă aștepte printre morminte mă amuză, rîd chiar ca prostul.

VIII. Herr Delius

N-am mai stat să cercetez clădirea din Victoriei pe dinafară. După spusele căpitanului Demetriad, la ora asta, sergentul Duma era cu ochii pe ea ; nu singur, ci ajutat și de alți camarazi din Comandamentul Militar al Capitalei. Urc la singurul etaj al imobilului ; sînt pe deplin relaxat, ca și cum m-aș fi trezit chiar acum dintr-un somn odihnitor, și constat că descrierea colonelului von Korten corespunde întru totul. Mă opresc în fața ușii apartamentului indicat de el : la lumina unui bec albastru, de camuflaj, citesc pe cartea de vizită prinsă deasupra unei sonerii : Dr. Johann Delius. Îmi deschide imediat o femeie mult mai înaltă decît mine, de vreo treizeci și cinci de ani, frumoasă, îmbrăcată într-un elegant capot de casă.

— Iertați-mă că vă deranjez la o oră atît de nepotrivită, mă scuz eu în românește, pe un ton cît se poate de politicos. Vin din partea *domnului Siegfried, în legătură cu colecția de timbre franceze de la sfîrșitul secolului nouăsprezece.*

Femeia mă iscodește cu o neașteptată mirare. Oare apariția mea și parola să nu-i spună nimic ? Totuși îmi răspunde în germană :

— *Domnule, nu înțeleg...*

— *Dețin și eu...*

Nu apuc să-mi duc parola pînă la capăt. Dinăuntrul apartamentului bubuie în germană glasul baritonal al unui bărbat :

— La dracu cu toată comedia asta ! Lasă-l, Grete, să intre !

Politicoasă invitație, dar, mai ales, încurajatoare. Intru în apartamentul puternic luminat, cu ferestrele camuflate. Mă întîmpină un bărbat tot atît de înalt ca și femeia cu numele de Grete. E în pantaloni scurți, tirolezi, ca de excursie : maioul alb, mulat pe piept, îi scoate în evidență umerii atletici, bicepșii puternici. Mi se adresează, tot în germană, cu o nervozitate care mă pune pe gînduri.

— Deci dumneata ești locotenentul Grolmann, alias inginerul Chelaru ?

Răspund afirmativ. Domnul Delius îmi face semn să-l urmez. Nimeresc într-o bibliotecă nu prea mare, unde, pe birou, se află instalat un aparat Morse.

— *Siegfried* a întrebat de cîteva ori de dumneata. Ai ce să-i comunici ?

Neamțu' îmi vorbește răstit ; mă uit mai bine la el : este cu vreo zece ani mai mare decît mine. Blond, cu pielea albă. Arian sadea.

— Am cules informații, după părerea mea, foarte prețioase. Cum procedăm ?

N-am deocamdată nici un motiv să nu fiu calm. De aceea îmi pot permite să-mi privesc „camaradul" cu o superioritate ostentativă.

— Dictează-mi, iar eu voi transmite... sînt pe recepție cu *Waldlager*-ul...

Delius e din ce în ce mai morocănos, de parcă cineva l-ar sîcîi călcîndu-l pe o coadă invizibilă. Se așază la birou, în fața aparatului, își pune căștile la urechi.

— Beți o cafea ? mă întreabă Grete, ca o adevărată amfitrioană bucuroasă de oaspeți.

— Mulțumesc, dacă-i naturală, da...

— Vă ascult, îmi dă „startul" Herr Delius și încruntarea i se accentuează.

Tare i-ar fi plăcut să nu aibă musafir, fie el chiar și din partea lui *Siegfried*. Rămîn în picioare și încep să dictez un raport în spiritul instrucțiunilor date de căpitanul Demetriad. Încep cu aeroportul Băneasa.

— Am intrat în clădirea aerogării...

Dictez, mint, însă cu grijă să nu exagerez. Admir în același timp dexteritatea de radist a lui Delius. Cine știe cîte informații în paguba țării noastre trebuie să se fi scurs prin acest canal ! Curînd îmi închei raportul, după care Delius recepționează întrebarea lui Siegfried.

— La pod ai văzut artilerie ?

Răspund, iar neamțul transmite mai departe „observațiile" mele.

— N-am văzut artilerie. Repet : la pod baricade superficiale, formate din bărcile adunate de pe lac... e păzit de tineri soldăței cu caș la gură... Nici urmă de artilerie.

Dialogul cu colonelul von Korten prin mijlocirea telegrafiei fără fir se leagă clar, în ciuda nervozității lui Delius.

— Cine sînt civilii înarmați care au apărut la pod ?

Răspund :

— Sînt niște copilandri neinstruiți... S-au prezentat probabil voluntar.

Transmisia s-a încheiat. Radistul își leapădă căștile, se ridică asudat, amărît. E voinic și cu un cap mai înalt decît mine.

— Pînă la noi ordine, *Siegfried* îți cere să rămîi pe loc.

Îmi împinge un scaun, mă poftește, glacial, să iau loc. Mă lasă singur, scurt timp însă, căci intră de îndată Grete. Îmi servește cafeaua ; în încăpere se răspîndește o aromă plăcută. O să-mi prindă bine, îmi zic, o cafea naturală... n-am mai băut de mult.

— Ați trecut prin oraș ? mă întreabă ea, chinuită de gînduri sumbre. Poșta, telefoanele sînt ocupate de români... Am auzit că românii au atacat cazărmile noastre. Ce credeți, există o ieșire din situația asta ?

— Grete ! răsună dojenitor, din cealaltă cameră, glasul soțului. Ți-am spus de atîtea ori că nu trebuie să ne pierdem firea.

Ochii albaștri ai femeii, gata parcă să plîngă, imploră totuși un răspuns.

— Cum să nu mă îngrijorez ? Știți că legăturile telefonice cu legația sînt întrerupte ?

Oftez. Mă prefac că sufăr și eu, și-mi vine greu să abandonez „problema", deși noutățile îmi sînt pe plac.

— În curtea legației au și început să se adune familiile noastre, mă informează, frîngîndu-și nervoasă mîinile. Am trecut pe acolo... Doamne, cîtă lume !

Beau cafea... Îmi ridic ochii spre Grete Delius și îmi mărturisesc nedumerirea :

— Cum așa ?! Să se adune ? De ce ?

— De teamă... Pentru orice eventualitate, se pun sub ocrotire diplomatică.

— Prostii !... La ora șapte sau opt, domnul general Gerstenberg va restabili calmul și ordinea în București, proclam cu patos. Soțul dumneavoastră are dreptate, să nu ne pierdem cu firea... Panica nu poate decît să ne încurce.

— Da' rușii au rupt frontul..., se lamentează femeia.

E de „datoria" mea s-o încurajez.

— Nu zic că o să fie ușor, dar o să-i oprim... iar aici, la pod, o să învingem !

Grete Delius își mută privirile deznădăjduite în altă parte. Puțin îmi pasă dacă m-a crezut sau nu. Și eu, dacă aș fi în locul ei, aș raționa la fel. Murmură :

— Dacă ați vedea ce-i în grădina legației !

Aparatul de pe birou țîrîie, semnalizează. Grete se repede la Morse, anunțîndu-și înviorată soțul :

— Nu te deranja, Johann, răspund eu !

Ce-o fi făcînd Johann dincolo, că nu vrea să-l deranjeze ? Oare e cazul să mă alarmez ? Încăperea se umple de țăcănitul aparatului. Sorb din ceșcuță cafeaua și, de la o sorbitură la alta, mă fură senzația că visez și cineva, investit cu forțe supranaturale, amuzîndu-se pe seama slăbiciunilor mele, m-a azvîrlit într-o altă lume, ireală, iar nemțoaica Grete, care bate acum Morse cu atîta pricepere, nu-i decît o iluzie... o iluzie care conversează cu un interlocutor dintr-un alt „univers" și notează la nesfîrșit ceva într-un bloc-notes. Puțin mai tîrziu „iluzia" se ridică pentru a mă readuce într-o existență reală, comunicîndu-mi :

— *Siegfried* întreabă ce-ați făcut cu șoferul și cu mașina ?

Răspund spontan, imperturbabil, convingător :

— L-am lichidat... așa cum mi-a ordonat... într-un cimitir din apropiere...

Ochii albaștri ai transmisionistei s-au mărit brusc, luminați de un licăr, mai curînd de admirație decît de spaimă.

— Un român, nu-i așa ? răsună de dincolo glasul baritonal al lui Delius. Bine i-ai făcut !

Grete și-a reluat transmisia și, fără să-și mai ridice privirile spre mine, îmi comunică în continuare, spre nedumerirea mea :

— „Păcat !" apreciază *Siegfried*. Mai sînteți întrebat în cît timp ați putea să ajungeți din nou la pod.

Mă uit la ceas... E două și un sfert.

— Pe jos, în cel puțin o jumătate de oră.

Atras, probabil, de dialogul *Waldlager*-ului cu mine, Johann Delius se ivește în încăpere. Constat că și-a pus un costum cenușiu, șifonat, care parcă-i diminuează prestanța impusă de statura sa atletică.

— Johann, *Siegfried* vrea să-ți vorbească.

Invitația îl surprinde pe Delius. Șovăie, presimte, cu siguranță, ceva neplăcut pentru el. Se supune totuși ordinului. Grete îi face loc lîngă aparat și rămîne cu privirile pe mîna mare și puternică a soțului ce a prins „a conversa". Înțeleg Morse, știu să-l și folosesc, dar în cazul de față cunoștințele mele n-au cum să-mi fie de folos.

Delius transmite, recepționează. Mi-am terminat cafeaua. Îmi aprind o țigară — fac pe prostu', nu cer consimțămîntul amfitrionilor. Îmi amintesc de șofer, de nea Gheorghiță : așadar l-am „lichidat" într-un cimitir. Ce-o fi făcînd biata „victimă" ? Mă mai așteaptă oare în tufișurile fostului cimitir Sevastopol ? N-o fi șters putina...

S-a făcut dintr-o dată tăcere. Soții Delius rămîn neclintiți lîngă aparatul care-i leagă de lumea exterioară. Fumez în tihnă și cred că n-aș fi prea inspirat dacă aș tulbura liniștea încăperii. Aștept deci și eu, nemișcat. Simt că-i mai bine așa. Într-un tîrziu, cel care o va sparge cu un glas dramatic e Johann Delius.

— Domnul general Gerstenberg (mă ridic respectuos în picioare), în persoană, vă mulțumește (bine am procedat ridicîndu-mă în picioare !) și ne ordonă : (am auzit bine ?)... Avem în garaj o mașină... o să ne deplasăm

împreună pînă la rambleul podului Constanța, ca să mai controlăm o dată dacă românii n-au amplasat piese de artilerie la pod...

Sesizez un firesc schimb de priviri între soți. Ordinul lui Gerstenberg l-a indispus pe Delius, căci îl smulge din intimitatea apartamentului, iar pe Frau Grete, nu greșesc, a speriat-o. O paloare nefirească i s-a întins pe fața-i frumoasă, cu tenul bine întreținut. Ah, cine m-a pus să-l „lichidez" pe nea Gheorghiță Bragă ? *Waldlager*-ul ne cere operativitate. Dus și întors în viteză. Ordinul trebuie „executat" și încă foarte urgent, nu mai încape nici o îndoială că Gerstenberg este hotărît să atace, să intre în București ca să ne „pună la punct".

— Să mergem ! îl îndemn, arătîndu-i ceasul.

Delius se retrage în cealaltă încăpere, femeia îl urmează. E normal, închid ușa. Îmi place sau nu, eu sînt intrusul în apartamentul lor... Presupun că vor să-și mai spună ceva înainte de despărțire... o despărțire numai ipotetic scurtă. Cîte i se pot întîmpla unui om într-o noapte ca asta ?!

Așadar, voi fi din nou în stradă, în misiune, de data asta fără nea Bragă. Oare sergentul Duma va observa momentul cînd voi ieși cu mașina din curtea imobilului ? Ce va întreprinde ? Se va lua după noi ? Vă rămîne pe loc ? Cum voi scăpa din belea ? Cum voi stabili legătura cu căpitanul Demetriad ? Nici o idee nu-mi trece prin cap. Poate, în mașină, cu Delius alături, să mă fericească una.

În sfîrșit, radistul reapare : acum e îmbrăcat cu o pereche de pantaloni lungi, uzați ; peste maiou și-a pus o cămașă cadrilată cu mîneci scurte, și ea veche. Pare un om de rînd. Mă uit la Grete ; fața-i ca de ceară lasă impresia că, dintr-un moment în altul, i se va face rău. O înțeleg : are toate motivele să tremure pentru soarta soțului ei, pentru deznodămîntul acestei aventuri nocturne, ordonată de Gerstenberg în persoană.

Delius își sărută nevasta pe fruntea-i palidă, o îmbrățișează, o asigură că ne vom întoarce cît se poate de repede. Femeia însă a amuțit.

— Valiza cu uniforma mea rămîne aici, țin să precizez.

Ieșim, nu pe scara principală, ci pe cea de serviciu. Ajungem într-o curte nu prea mare. Delius mi-o ia înainte. Pînă să mă obișnuiesc cu întunericul, am nevoie de cîtva timp. Rafale de arme automate tulbură, în răstimpuri, liniștea nopții ce se trece. Mi-e imposibil să stabilesc din ce direcție izbucnesc. Zăresc garajul cu cele două uși date în lături. Se aprinde o lumină albăstruie. Îl văd pe Delius dînd tîrcoale automobilului — un „Opel" care pare în stare bună. Mă cheamă în garaj. În timp ce mă îndrept spre el, încerc să-mi dau seama dacă poarta curții dă în Calea Victoriei sau într-o altă stradă, mai lăturalnică. Mă pomenesc, deodată, în fața unei arme îndreptate amenințător spre pieptul meu.

— Ce-i prostia asta ? murmur abia auzit și simt cum fruntea prinde să mi se acopere de o transpirație rece.

— Nu-i nici o prostie, mă lămurește Delius cu glas neutru, de om stăpîn pe nervii săi. Întoarce-te cu fața la perete !

— De ce ? Avem doar un ordin care ne privește...

— L-am avut, nu-l mai avem ! mîrîie el.

— Ce-ai de gînd ?

— Să te împușc și să fug... Hai, întoarce-te !

Delius e la doi pași de mine ; nu mă îndoiesc că este decis să scape de mine și nici n-ar fi pentru prima oară cînd ar trage într-un om.

— De ce vrei să mă împuști ? Ca să fugi ? Nu-i nevoie, uite, dacă vrei...

Vorbele îmi par mai curînd ale unui tembel decît ale unei ființe cu o judecată sănătoasă.

— Întoarce-te odată ! îmi ordonă și fața i se schimonosește de ură.

Deși pentru el sînt neamț, are de ce să mă urască. I-am stricat noaptea, i-am încurcat socotelile. Înțeleg acum și paloarea nevesti-si ; știa ce pune soțul ei la cale.

— Întoarce-te ! îmi poruncește din nou Delius și-l aud trăgînd cocoșul revolverului.

Nu m-a controlat să vadă dacă sînt sau nu sînt înarmat. Știu ce am de făcut. Mă răsucesc încet, șovăitor, cu fața la zid. Deși spațiul de manevră e mic, trebuie... trebuie să încerc. E singura mea șansă. Mă întorc fulgerător, cu desperare, și mă arunc la pămînt, surprinzîndu-mi adversarul. În același timp, mi-am scos arma și trag... Trag fără să ezit, de trei ori... De trei ori am nimerit în plin. Delius a avut mai întîi o tresărire, apoi i s-au muiat genunchii, arma i-a căzut din mînă, și-a dus brațele la abdomen, de parcă ar fi vrut să-și astupe cele trei găuri. Cade, în cele din urmă, lîngă roțile din față ale automobilului. Totul s-a produs într-o clipită.

Mă ridic de la pămînt și nu-mi vine să cred ochilor : un om mort la picioarele mele... împușcat de mine. Și eu, care eram convins că niciodată, în cariera mea de ofițer de informații, nu-mi va fi dat să apăs pe trăgaci !

Mai mult ca sigur că Grete așteaptă încordată un semn ca să coboare. Gîndul ăsta îmi risipește surescitarea. Fără a mai sta mult pe gînduri, mă reped sus, pe scara de serviciu, cu revolverul în mînă ; cînd ajung în apartament, aud dinspre dormitor întrebarea femeii :

— L-ai omorît ? Am auzit împușcăturile...

O găsesc făcîndu-și bagajele ; dă cu ochii de mine și încremenește speriată în fața armei îndreptate amenințător spre ea.

— Sînteți niște trădători !...

Mai departe nu știu ce să întreprind. Tac și o privesc cu ură. Am și de ce... Dacă n-aveam revolverul cu mine... dacă n-aveam și un dram de noroc...

— Johann ! o aud murmurînd stins, cu deznădejde, numele celui care urma să mă împuște.

— Și-a primit pedeapsa ! L-a trădat pe Führer ! Aceste ultime cuvinte îmi sugerează o idee și insist : Delius a trădat, eu însă nu vreau să-mi trădez Führerul. Treci imediat la aparat !

Ordinul meu răsună strașnic de autoritar. Grete Delius își iese din încremenire și-mi execută porunca. „Numai de n-ar avea asupra ei cianură de potasiu !“... gîndesc. S-a oprit dreaptă în fața aparatului și din nou observ cît e de frumoasă.

— Cheamă-l pe *Siegfried !*

Mai stau cu degetul pe trăgaci și femeia știe că dacă am apăsat o dată, pot să apăs și a doua oară fără să-mi fac prea multe probleme de conștiință.

— Bagă de seamă, o avertizez, mai ai o șansă, dacă nu ții să fii pusă la zid. Conduci mașina ?

— Da !

— Cheamă-l pe *Siegfried* și transmite-i următoarele : Lui Delius i s-a făcut rău... un atac de cord. Eu îl voi însoți pe locotenentul Grolmann... Cum ne întoarcem din misiune cu informațiile culese, vă chem... Ai înțeles ?

Deși e șocată de moartea soțului, Grete îmi face dovada că știe să se concentreze : rostește din vîrful buzelor ei umede, cuvînt cu cuvînt, tex-

tul mesajului meu către *Siegfried*. O urmăresc cum bate Morse și mă felicit că am picat pe o soluție potrivită. Ar fi fost păcat ca incidentul cu Delius să ducă la întreruperea legăturilor mele cu *Waldlager*-ul, cu noua mea „cunoștință", generalul Gerstenberg.

Grete și-a încheiat transmisia. Trece pe recepție : răspunsul nu întîrzie, iar spioana mi-l comunică :

— *Siegfried* aprobă propunerea locotenentului Grolmann și ordonă să se urgenteze acțiunea de recunoaștere.

Nu mi se uită în ochi. Îmi ascund. revolverul și-i dau astfel de înțeles că, deocamdată, am uitat ce-a fost între noi.

— Doamnă, poate că n-ați împărtășit ideea soțului dumneavoastră, încerc eu să mi-o apropii. Dacă nu-i oferim lui *Siegfried* informațiile solicitate cu atîta insistență, riscăm să trimitem la o moarte sigură sute de soldați germani, care, încă în dimineața asta, au misiunea de a restabili ordinea în București.

— Mi-e rușine de tot ce s-a întîmplat. Vă rog să mă credeți, mărturisește ea șoptind. Voi încerca să-mi răscumpăr greșeala.

Nu mă interesează dacă mă minte. Important e să „colaborăm". să „îndeplinim ordinul" lui Gerstenberg, ceea ce pentru mine nu înseamnă altceva decît că-i transmit lui *Siegfried* informațiile ce o să mi le pună la dispoziție căpitanul Demetriad.

Însă cum voi intra în legătură cu comandantul meu nu știu încă.

— Încuie locuința ! Coborîm la mașină și plecăm imediat.

Trebuie să mă țin bătos și aspru. Femeia îmi dă ascultare, ce o să se întîmple cu ea jos, în garaj, cînd o să-și vadă soțul zăcînd într-o baltă de sînge ? Nu-mi plac istericalele. Doamna Delius o ia înainte. Se mișcă ușor, ceea ce-mi place. Numai să nu-i treacă și ei prin cap o... idee ! Nu, nu, dacă ar fi avut un bob de cianură pe potasiu, de mult l-ar fi înghițit. Se oprește brusc, la un pas de cadavru, fără să țipe. fără să izbucnească în plîns. S-a oprit... ca și cum la picioare i s-ar fi căscat din senin o groapă.

Femeia asta trebuie să fi văzut multe în viața ei, îmi zic. Nici o reacție... În schimb, mă întreabă cu o voce de gheață :

— Ce facem cu... el ? Îl lăsăm aici ?

Imperturbabilitatea ei mă înfioară. Mă arăt însă cinic.

— Păi ce să facem ? Îl dăm deoparte, ca să poți scoate mașina. Și după ce ne întoarcem din misiune, vedem noi ce facem.

Mă aplec, îl prind pe Delius pe sub brațe. Mortul e greu. Trebuie tras. Grete îmi sare în ajutor, îi apucă picioarele. Cînd mă gîndesc că acum un sfert de oră voinicu' ăsta mai trăia !... Îl tîrîm lîngă zid. Se uită la noi cu ochi sticloși ; sîngele i-a năclăit cămașa, pantalonul. Nevastă-sa — dar oare i-a fost cu adevărat nevastă ? — e la fel de palidă și de indiferentă ca mai înainte. Nici un oftat, nici o lacrimă. Mi se adresează :

— Cît o să încălzesc eu motorul, dumneata deschide poarta !

Are un glas care te înfioară. Mă îndepărtez de cadavru numai după ce o văd la volan. Stă țeapănă și-mi pare, din pricina becului albastru, o păpușă de ceară. Mă duc să deschid poarta. O. de-ar da în Calea Victoriei. să mă zărească pîndarii noștri !... Abia mă urnesc, deși Grete a pornit motorul. Dau poarta în lături fără grabă și, descoperind Calea Victoriei. răsuflu ușurat. O scrutez în toate direcțiile. E pustie. Nici țipenie de om în întunericul camuflajului. În partea de răsărit a orașului o rachetă luminoasă fulgeră depărtările. Grete mă claxonează, nerăbdătoare, de cîteva ori. Îi fac semn cu mîna să stea pe loc. Anume stau ca prostu' în poartă, să aibă

ai mei timp să mă vadă. Și zău, dacă spioana mi-ar fi pus gînd rău, nici că se putea un moment mai potrivit : o demarare în forță și m-ar fi azvîrlit cît colo. Odată ieșită din curte, doamna Delius ar fi luat-o la dreapta și, după cîteva sute de metri, ar fi ajuns la legație, sub pulpana ocrotitoare a baronului von Killinger. Norocul însă îmi surîde : deocamdată spioana nu pare frămîntată de gîndul răzbunării.

Mă întorc la mașină și mă așez lîngă ea — o simt încordată. Încordat sînt și eu. O avertizez iar :

— Să nu-mi ieși din vorbă !... Un gest sau o mișcare necugetată ar putea să ne coste viața. Să nu zici că nu ți-am atras atenția !

— Domnule locotenent, de cîte ori vrei să-ți declar că sînt la ordinele dumitale ?

„Opel"-ul înaintează încet, cu luminile stinse. Odată ajuns în stradă, cotește spre Piața Victoriei. În clipa asta îmi dau seama că mai pot cîștiga un minut ducîndu-mă să închid poarta. Un minut prețios, căci în felul ăsta camarazii mei vor înțelege că sînt bine și sănătos în „Opel"-ul lui Delius. Așadar, îi cer femeii să oprească, apelez la o explicație plauzibilă : nu e recomandabil ca poarta să rămînă deschisă. Îmi dă dreptate. Cobor privind ostentativ în jurul-mi. Aș vrea să fiu cît mai sigur că manevra mi-e încununată de succes, că ai mei îmi recepționează „semnalele". Strada continuă să fie încremenită în somn, în pustietate. Închid poarta și mă întorc lîngă spioană. Da, pot conta pe ea, mă încurajez. Dacă voia, pînă acum putea să scape de mine de nu știu cîte ori.

— Înainte, doamnă, spre Arcul de Triumf ! îi poruncesc cu severitate. Da' cu o viteză moderată, ca să nu ne ia nimeni la ochi.

Femeia mă ascultă ; e mai puțin încordată. O simt. Traversăm Piața Victoriei. Un tramvai — nu putea fi decît 19 —, ieșit din depoul de pe Ștefan cel Mare, dă un ocol larg pieței, pentru a se înscrie în cursă directă pe bulevardul, care, pînă aseară, mai purta numele führerului.

Străbatem șoseaua Kiseleff ; curînd observ, atît pe trotuarul drept, cît și pe cel stîng, trupe de-ale noastre ; răsar ca niște umbre de prin boschetele imensului parc de la „Bufet", încolonîndu-se în liniște. Mai departe, nu ne mai întîlnim cu nici un vehicul militar sau civil.

— Infanterie ? mă întreabă, pe neașteptate, Grete Delius.

— Infanterie...

— Crezi că se duc la pod ?

— După cum se încolonează, nu reiese prea clar direcția, îi răspund. Ipotetic, putem însă deduce că într-acolo se vor îndrepta...

— Știi românește ?

Întrebarea ar fi trebuit eu să i-o fi pus mai de mult, dar gîndul ăsta mi-a ieșit cu totul din cap. Dacă vom fi opriți ? Dacă vom fi luați la întrebări, în ce limbă, naiba s-o ia, vom răspunde ?

— Dar dumneata, Grete, știi ?

— Vorbesc binișor... Sînt de trei ani în România.

— Spune-mi și mie ceva în românește ! o îndemn.

— Am fost la teatru și am văzut o piesă de Ibsen... e un dramaturg scandinav.

Accentul o trădează, în România însă trăiesc sași și șvabi care vorbesc cu intonațiile astea. O laud în românește :

— Bravo ! Îmi place... Nu-i rău...

Trecem de „Bufet". E timpul să-mi instruiesc camarada de misiune. Bineînțeles, în germană.

— Uite ce e, Grete... Nu te supăra că-ţi spun pe nume. După Arcul de Triumf pătrundem într-o zonă primejdioasă. N-ar fi exclus să fim opriţi şi legitimaţi.

— O clipă, mă întrerupe Grete, dacă nu mă înşel, o maşină vine în mare viteză după noi.

— Civilă sau militară ?

Spioana îşi concentrează privirile în oglinda retrovizoare. Mă întreb ce poate zări pe întunericul ăsta ? Poate luminile camuflate ale farurilor.

— Bagă de seamă, dacă sîntem opriţi, mă laşi pe mine să vorbesc... În general, eşti săsoaică, ai familia la Snagov şi te duci la ea, ca să fiţi împreună. Ai înţeles ?

Observ că un eventual curs „primejdios" al misiunii n-o sperie, rămîne calmă la volan.

— E un automobil civil, mă informează spioana. Şoferul goneşte nebuneşte.

În momentul următor, „Buick"-ul lui Gheorghe Bragă trece ca fulgerul pe lîngă noi şi ne depăşeşte. Îmi stăpînesc cu greu o exclamaţie de bucurie. Aşadar, pîndarii fixaţi de căpitanul Demetriad în jurul clădirii m-au văzut şi mi-au interpretat corect manevrele. Grete mă întreabă :

— Unde-o fi gonind aşa ?

— Goneşte ca prostu', că n-are cum ieşi din oraş pe la pod.

Dincolo de Arcul de Triumf îi cer spioanei să micşoreze şi mai mult viteza, să cerceteze cu atenţie partea stîngă a drumului, să-mi raporteze dacă zăreşte vreo mişcare de trupe. Mă ascultă. Partea dreaptă o „scrutez" eu ; disting uşor punctele incandescente ale unor ţigări aprinse. Sînt, fără îndoială, soldaţi de-ai noştri care stau în iarbă şi fumează.

— Nu văd nimic, îmi raportează Grete.

— În schimb, văd eu...

— Cum procedăm ?

— Maşina aia se mai zăreşte ?

— Nu !

— Imediat după Hipodrom, o să opreşti unde îţi zic eu. O să coborîm împreună, tu o să te ascunzi într-un tufiş, la o distanţă nu prea mare de maşină, aşa ca s-o ai sub ochi. Dacă apare o patrulă a românilor, încremeneşti locului ! Auzi, să nu fugi, că se duce totul dracului. Mă aştepţi aici pînă mă întorc. Ai înţeles ? Eu mă duc la pod, să văd ce fac acolo românii.

Grete suspină şi-mi declară cu un glas ceva mai feminin :

— Eşti un german curajos, Kurt... Şi Johann a fost un soldat brav al Führerului, dar după Stalingrad a devenit de nerecunoscut.

Mă prefac că nu acord prea mult interes destăinuirii, datorită, bineînţeles, „intensităţii" cu care-mi trăiesc misiunea.

— Grete, trebuie să te găsesc aici unde te las... Fără tine n-am cum să transmit lui *Siegfried* informaţiile de care are atîta nevoie. Dacă mi se întîmplă ceva şi mă vezi în mîinile românilor, să te întorci acasă — cum ? te priveşte — şi să-i comunici lui *Siegfried* : orice mi s-ar întîmpla, nu-l voi trăda pe Führer.

Îmi place tirada, o consider inspirată, dar mă grăbesc s-o închei.

— Opreşte !

Frînează. Chiar de lîngă bordură începe un tufiş des, care se pierde către malul lacului Herăstrău. Înainte de a coborî împreună, declar pe un ton dramatic :

— Iar în legătură cu sfîrşitul tragic al soţului tău, lasă versiunea pe care am raportat-o... Atac de cord ! Ai cuvîntul meu de onoare că nu voi divulga secretul.

Dacă am emoţionat-o sau nu, n-am cum să mai constat. Deschid portiera din dreapta şi o trag pe Grete după mine. Din maşină nimerim direct într-un tufiş. După vreo zece paşi, ne oprim.

— Sîntem înţeleşi, da ?

— Am mai multă experienţă decît crezi, mă asigură ea.

— Sînt convins, Grete... Uită-te la ceas... Dacă nu mă întorc în trei sferturi de oră, înseamnă că nu mai sînt în viaţă.

— Succes, Kurt ! Vreau să te întorci viu şi nevătămat !

Urarea mi s-a părut rostită cu oarecare tandreţe, îmi spun : „Ia te uită, o primă cetate am dat-o gata... am cucerit-o !..." Odată ieşit la şosea, o uit pe Grete şi încep să alerg în direcţia podului Constanţa. Sînt sigur că acolo mă aşteaptă nu numai Bragă, ci şi cineva din partea comandamentului. Mi-e limpede că trebuie să cîştig timp, cît mai mult timp, să intru urgent în legătură cu căpitanul Demetriad, să analizăm împreună situaţia şi să vedem ce iniţiem mai departe.

Alerg... stau bine cu respiraţia, în general cu condiţia fizică. Prin întuneric disting linia podului de cale ferată. Şi cînd mă gîndesc că de mine, de îndrăzneala şi capacitatea mea de judecată depind multe ! Poate soarta unei bătălii sau poate a podului, dacă nu chiar a Capitalei... Nici n-apuc să ajung la pod cînd, pe neaşteptate, descopăr „Buick"-ul lui Gheorghe Bragă tras pe dreapta ; ceva mai încolo, un bărbat face semne să vin la el. E căpitanul Demetriad. În spatele lui, pe măsură ce mă apropii, îi recunosc pe taximetrist şi pe sergentul Duma. Deşi gîfîi de mă ia dracu, încerc, ca un militar disciplinat ce sînt, să iau în faţa comandantului poziţia regulamentară.

— Lasă asta... mă dezarmează căpitanul, zîmbindu-mi prietenos. Trage-ţi mai întîi sufletul !

Rîd mînzeşte, fac cîteva exerciţii respiratorii, îmi normalizez suflul. Şoferul se hlizeşte la mine zeflemitor, ca şi cînd ar fi vrut să-mi reproşeze : „Bine, tinere, asta e tot ce ai găsit mai bun de făcut în război ?".

— Gata ! Raportez...

Căpitanul Demetriad mă ia deoparte. Îmi întinde tabachera, apoi flacăra brichetei.

— Raportează ! Te ascult, îmi spune după ce m-a văzut trăgînd cîteva fumuri.

Îi relatez pe larg tot ce s-a petrecut sub acoperişul casei lui Delius.

— Te-ai orientat, Costele. Ai procedat bine, cu tact... ai sesizat, din capul locului, însemnătatea podului. Cum am ajuns noi, aici, să te aşteptăm, ţi-e clar...

— Clar, domnule căpitan !

— Trebuie să vedem cum vom proceda mai departe..., aşa încît să fii cît mai convingător.

Căpitanul fumează căzut pe gînduri. Nu-l tulbur nici măcar cu un gest. Trag şi eu în piept, mă uit în jur : curînd, peste o oră şi ceva, noaptea va prinde să se destrame.

— Cît mai convingător, reia căpitanul ideea, căci vreau ca locotenentul Grolmann să se întoarcă în tabăra inamicului... Dacă îi va transmite lui Gerstenberg că nu există nici o piesă de artilerie, iar noi vom

întîmpina la pod coloana germană cu foc de artilerie, nu va mai da pe „eroismul" lui Grolmann nici două parale. Dacă le transmitem adevărul, surpriza contraatacului nostru se duce dracului...

Căpitanul își mută privirile pe fața mea, mă fixează cu insistență :

— Pînă acum ai acționat cu îndrăzneală, Costele...

— Vă asigur că și de-acum încolo am să acționez la fel... oricare ar fi misiunea.

— Situația pozițiilor noastre și ale inamicului între București și Ploiești este confuză... Baterii de artilerie antiaeriană s-au pomenit, cum s-ar zice, între linii... Arsenalul de la Tunari e și el într-o conjunctură dramatică. O dată cu revărsatul zorilor, multe stări confuze se vor limpezi... Multe, foarte multe depind de ceea ce o să se întîmple la pod. Deci aș vrea să reții că, în conjunctura asta, legăturile telefonice ale posturilor de jandarmi din comunele de pe șosea, nefiind reperate, au rămas intacte și, dacă o să fie cazul, o să poți apela la serviciile lor. Mai reține apoi că la Tîncăbești, în zona livezii lui Mihăilă Vasile, a fost reactivat un post secret de ascultare aparținînd Marelui Stat Major... Pentru a intra în legătură cu mine, poți apela și la serviciile acestui post. Parola : „Sînt trimisul lui Caragea". Ți se va răspunde : „Al lui Caragea Vodă sau al lui Caragea avocatul ?" ; „Și al unuia și al celuilalt." Ai reținut ?

— Am reținut, domnule căpitan.

— E de datoria mea să-ți mai atrag o dată atenția : te vei mișca printre poziții confuze, în uniforma lui Grolmann și există primejdia ca ai noștri să tragă în tine... și nu cu gloanțe oarbe...

Face o nouă pauză, parcă anume să mă fiarbă ; aștept cu nerăbdare să aud ce soluție îmi va propune pentru a satisface cererea expresă a generalului Gerstenberg. Căpitanul Demetriad se uită la ceas, își mai aprinde o țigară. Eu refuz să mai fumez — gura mi-e iască.

— Cu *Siegfried* iată cum o să procedăm, așa ca să nu-ți stricăm biografia, domnule Grolmann...

Am ciulit urechile, dar, fără să vreau, m-am pomenit gîndindu-mă la Grete : mă va aștepta ? O s-o mai găsesc acolo ? Numai să nu fi dat cineva peste mașină sau chiar peste ea...

Pe Grete am găsit-o acolo unde am lăsat-o. Se camuflase bine în tufișul din preajma lacului. Văzîndu-mă, s-a ridicat imediat în picioare, manifestînd o bucurie reținută. Amintea de un soldat trecut prin ciur și prin dîrmon, pe care viața îl învățase multe.

— Plecăm ? mă întreabă ea sec.

— Da, și încă repede.

A întors mașina, a băgat-o în viteză. Puțin mai tîrziu, oftînd, mi se destăinuie :

— Începuse să-mi fie teamă că n-o să te mai întorci.

Măcar cuvintele acestea izvorîte dintr-un fior de îngrijorare ar fi putut să fie un piculeț mai calde, mai feminine, dacă nu mai umane. Mi-ar fi prins bine.

— Nu mi-a fost ușor, mă explic eu. Trebuia să verific foarte atent... Ce-i drept, m-au ajutat chiar românii... soldații... ăștia nu pricep mai nimic din explozia asta de evenimente... sînt convinși că s-a încheiat pacea... că trupele noastre se retrag și-i lasă singuri în calea rușilor.

— Artileria... artileria indicată de *Siegfried* ai descoperit-o ?

— Artileria ? ! Nici urmă... De unde ? Cred că nici muniție suficientă n-au.

— Atunci de ce au baricadat podul ?

Grete îmi oferea mereu cîte o dovadă că, deși femeie, era familiarizată cu terminologia militară, memoria ei reținuse detalii din mesajele transmise.

— Românului îi place să aibă parte de un somn liniștit !

N-am rîs. Nici ea... Restul drumului îl străbatem în tăcere, din dorința nemărturisită a amîndurora. Nu mă îndoiesc că mintea ei, ca și a mea, lucrează cu înfrigurare. Ziua începută tăinuia pentru fiecare dintre noi acel element imprevizibil care ne putea curma sau schimba destinul dintr-o clipă.

Pe neașteptate, Grete micșorează viteza și îmi atrage atenția :

— Uite !... Artilerie !...

Lăsasem în urmă „Bufetul" și mai aveam pînă la Piața Victoriei vreo sută de metri.

— Oprește ! îi poruncesc.

Grete, șoferița cu experiență, frînează pe dreapta drumului, chiar lîngă bordura trotuarului. Spioana nu se înșelase. Nu departe de liniile de tramvai ale Pieței, stationau trei tunuri anticar trase de cai... Pe chesoane, artileriștii dormeau cum puteau, soldățește... Doar unul, cu arma la umăr, se mișca încolo și încoace, de pază.

— Mulțumesc, Grete... O să mă lași aici. Tu continuă-ți drumul... Dacă îți cere cineva să oprești, nici în ruptul capului să nu-l asculți. Bagi mașina în curte și te ascunzi în casă. Nu-l chemi pe *Siegfried* pînă nu mă întorc... Vreau să controlez personal ce-i cu tunurile astea. Ai înțeles ?

Am vorbit grav, îngrijorat, chiar alarmat. Grete mi-a recepționat întocmai neliniștea. Mă dau jos din mașină, iar în urma mea o aud pe spioană sfătuindu-mă cu același ton glacial :

— Ai grijă de dumneata, locotenent Grolmann.

— Cu optzeci pe oră, înainte, Grete !

„Opel"-ul a țîșnit în viteză. L-am mai văzut pierzîndu-se în direcția Căii Victoriei. Mă îndrept agale spre tunuri. Trec pe lîngă ele cu gîndul la căpitanul Pan Demetriad : am un comandant nu numai ager și operativ, ci și cu multă imaginație. La ordinul său, au apărut urgent în drumul nostru cele trei piese de artilerie anticar. Le-a remarcat și Grete, le-am „remarcat" și eu. Succesul înscenării mă face și mai încrezător în reușita viitoarelor mele acțiuni. Cu un comandant care-ți acoperă cu inteligență spatele frontului te simți întotdeauna puternic. Căci nu numai teoretic, ci și practic, un ofițer de informații trebuie să aibă o încredere deplină în cel care-l dirijează, în capacitatea acestuia de-a lua măsuri operative și convingătoare. Apariția celor trei tunuri anticar va fi raportată lui Rudi, informație ce va fi, fără doar și poate, întărită și de văduva lui Johann Delius.

Douăzeci de minute mai tîrziu, Grete, din ordinul meu, îi transmite lui *Siegfried* următoarele :

„La pod, situația este aceeași ; baricade fără importanță pe malul controlat de români ; am străbătut fără dificultăți o parte din rambleul căii ferate. N-am descoperit nici o piesă de artilerie de cîmp. La înapoiere însă, nu departe de Piața Victoriei, stationau trei tunuri anticar trase de cai. Artileriștii români dormeau, iar unul stătea de pază. M-am

dat jos din mașină și am intrat în vorbă cu el. Am aflat că face parte dintr-o baterie. anticar din efectivul Regimentului 2 călărași. Sînt în așteptarea unui ordin pe care, după părerea soldatului român, urmau să-l primească abia după răsăritul soarelui. Atmosfera e aceeași : de relaxare, de pace. S-a întins tot mai mult zvonul că, după ce românii au atacat în București obiectivele militare germane, trupele noastre au hotărît să se retragă de pe teritoriul României."

Grete și-a încheiat transmisia, rămîne însă pe loc, în fața aparatului, în așteptare. Oboseala, spaimele, gîndurile au urîțit-o și o știe. Se ferește de privirile mele, își ține capul în piept, lăsînd o parte din părul ei blond, lung și mătăsos, să-i ascundă profilul de efigie. Se scurge așa, într-o tăcere mormîntală, vreun sfert de oră, apoi femeia tresare și începe să recepționeze din partea lui *Siegfried* un nou mesaj : *Waldlager*-ul îmi mulțumește nu numai mie, ci și doamnei Delius. După aceste mulțumiri ce mi-au umplut sufletul de „mîndrie germană", *Siegfried* îmi trasează o altă misiune : deoarece locuința familiei Delius se află situată în apropierea Pieței Victoriei, îmi explică Rudi, să fiu drăguț și să dau o fugă pînă la cele trei tunuri anticar ca să văd cu ochii mei dacă sînt în același loc, dacă da, să rămîn acolo pînă ce se vor pune în mișcare, urmînd ca direcția lor s-o comunic urgent la Otopeni.

— Te rog, Grete, răspunde-i lui *Siegfried* : Trec imediat la îndeplinirea ordinului !

Grete a transmis. Uită de chipul ei urîțit de oboseală și își întoarce fața spre mine. Fără îndoială, în ochii ei sînt un erou. Mă întreabă cu un glas muiat de duioșie, după ce s-a ridicat în picioare :

— Nu vrei să bei mai întîi o cafea ?

— Nu, mulțumesc, Grete... Te sfătuiesc să nu deschizi ușa nimănui, îi spun pe un ton protector.

Și iată-mă, spre bucuria mea, din nou în stradă. Mă îndepărtez cu vreo douăzeci de metri de casa Delius, așa încît să ies din raza vizuală a ferestrelor. Aud în urma mea pași. Întorc capul : e sergentul Duma, vine întins spre mine.

— E ceva nou, domnule locotenent ? se interesează el grijuliu.

— Comunică-i domnului căpitan Demetriad că *Siegfried* m-a expediat să văd ce se întîmplă cu cele trei tunuri. Ce-mi ordonă, să-mi pierd vremea plimbîndu-mă prin Piață sau să mă prezint la comandament ?

— N-ar fi mai bine să vă repeziți dumneavoastră cu mașina pînă acolo ?

— Unde-i mașina ?

— După colț, pe Sevastopol. Tot se vaită șoferul că moare de dorul unui locotenent german căruia i-a uitat numele.

— Trimite-mi-l ! mă învoiesc bucuros. Și vă rog să fiți cu ochii pe poarta casei. Să blocați orice tentativă a femeii de a părăsi locuința, pe jos ori cu mașina, s-o rețineți fără ezitări.

O pornesc din nou spre Piața Victoriei. Răcoarea zorilor se face din ce în ce mai simțită. În înalturi, stelele au început să dispară în tainicele lor ascunzători cosmice. Întunericul se subțiază. Poate că oboseala m-ar dovedi dacă n-ar fi suflarea răcoroasă a zilei ce urcă încet și sigur. O, ce senzație neobișnuită mă încearcă iar ! Am impresia că misiunea mea a început tare de mult și discuția cu Gerstenberg, ehei !, a avut loc într-un alt timp... îndepărtat de tot...

„Buick"-ul lui Bragă mă ajunge din urmă. Șoferul deschide din mers portiera și mă întreabă ca pe un client oarecare :

— Unde mergeți ? Nu-mi faceți și mie safteaua ?

Ei, cum să nu mă bucur ? Doar Bragă și taxiul său reprezintă, printr-un plăcut joc al hazardului, debutul misiunii. Mă trîntesc pe banchetă, lîngă el, și oftez din adîncul rărunchilor.

— Ești obosit ?

— Știu eu ? !...

— Înțeleg că mergem la comandament ? mi se adresează el familiar.

Primul lucru pe care-l constat tăind în diagonală Piața Victoriei e că cele trei tunuri anticar au dispărut. Își interpretaseră rolul conform unui „scenariu" scris de căpitanul Demetriad, iar „după lăsarea cortinei" s-au retras în „culise". Deci cu atît mai mult trebuia să mă consult cu comandantul.

— De-ai ști cîte s-au petrecut în cartier ! deschide șoferul vorba. Clădirile ocupate de nemți au fost atacate. Într-una din clădirile astea de pe Aleea Alexandru e acum comandamentul unor civili înarmați...

Îmi amintesc de civilii pe care i-am văzut în ajun în curtea comandamentului încărcînd arme și muniții într-un camion.

— Păi de ce nu te prezinți acolo, la civili, poate că au nevoie de taxiuri ? îl întreb.

N-am glumit. La acest ceas al zorilor știu mult prea multe ca să-mi pot îngădui să fiu ușuratic.

— Dom'le locotenent... Grolmann sau așa ceva..., păi văd că și militarii „inamici" au nevoie de taxiuri conduse de civili !

Rîdem. De ce nu ne-am permite luxul ? Oare nu „Buick"-ul ne-a unit destinele ?

— De ast'dată drumu' a fost cam scurt, constată cu tristețe nea Gheorghiță, oprind chiar în poarta comandamentului.

— Rămîi pe loc !

— 'Nțeles, dom'le locotenent !

Căpitanul Demetriad mă aștepta, aș zice chiar cu o anumită nerăbdare. De cum mă vede, îmi iese în întîmpinare.

— Mi-a telefonat sergentul Duma că ai părăsit văgăuna lui Delius. Ce mai e nou ?

Îi văd, la lumina din birou, ochii încercănați de nesomn și oboseală. Și ai mei or fi arătînd tot așa ?

— *Siegfried* m-a trimis să văd care-i soarta celor trei tunuri, dacă mai sînt unde le-am lăsat.

Căpitanul izbutește cu greu să schițeze un zîmbet.

— Și ?...Mai sînt acolo ?

— Nu, precizez oarecum derutat.

— Păi e clar : ai răspuns servit ca pe tavă. „Tunurile nu mai sînt acolo... Au plecat într-o direcție necunoscută".

— Atunci să mă grăbesc să...

Fața căpitanului încearcă din nou să-mi zîmbească.

— Mai stai, locotenente. Vreau să-ți comunic că toată osteneala noastră ostășească din cursul nopții a fost de bun augur... L-am obligat pe Gerstenberg să se grăbească, într-o oră coloana lui o să ajungă la pod, unde va primi ripostа meritată. Deznodămîntul înfruntării de la pod nu poate să fie pentru noi decît unul singur.

Ascult în picioare, cu o bucurie stăpînită. În același timp, însă, simt pentru prima oară cum oboseala urcă în mine dinspre tălpi spre creștet, încercînd să mă biruie.

— Vei sta, în continuare, lîngă Grete Delius... Barem e frumoasă ? Are Margo pentru ce să fie geloasă ?

— E frumoasă, dar zici că s-a născut dintr-un bloc de gheață, cînd te apropii de ea.

— Atunci bagă de seamă, înfierbîntat cum ești, să nu contractezi, ferească Dumnezeu, un guturai, își permite căpitanul Demetriad să glumească. Sînt convins că în toiul apropiatei ciocniri de la pod sau după ciocnire, *Siegfried* o să te caute, să-ți dea alte misiuni. Fie că te va chema la *Waldlager*, fie că îți va cere să te miști prin oraș, să culegi informații... Dacă te cheamă la *Waldlager*, ne-am gîndit că-ți va fi mai ușor să faci cale-întoarsă, nu pe la Băneasa, ci pe la uzina „Laromet"... drumul ce duce la Buftea... Tot ai o legitimație de inginer al Radiodifuziunii. În cazul acestei variante, noi o să intrăm, imediat după plecarea ta, în locuința lui Delius și o să vedem ce facem cu blonda ta de gheață. Dacă *Siegfried* îți va cere să rămîi în oraș, lucrurile se vor simplifica de la sine. De acord, Costele ?

Cred că șeful meu voia să spună : „Ai înțeles, Costele ?" N-am cum să nu fiu de acord cu comandantul meu.

— Șoferul e cu tine ?

— Este... nu l-am lăsat încă la vatră.

— Nici să nu-l lași.

— E adevărat că s-a constituit în apropiere un comandament al luptătorilor civili ?

— Ți-am vorbit de acești civili cînd le-am dat arme și muniții. O să-i recunoști după brasarda tricoloră de la braț. Ce-ai rămas așa ?

— Toate noutățile din ultimele ore mă fac să rămîn... așa !

Țîrîitul strident al telefonului ne „aruncă în aer" discuția. Căpitanul se repede să ridice receptorul. „Da, eu, raportează !" Nu mă înșel, ascultă încordat. I se raportează, în mod cert, ceva foarte important. Îl aud cum dă indicații : „Mă ții la curent cu fiecare etapă !" Pune receptorul în furcă și, o clipă, am sentimentul că interlocutorul său de la celălalt capăt al firului i-a izgonit oboseala.

— Costele, întoarce-te rapid la... post... În mai puțin de o oră, coloana lui Gerstenberg va fi la pod !

Vine lîngă mine, mă îmbrățișează bărbătește și-mi zice cu un glas înduioșat :

— Să-mi fii în continuare temerar, Costele ! Și acum grăbește-te să intri în legătură cu *Siegfried*. E foarte important să le comunici informația cu plecarea tunurilor într-o direcție necunoscută.

— Am înțeles, domnule căpitan !

Cîteva secunde mai tîrziu, mă aflam în mașină, lîngă Gheorghe Bragă : oboseala mi se risipise ca prin minune.

Acum, ce mai ?, pot și eu să mă exprim precum Cezar „Zarurile au fost aruncate !". Grete mi-a transmis mesajul. E în așteptarea răspunsului lui *Siegfried*. Se apleacă peste aparat cu ochii închiși, sprijinindu-se cu coatele pe birou. Oboseala a răzbit-o. Privind-o, nu-mi pot reține un sentiment de compătimire. „O femeie, filozofez prostește, chiar și atunci

cînd îţi răsare în cale în postură de inamic tot femeie rămîne !" Trăsăturile chipului ei se muiaseră, se deformaseră. Dispărea cîte puţin şi cochetăria ei, lăsînd loc unei neglijenţe pe care femeile, în general, o ascund de ochii bărbaţilor.

Fumez şi mă gîndesc că destinul spioanei Grete Delius e ca şi încheiat. Oricare ar fi de-acum încolo misiunile mele. Şi cînd mă gîndesc, acum cîteva ore habar n-aveam că, în Bucureşti, există o familie Delius ? Mă urăşte oare Grete ? Dacă n-ar fi intervenit la timp revolverul meu, dezertarea i-ar fi dus pe cei doi Delius departe de Capitală, în afara primejdiei.

Aş deschide fereastra să văd dacă s-a luminat de ziuă. Hm, ciudat ! Mi-e teamă să n-o trezesc pe Grete ; a căzut într-un somn care, în vreme de război, nu poate să fie decît scurt.

Intervin semnalele de emisie ale lui *Siegfried*. Grete tresare, deschide ochii. Îşi îndreaptă spinarea, îşi scutură instinctiv părul lung şi blond şi-mi aruncă o privire. Intră pe recepţie şi bătăile Morse umplu deodată încăperea.

Devin atent, deşi nu pricep nimic din acest schimb de sunete codificate. Sting ţigara şi înaintez spre birou, cuprins de o vagă îngrijorare : dialogul de la distanţă al celor doi nemţi se cam prelungeşte. Încerc să descifrez cîte ceva pe chipul femeii. Zadarnic ! Un muşchi nu-i tresare. Nu-mi rămîne decît să aştept : minutarele ceasului îmi arată că s-a făcut cinci şi un sfert. Ar trebui să deschid măcar o fereastră... să las să se reverse în apartament lumina zilei. Nu pot s-o fac.

Într-un tîrziu, sunetele Morse pier, lăsînd tăcerea să se reinstaleze de la sine în încăpere.

— *Siegfried* îţi ordonă să te întorci urgent în *Waldlager*. Dacă e posibil, încă înainte de ora şase...

— Asta-i tot ? îmi exprim eu dezolarea,

— Tot, îmi confirmă ea, ridicînd spre mine ochii obosiţi.

— Bine, Grete, o iau pe un ton afectuos, totuşi ai vorbit cam multişor *Siegfried*.

Spioana nu-mi răspunde imediat ; îşi muşcă buzele nervos. O las în voie, însă nu mă mişc de lîngă ea. Se hotărăşte, în cele din urmă, să-mi povestească, cu privirile în jos ;

— I-am raportat lui *Siegfried* trădarea lui Johann şi decizia ta de a-l pedepsi, împuşcîndu-l.

Ar fi fost o tîmpenie din partea mea să cred că Grete mă minte.

— Te rog să mă ierţi... Ai fost generos atunci cînd mi-ai oferit şansa de a da şefilor mei o altă explicaţie, se justifică ea. Nu mă simt în putere să mint.

— Cum a reacţionat *Siegfried* ?

— Grolmann a procedat corect, mi-a spus, aşa ar fi procedat şi el dacă ar fi fost în situaţia ta... E timpul să pleci... Parola de trecere pe la punctele noastre de control : „Orice pasăre pe limba ei piere !" Ai reţinut ?

Repet parola. Grete mai adaugă :

— Parola de trecere e în vigoare pînă la ora zece.

— Şi tu, Grete ?

— Rămîn lîngă aparat pînă la noi ordine...

— La revedere ! zic.

— Stai puţin !

Mă opresc lîngă ușă. Grete se ridică, dispare pentru cîteva minute și se întoarce ținînd în mînă un sandviș cu unt și șuncă. Îl iau, se înțelege, pentru că aroma șuncii mi-a gîdilat nările, ațîțîndu-mi brusc foamea.

— Ai grijă de tine, Grete ! îi mai dau un „sfat" și ies.

— Nu uita valiza ! îmi amintește ea.

În stradă am rămas puțin locului, fără să mă îndepărtez de poartă. Aștept să fiu reperat, să văd deschizîndu-se o fereastră la etajul intîi al unui bloc situat la intersecția Căii Victoriei cu strada Sevastopol. Pe undeva, pe aproape, trebuia să fie și „taximetristul" meu personal. Tramvaiele au intrat în cursele lor normale, deși, cînd și cînd, liniștea zorilor e străpunsă de împușcături. În sfîrșit, se deschide și fereastra : Duma își arată capul tuns chilug ; apoi se grăbește să închidă fereastra. Mă îndrept cu pași mari într-acolo, mai exact, spre intrarea principală a blocului de peste drum. Îmi iese în întîmpinare sergentul, întrebîndu-mă cu înfrigurare :

— Ce-i, ce s-a întîmplat ?

— Trebuie să vorbesc urgent cu domnul căpitan... Unde-i șoferul ?

— Un' să fie ? ! rîde sergentul în timp ce mă conduce la etajul întîi. S-a obișnuit cu cimitiru' evreiesc de pe Sevastopol. Zice că nu-i pe lume un loc mai odihnitor și mai fericit ca acela.

Apartamentul unde mă conduce Duma ne-a fost pus la dispoziție de familia unui profesor universitar, la rugămintea expresă a generalului nostru. Nimeresc chiar în biblioteca stăpînului casei, care s-a retras cu soția sa în celelalte două camere ale apartamentului. Aici e instalat și telefonul. Mă reped să formez numărul ; aparatul de la celălalt capăt al firului răspunde ocupat. Silit de situație, aștept, îmi rotesc ochii prin încăpere. Niciodată n-am văzut adunate la un loc, într-o casă particulară, atîtea cărți... Cărți peste tot...O stivă mare de cărți chiar și pe biroul profesorului. Pînă-n ajun, omul se retrăgea aici și studia în tihnă. Acum, dintr-o dată, războiul i-a intrat în casă !

Formez din nou numărul. De astă-dată îmi răspunde chiar căpitanul Demetriad.

— Te ascult, domnule locotenent, raportează !

Îi descriu situația creată în urma noului ordin dat de *Siegfried*.

— Cum te simți ? se interesează comandantul. Te mai țin picioarele ?

— Mă mai țin, domnule căpitan !

Nu știu dacă-i chiar așa, dar n-o să mă vait că mi-ar plăcea mai mult să mă aflu în patul meu de acasă și să dorm ca un buștean decît să execut ordinele lui Rudi von Korten.

— Dacă-i așa, nu-ți mai rămîne decît să intri în acțiune.

— Îl iau pe Bragă cu mine ?

— Ia-l ! Legătura o s-o menținem așa cum am stabilit anterior. Brusc, căpitanul trece la un ton mai puțin oficial. Fii cu ochii-n patru, Costele ! Ce faci tu în ceasurile astea nu mai e chiar război din umbră, ci o cercetare de front, între linii de luptă a căror configurație se schimbă dintr-o clipă în alta.

— Am înțeles, domnule căpitan !

— De aceea îți cer să treci, mai întîi, pe la pod, iei legătura cu căpitanul Smărăndescu, vezi ce-i nou pe acolo, dacă-i cazul, mai vorbim la telefon. Iar de la pod, îi ceri taximetristului să te scoată dincolo de lacul Băneasa, pe unde o știi el mai bine... E limpede ?

— Limpede, domnule căpitan !

— Costele, te vreau întors din misiune viu și nevătămat. Ne așteaptă de-acum încolo un război greu... Acționează !

Las receptorul în furcă. Ultimele cuvinte ale căpitanului Demetriad continuă să-mi răsune în urechi. „Ne așteaptă de-acum încolo un război greu !" Fără îndoială, se refereau la adevărata suferință a neamului, la eliberarea Ardealului, la reîntregirea țării.

Cît am vorbit la telefon, sergentul a trimis un militar în subordine, bineînțeles îmbrăcat și el civil, să-l „scoată" pe nea Gheorghe Bragă din cimitir și să mi-l aducă la scară. Nu pot să părăsesc „observatorul" fără a mă mai uita o dată în juru-mi. Tomurile acelea vechi și mai puțin vechi, multe din ele îmbrăcate în piele, mi s-au părut cele mai frumoase lucruri de care mă despărțeam, în dimineața asta încă tulbure, încărcată cu atîtea și atîtea situații imprevizibile.

Puțin mai tîrziu, „Buick"-ul trecea prin dreptul locuinței lui Delius, îndreptîndu-se spre Piața Victoriei. Sus, la etaj, îmi spun în gînd, Grete mă așteaptă, moțăind lîngă Morse. Nu va trece mult și sergentul Duma va pătrunde în casă și o va declara prizonieră. Dar mai poți să știi ?... Vorba căpitanului : „Configurația frontului se schimbă dintr-o clipă în alta".

— Încotro, șefule ?

Tresar. Încerc, ca un copil, să-mi ascund reacția, glumind :

— Aici erai, nenicule ? Păi eu zic să mă duci la Șosea !

— Altă plimbare, dom'le, nu mai știi ? ! Tot la Șosea ? ! La Șosea ? !

— Nea Gheorghiță, îmi pare bine că ești vesel și vioi...

— ... cînd mergem la război ! mă întrerupe șoferul, amintindu-mi de un vechi cîntec ostășesc. De ce să nu fiu vesel ? Șoferul, ca și soldatul, nu moare decît o singură dată... Somn bun și odihnitor ne așteaptă în orice groapă !

Rîd... Apoi devin serios și-i atrag atenția taximetristului că ne așteaptă o misiune dificilă. El însă, la fel de vesel, se deschide cu o mînă la haină și-mi arată la cingătoarea pantalonului că are ascuns un pistol.

— Ce-ai crezut, că mă duc la război cu mîinile goale ?

— De unde l-ai luat ?

— A ieșit unul din groapă... la cimitir. „Ia-l, mi-a zis, că eu nu mai am trebuință de el !" Nu se cădea să-l refuz... Nu-i așa ?

Nu-i rău că-i plin de voie bună. În fond, dacă ar fi crispat și nervos, m-ar stingheri.

— Barem, știi să tragi ?

— Pă dracu' ! Da' am văzut în filme că ăia care nu se pricep să tragă nimeresc mai bine în ținte.

Argumentul e dezarmant. N-are însă nici un rost să încep să-l mușteruluiesc și să-i cer să abandoneze arma. Mă uit la ceas : e șase fără zece.

— La pod, nea Gheorghiță !

— Iarăși îl trecem ? ! Întoarce capul spre mine, ca eu să-i văd ochii măriți de mirare.

— Vedem dacă-l trecem sau nu... Nea Gheorghiță, îți cer doar un singur lucru : să nu întreprinzi nimic de capul dumitale, nu execuți decît ordinele mele.

— Și cum pot eu să-mi dau seama dacă ordinul tău e bun sau rău ?

Întrebarea lui, ca și cuvintele mele dinainte, a avut același ecou grav, indiciu că nici unuia dintre noi nu-i mai ardea de glumă.

— Comandant eu îţi sînt, precizez, deşi sună cam caraghios, iar un ordin, bun, rău, nu se discută...

— ... ci se execută ! îmi ia şoferul vorba din gură. 'Nţeles, să trăiţi !

„Buick"-ul a prins viteză. Zburăm, nu altă, s-a luminat bine de ziuă. Pe o parte şi pe alta a şoselei distingem, prin tufişuri, militari de-ai noştri în aşteptare. Apropiindu-ne de Fîntîna Mioriţei, îi cer lui nea Gheorghiţă, aşa cum i-am cerut şi nemţoaicei, să tragă maşina nu departe de podul de cale ferată. Mă ascultă, cobor. Aerul dimineţii e pe aici mai răcoros decît în oraş. Văd un ostaş venind în pas alergător spre mine. Printre gîfîituri, mă întreabă :

— Sînteţi locotenentul Banu Constantin de la Comandamentul Militar al Capitalei ?

— Da, eu sînt ! răspund, cuprins de o ciudată presimţire.

— Veniţi repede după mine ! Domnul căpitan Smărăndescu vă aşteaptă sus.

Nu stau să mai întreb unde şi de ce. Ostaşul o ia înainte tot în pas alergător, iar eu după el. Se îndreaptă spre rambleul situat la înălţimea podului feroviar care traversează şoseaua, urcă sprinten povîrnişul. Eu, din ce în ce mai intrigat, mă străduiesc să mă ţin după dînsul. Pe măsură ce mă apropii de calea ferată, disting soldaţi „îngropaţi" perfect de-a lungul terasamentului, cu arma la ochi, într-o aşteptare încordată. Căpitanul Smărăndescu este printre ei. Încă de sus îmi face semn şi mie, şi ostaşului să ne culcăm la pămînt şi să venim spre poziţie tîrîş... Noroc că distanţa-i mică, de cîţiva metri. Ajung repede lîngă căpitan, acesta, pentru a-mi arunca o privire, îşi dezlipeşte ochii de pe un imens binoclu de artilerie care-i atîrnă de gît.

— S-au pornit, domnule locotenent, mă informează el cu un glas sugrumat de emoţie.

N-am nevoie de nici o altă explicaţie, nici de binoclu n-am nevoie. De pe înălţimea rambleului care domină nu numai podul de peste lac, ci şi şoseaua ce duce spre aeroportul Băneasa, văd ca dintr-o „loză" clădită în mijlocul naturii coloana lui Gerstenberg. Înaintează în frunte cu un tun antiaerian de calibru greu tras de un camion. Încremenesc pe burtă, cu ochii fixaţi pe ţeava lungă şi semeaţă. E acelaşi tun, reperat de noi cu cîteva ore în urmă la Otopeni. Înaintează încet şi ţanţoş, trăgînd parcă de la sine, prin forţa sa, restul coloanei formată din tunuri, tot antiaeriene însă de calibru mai mic, şi din camioanele cu ostaşi înarmaţi pînă-n dinţi. Vin, vin spre podul de peste lac, încet şi sigur, măcinînd cu huruitul motoarelor liniştea dimineţii. Mă năpădeşte un sentiment de spaimă : nu cumva sîntem prea puţini ca să barăm calea puternicei coloane motorizate a inamicului ? Îngrijorarea-mi sporeşte pe măsură ce ochiul meu, de altfel ager, nu descoperă nici urmă de poziţie avansată a trupelor noastre. Doar bărcile, clădite la nimereală, una peste alta, care constituie un fleac de baricadă. Mă uit întrebător la căpitanul Smărăndescu, dar el, calm, cu binoclul la ochi, urmăreşte apropierea nemţilor ca pe un spectacol care s-ar părea că nu-l interesează. Privesc cu aceeaşi neliniste în dreapta mea ; încremenirea ostaşilor înşiruiţi de-a lungul rambleului e perfectă... Ce se petrece ? Îmi îndrept din nou ochii spre inamic. Încă puţin şi capul coloanei va pătrunde pe pod. Aud o respiraţie grea, ca de om suferind, şi nu-mi dau seama dacă este respiraţia mea, a căpitanului sau a ostaşilor. Gata... Camionul ce cară după el tunul greu antiaerian a intrat pe pod, îl străbate urmat de celelalte tunuri şi cami-

oane şi se opreşte în faţa baricadei înălţate din bărci. Mai bine de douăzeci de inamici sar de prin vehicule şi încep s-o „demonteze". Se aud pînă la noi comenzi scurte, rîsete, icnetele celor ce ridică bărcile. Ce se întîmplă ? De ce nu-i atacăm ? Sau ne-am propus să-i lăsăm să treacă şi pe urmă să le cădem în spate ? Dacă-i aşa, de ce ne-am întărit pe poziţii cu faţa spre Băneasa ? Simt cum transpir prin toţi porii, cum cerul gurii mi se usucă al naibii de greţos.

Deodată, pe cînd mă aşteptam mai puţin, izbucnesc pe pod explozii — una după alta... un lanţ de explozii, învăluind totul în foc şi fum. Nu mai văd nimic, în schimb, aud urletul de bucurie al căpitanului Smărăndescu : „Aşa, bravo, Vîrtosule ! Bravo, Gheorghiule !" S-a ridicat în coate şi se uită la mine rîzînd ca un apucat :

— Le-am tras-o ! îmi strigă bucuros. Tunurile noastre au lovit în plin.

N-am timp să mă lămuresc. Exploziile de pe pod au încetat, lăsînd să se dezlănţuie, de la înălţimea rambleului, focul concentrat al infanteriei : puşti, arme automate, mitraliere. Asurzesc. Ochii mă ustură... Apocalipsul mi se pare nesfîrşit. De aceea, atunci cînd, puţin cîte puţin, acalmia se înstăpîneşte din nou, nu-mi vine a crede că înfruntarea n-a durat nici zece minute. Cineva mă trage de mînecă şi-mi strigă :

— Hei, ce-i cu tine, ai surzit ?

Mă răsucesc şi dau cu ochii de „şoferul meu particular". Izbucnesc, fără să vreau, în rîs... într-un rîs nervos. Nea Gheorghiţă mă imită, rîde şi el, probabil din aceeaşi nevoie de a-şi descărca nervii.

— Ai văzut ? îl întreb eu după ce mă mai potolesc un pic.

— Tot ! Nimic nu mi-a scăpat !

Căpitanul Smărăndescu s-a ridicat fără teamă în picioare. Ne ridicăm şi noi : fumul de pe pod se risipeşte încet, prea încet pentru curiozitatea noastră arzătoare, dezvăluindu-ne un tablou unic, de neconceput pînă atunci : cadavre căzute ca într-un plonjon fatal peste bărci, apoi tunul acela ţanţoş al lui Gerstenberg lovit de proiectilele tunurilor noastre anticar în plin, cu ţeava spartă şi răsucită într-o parte, apoi camioanele fumegînd, apoi...

— Camioanele şi tunurile care ard nu le-am văzut noi astă-noapte pe şosea ? mă întreabă Gheorghe Bragă prudent, să nu încurce lucrurile.

N-am cînd să-i răspund, să-i explic pe îndelete rolul lui şi al meu în cele petrecute pe acest pod, care, în mod cert, mîine va intra în istorie... N-am cînd, deoarece căpitanul Smărăndescu îmi cere să-l însoţesc la un telefon de campanie, unde, la celălalt capăt al firului, mă aşteaptă căpitanul Demetriad. Îi aud glasul patern :

— Costele, după înfrîngerea lui Gerstenberg la pod, n-aş vrea să te mai întorci în *Waldlager*, la el. Va înţelege stratagema cu tunurile, cu informaţiile false. Mai ales vulpoiul de colonel von Korten o s-o înţeleagă...

Nu mă pot stăpîni şi-l întrerup :

— Cum, îmi contramandaţi misiunea ?

Comandantul rîde încetişor în receptor :

— Ţi s-a deschis apetitul, *Temerarule !* Misiunea ta continuă, locotenentul Kurt von Grolmann va fi printre ei. Înfrîngerea de la pod o să-*l* scoată din minţi pe Gerstenberg... Va încerca să se răzbune... Iar noi avem nevoie de informaţii, aşa că tu o să bîntui printre ei... 'Nţeles ? Nu uita telefoanele de la posturile de jandarmi... Au fir direct cu Capitala.

— Nțeles ! Dați-mi voie să-l iau pe șofer cu mine.

— Am zis eu să nu-l iei ? ! rîde din nou, molcom, căpitanul. Ia-l și caută să ajungi la inamic, așa cum ți-am mai zis, pe la Laromet, șoseaua spre Mogoșoaia... Drumul acela este controlat exclusiv de noi. Dacă e clar, acționează ! Ai asupra ta și legitimația inginerului Chelaru, ai, la nevoie, și uniforma lui Grolmann... Așa că... baftă, Costele !

Ceva mai încolo, Gheorghe Bragă mă așteaptă discret, dar și temător : nu cumva am de gînd să renunț la serviciile lui ? Mă duc la el, îl iau de braț cu căldură, ca pe un tată, și-l întorc cu fața spre pod, unde coloana lui Gerstenberg continuă să-și mistuie, învăluită în flăcări și fum, înfrîngerea.

— Uită-te bine, nea Gheorghiță, îl îndemn, și să ții bine minte că la baza victoriei e și un strop din truda noastră ostășească de astă-noapte !...

Gheorghe Bragă mă privește tulburat de ceea ce i-a fost dat să vadă și să audă. Broboane de sudoare i-au răsărit pe chelie și, instinctiv, dă să și le șteargă cu mîneca hainei.

— SFÎRȘIT —

CUPRINS

I. O misiune cam bizară / 3
II. „Walter“ — calibru 6,35 / 17
III. Surpriza / 22
IV. Misiunea bizară abia acum începe / 25
V. Întîlniri memorabile / 39
VI. Minge de ping-pong / 46
VII. Misiune în cerc / 56
VIII. Herr Delius / 69

De acelaşi autor :

Pe urmele agentului B-39 (5 volume)
Ultima noapte de război, prima zi de pace (roman)
Noaptea cea mai lungă (roman)
Marea confruntare (roman)
Revelion '45 (roman)

Redactor : MARIA MOROGAN
Tehnoredactor : PAULA ION

Bun de tipar : 14.III.1991. Apărut 1991
Coli tipar : 6

Com. nr. 10 048
Combinatul Poligrafic Bucureşti
Piaţa Presei Libere nr. 1
ROMANIA

ISBN 973-25-0392-0

Lei 27